POINT

Seria „ELITA" • Seria „ELITA"

Raymond Chandler

Raymond Chandler

CYRANO

Afară torcea motorul unei mașini. Arma bețivului era un pistol de calibrul 22, un automat cu o țeava groasă cât toate zilele. A produs două plezniturі puternice și ceva fum, foarte puțin.

— Adio, Waldo, a spus bețivanul.

Apoi a îndreptat pistolul spre mine și spre barman. Brunetului i-a trebuit o săptămână până să cadă. A avut o ezitare, de parcă s-ar fi împiedicat de ceva, a tușit înecat, a ezitat din nou. Pălăria i-a căzut de pe cap. Apoi s-a prăbușit cu fața în jos. A lovit podeaua și ai fi zis că e turnat din beton, după tot zgomotul, pe care l-a făcut.

ISBN 973 - 96201 - 4 - 0

LEI 2200

ISBN 973-96201 4-0

RAYMOND CHANDLER

CYRANO

1994
EDITURA POINT
TÎRGU JIU

Traducerea : Bebe MUSCĂ
Coperta : Nicolae SÎRBU

Raymond Chandler — Trouble is my business
Publicată pentru prima dată în Penguin Books în 1950
Copyright © Penguin Books Ltd. 1950
Toate drepturile rezervate
© Traducere 1994, Editura POINT

ÎNCURCATURILE SUNT SPECIALITATEA MEA

1

Anna Halsey era o femeie între două vârste, cu o faţă ca de chit, avea cam o sută douăzeci de kilograme şi un costum negru făcut la comandă. Ochii îi erau negri şi lucioşi ca două bombeuri de pantofi negri bine lustruiţi, iar obrajii moi şi unsuroşi ca seul şi cam de aceeaşi culoare. Stătea la un birou cu suprafaţa din sticlă neagră care semăna cu mormântul lui Napoleon şi trăgea dintr-o ţigară înfiptă într-un portţigaret lung, cam cât o umbrelă strânsă.

— Am nevoie de un bărbat, îmi spuse ea.

Am urmărit-o scuturând scrumul de la ţigară pe suprafaţa lucioasă a biroului şi acesta alunecă în bătaia curentului care venea de la o fereastră deschisă undeva.

— Am nevoie de un bărbat care să arate destul de bine ca să poată agăţa o damă cât de cât cu clasă, dar care să fie suficient de dur ca să poată lua la pumni un lucrător în construcţii. Am nevoie de un bărbat rapid ca o şopârlă, care să poată încasa în cap o halbă de bere şi să creadă că o drăguţă l-a mângâiat cu un baston cu mac.

— M-am prins, i-am spus eu. Ai nevoie de echipa de fotbal New York Yankers, de Robert Donat şi de marinarii de la Yacht Club Boys.

— Ai putea s-o faci tu, a spus Anna, pentru nişte bani. Douăzeci de dolari pe zi, plus cheltuielile suplimentare. N-am mai făcut un aranjament din ăsta de ani de zile şi ăsta chiar că nu e genul meu. Eu mă ocup de partea elegantă în branşa asta a investigaţiilor şi

îmi scot bănuții și fără să îmi ciocănesc cutiuța. Ia să vedem noi dacă te place Gladys.

A întors portțigaretul și a bătut o măsură într-un dictafon mare și negru, placat cu crom.

— Hai și golește scrumiera Annei, iubito.

Am așteptat.

S-a deschis ușa și o blondă înaltă, îmbrăcată chiar mai bine decât ducesa de Windsor, a pătruns în cameră.

A plutit elegant traversând încăperea, a golit scrumiera Annei, a mângâiat-o pe obrazul ei gras, mi-a aruncat calmă o ocheadă formidabilă și a ieșit.

— Am senzația că a roșit, a zis Anna după ce s-a închis ușa. S-ar putea să ai ceva șanse.

— Da, a roșit, am spus eu. Doar că eu am întâlnire cu Darryl Zanuck, luăm masa împreună. Ce-ar fi să lași aiurelile astea ? Care-i treaba ?

— Treaba este compromiterea unei fete. O roșcată ce se lasă spionată în dormitorul său. E manipulată de un parior și a prins in mreje fiul unui bogătaș.

— Și cu ce să-i fac ?

— E o chestie foarte clară, Johnny, după părerea mea. Dacă are cazier, sau ceva de genul ăsta, faci cercetări și i-l arunci în obraz. Dacă nu are, lucru foarte probabil, ținând cont că e de familie bună, rămâne la latitudinea ta. Trebuie să mai ai și tu câte o idee din când în când.

— Încă mi-o mai aduc aminte pe ultima pe care am avut-o. Ce parior și ce bogătaș ?

— Marty Estel.

Am dat să mă ridic de pe scaun, dar mi-am adus aminte că afacerile îmi mersesră prost în ultima lună și că aveam nevoie de bani.

M-am așezat la loc.

— Normal, s-ar putea să dai de necazuri, a zis Anna. Eu n-am auzit niciodată spunându-se de Marty că l-a aranjat pe vreunul în piața mare sub clar de lună, dar nici cu mucuri de țigară nu se joacă.

— Riscurile sunt specialitatea mea, am zis eu. Douăzeci și cinci pe zi și douăsute cincizeci garantați dacă rezolv treaba.

— Bine, dar trebuie să trăiesc şi eu... a oftat Anna.

— O.K. Sunt o grămadă de tipi cu sânge rece în oraş. Mi-a făcut plăcere să văd că arăţi aşa de bine. Adio, Anna.

De data asta m-am ridicat de tot. Viaţa mea nu valora ea prea mult, dar valora mult mai mult decât atât. Marty Estel era considerat un tip destul de dur, cu ajutoarele care trebuiau şi cu protecţia de care avea nevoie în spate. Locuia în West Hollywood, pe Strip. Nu întindea prea tare coarda, dar dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o întindă până să pleznească.

— Stai jos, facem afacerea, a rânjit Anna. Sunt doar o sărmană femeie bătrână, o ruină, care încearcă să conducă o agenţie de investigaţii de clasă, nu mai am decât grăsimea asta şi sănătatea mea distrusă, aşa că ia-mi şi ultimul bănuţ şi bate-ţi joc de mine.

— Cine e fata ? M-am aşezat din nou.

— Harriet Huntress * e numele, un nume drăguţ, al doilea. Locuieşte în El Milano, blocul 1900 pe North Sycomore, ceva foarte elegant. Tatăl, ruinat în '31, a sărit pe fereastra de la birou. Mamă decedată. Soră la pension în Connecticut. Aici ar putea fi ceva.

— Cine a făcut săpăturile astea ?

— Clientul are un pachet de fotocopii după nişte chitanţe pe care fiul său i le-a dat lui Marty. Valoare : cincizeci de bătrâne. Băiatul, e fiul adoptiv al bătrânului, nu a recunoscut, aşa cum fac puştanii. Deci, clientul meu a dat fotocopiile pentru expertiză unui tip numit Arbogast, care se consideră bun la aşa ceva. A zis O.K. şi a făcut ceva cercetări, dar e prea gras pentru alergătură, ca şi mine, aşa că a renunţat la caz.

— Dar aş putea vorbi cu el ?

— Nu văd de ce nu. Anna a încuviinţat, scuturându-şi câteva porţiuni din fălci.

— Clientul ăsta, are un nume ?

— Fiule, te paşte o mare bucurie. Îl poţi întâlni în persoană, chiar acum.

A bătut din nou o măsură la dictafon.

— Poftеşte-l înăuntru pe domnul Jeeter, scumpo.

---

* Huntress — feminin de la vânător (engl.).

— Această Gladys, am zis eu, are pe cineva ?

— S-o lași în pace pe Gladys ! aproape că a țipat Anna la mine. Valorează optsprezece mii pe an pentru mine, în afacerile de divorț. Orice tip care o atinge, chiar și numai cu un deget, Johnny Dalmas, e ca și mort.

— Trebuie să pice ea într-o zi, am zis. De ce n-aș fi eu ăla care să o prindă ? !

Ușa care se deschidea ne-a întrerupt discuția.

Nu îl văzusem în încăperea lambrisată de recepție, așa că trebuie să fi așteptat în celălalt birou. Nu îi plăcuse. A intrat repede, a închis ușa repede, a smucit ceasul octogonal gros din platină pe care îl purta la vestă și l-a privit. Era un tip înalt, blond spre cărunt, îmbrăcat într-un costum din flanel cu dungulițe subțiri, de o croială tinerească. Avea o față tăioasă și rece, ceva pungi sub ochi și buzele ceva mai groase decât normal. La rever purta un boboc de trandafir roz. Avea un baston de abanos cu măciulia de argint, ghetre și arăta de șaizeci de ani, dar eu i-aș fi dat liniștit încă vreo zece. Nu îmi plăcea.

— Douăzeci și șase de minute, domnișoară Halsey, a spus el rece. Întâmplător, timpul meu este foarte valoros. Datorită acestui lucru am și reușit să câștig atâția bani.

— Ei bine, hai să economisim ceva din banii ăștia, a zis Anna, cu o voce tărăgănată. Nici ea nu îl plăcea. Regret că v-am făcut să așteptați, dar ați dorit să îl vedeți pe detectivul pe care l-am ales și a trebuit să trimit după el.

— Nu mi se pare a fi tipul potrivit, a spus domnul Jeeter, uitându-se la mine cu o privire disprețuitoare. Cred că cineva care să arate ceva mai mult a gentleman...

— Nu sunteți cumva acel Jeeter din *Tobacco Road* ? l-am întrerupt eu.

S-a îndreptat încet spre mine și a ridicat pe jumătate bastonul. Ochii lui de gheață mă sfâșiau ca niște gheare.

— Deci mă insulți, a spus. Pe mine, un om cu situația mea !

— Hei, stați puțin... a început Anna.

— Nici un staţi puţin, am zis. Barosanul ăsta a spus că nu sunt un gentleman. Poate e O.K. pentru un om cu situaţia lui, care-o fi aia, dar un om cu situaţia mea nu primeşte o asemenea jignire murdară de la nimeni. Pentru că nu îşi poate permite. Doar dacă, desigur, nu a fost cu intenţie.

Domnul Jeeter a înţepenit şi mi-a aruncat o privire lungă. Şi-a scos din nou ceasul şi l-a privit.

— Douăzeci şi opt de minute, a spus el. Îmi cer scuze, tinere. Nu am avut intenţia de a fi grosolan.

— Aşa mai merge, am zis eu. Ştiam că nu sunteţi acel Jeeter din *Tobacco Road*.

Asta era să îl facă să izbucnească din nou, dar s-a stăpânit. Nu era prea sigur de ceea ce voisem să spun.

— Câteva întrebări, cât suntem aici împreună, am spus. Aveţi de gând să daţi acestei Huntress ceva bani de cheltuială ?

— Nici măcar un cent, a lătrat el. De ce-aş face-o ?

— E un fel de obicei. Să presupunem că îl ia de bărbat. Ce va avea el ?

— Deocamdată, o mie de dolari pe lună, dintr-un fond stabilit de mama lui, răposata mea soţie. Când va împlini douăzeci şi opt, mult mai mulţi.

— Nu o poţi condamna pe fată că încearcă, am spus. Nu în ziua de azi. Ce e cu Marty Estel ? Au fost achitaţi banii ?

Şi-a mototolit mănuşile cenuşii cu o mână străbătută de vinişoare roşii.

— Contul este blocat. Este vorba de datorii la joc.

Anna a oftat din greu şi a scuturat scrumul pe birou.

— Sigur că da, am spus eu. Dar pariorii nu îşi pot permite să lase lumea să îi tragă în piept. La urma urmei, dacă băiatul dumneavoastră ar fi câştigat, Marty i-ar fi plătit.

— Asta nu mă interesează, a spus bărbatul cel impunător, cu răceală.

— Da, dar gândiţi-vă la Marty, stând acolo cu chitanţe de cincizeci de bătrâne şi, nici un ban. Cum credeţi că mai doarme el noaptea ?

Domnul Jeeter avea o privire gânditoare.

— Vrei să spui că există pericolul de a fi violent ? a sugerat el, aproape suav.

— E dificil de spus. E patronul unui local foarte exclusivist, unde lumea se înghesuie ca la cinema. Trebuie să se gândească la reputaţia lui. Dar e în branşă şi cunoaşte oamenii. Anumite lucruri se pot întâmpla, departe de locul unde se află Marty, iar Marty nu e o rogojină de ştrand. El se ridică şi umblă.

Domnul Jeeter şi-a privit din nou ceasul, lucru care l-a enervat.

— Aceasta e treaba ta, a izbucnit el. Procurorul districtului e un bun prieten de-al meu. Dacă crezi cumva că afacerea asta te depăşeşte...

— Mda, i-am zis. Şi cu toate astea, aţi venit în mahalaua asta. Chiar dacă îl aveţi pe procurorul districtual în buzunarul de la vestă, împreună cu ceasul ăla.

Şi-a pus pălăria pe cap, şi-a tras o mănuşă, a lovit uşor cu bastonul bombeul unui pantof, apoi s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o.

— Doresc rezultate şi plătesc pentru ele, a zis el rece. Plătesc pe loc. Uneori plătesc chiar generos, deşi nu sunt considerat un om generos. Cred că o să ne înţelegem.

Aproape că mi-a făcut cu ochiul, apoi a ieşit. Uşa s-a închis uşor, acţionată de perna de aer a dispozitivului din toc. M-am uitat la Anna şi i-am rânjit.

— Drăguţ, nu-i aşa ? a zis ea. Mi-ar place vreo opt din ăştia în serviciul meu de cocktail.

Am reuşit să îi smulg douăzeci de dolari, pentru cheltuieli.

2

Arbogastul pe care îl vroiam eu era John D. Arbogast şi avea un birou pe Sunset, lângă Ivar. L-am sunat dintr-o cabină telefonică. Vocea care mi-a răspuns era unsuroasă. Gâfâia uşor, ca unul care tocmai câştigase un concurs de mâncat plăcinte.

— Domnul John D. Arbogast ?

— Mda.

— La telefon John Dalmas, detectiv particular. Lucrez la un caz în care ați făcut dumneavoastră o expertiză. Patronul se numește Jeeter.

— Mda ?

— Pot să vin să discut cu dumneavoastră despre ea, după ce iau masa ?

— Mda. A închis. Mi-am dat seama că nu era un vorbăreț.

Am luat masa, după care am mers cu mașina până acolo. Era la est de Ivar, o clădire veche, cu două etaje, cu fațada de cărămidă, văruită de curând. La parter erau magazine și un restaurant. Intrarea era la picioarele unei scări largi care ducea direct la etajul doi. Pe tabelul locatarilor am citit : „John D. Arbogast, Apart. 212". Am urcat scările și am ajuns într-un coridor lung și larg care era paralel cu strada. Un bărbat în haine de seară stătea în dreptul unei uși deschise, chiar în dreapta mea. Avea o oglindă rotundă, ridicată, prinsă cu elastic pe frunte și o expresie uimită pe figură. A intrat în birou și a trântit ușa.

Am luat-o în partea opusă, cam până la jumătatea coridorului. O ușă care dădea în partea opusă bulevardului Sunset avea scris pe ea „John D. Arbogast. Examinator documente contestate. Investigații private. Intrare". Ușa s-a deschis ușor, dând într-o anticameră mică, fără ferestre, cu două fotolii, câteva reviste și două scrumiere cromate. Erau și două veioze cu picior și una prinsă de tavan, toate aprinse. O ușă în față, peste covorul ieftin, dar nou și gros, avea o plăcuță : „John D. Arbogast. Examinări documente contestate. Privat".

Când deschisesem ușa de la intrare se pornise o sonerie care a continuat să sune până ce s-a închis ușa. Nu s-a întâmplat nimic. În camera de așteptare nu era nimeni. Ușa din interior nu s-a deschis. M-am apropiat și am tras cu urechea înăuntru. Nici un zgomot de conversație. Am bătut. Nici asta nu m-a ajutat cu nimic. Am încercat clanța. S-a răsucit, așa că am deschis ușa și am intrat.

Încăperea avea două ferestre spre nord, amândouă cu draperiile lăsate și amândouă închise. Pe pervaz era praf. Mai erau un birou, două servante, un covor care era doar covor și pereții care erau doar niște pereți. La stânga era o altă ușă, cu un gemuleț înrămat pe care scria : „John D. Arbogast. Laborator. Privat".

M-am gândit că până la urmă o să reținum numele ăsta.

Camera în care eram era foarte mică. Părea prea mică chiar și pentru mâna care se odihnea flască pe marginea biroului, ținând un creion lat, ca de dulgher. Mâna avea o încheietură la fel de lipsită de păr ca o farfurie. De sub mâneca hainei ieșea manșeta butonată a unei cămăși nu prea curate. Restul mânecii dispărea după marginea opusă a biroului. Acesta nu părea mai lung de doi metri, așa că omul nu putea fi prea înalt. Mâna și manșeta erau tot ce puteam vedea din locul în care mă aflam. M-am întors tiptil în anticameră și am fixat ușa de la intrare astfel încât să nu poată fi deschisă din exterior, am stins luminile și am revenit în birou. Am dat ocol mesei.

Era într-adevăr gras, enorm de gras, mai gras chiar și decât Anna Halsey. Fața, din cât puteam să văd, avea mărimea unei mingi de baschet. Era de un rozaliu plăcut, chiar și în circumstanțele astea. Era îngenunchiat pe podea. Capul lui mare era sprijinit de colțul ascuțit al deschizăturii pentru picioare a biroului și mâna stângă zăcea pe podea cu o bucată de hârtie galbenă ieșind de sub ea. Degetele îi erau desfăcute, atât cât pot fi desfăcute niște degete așa de grase și bucata de hârtie galbenă se vedea printre ele. Arăta de parcă ar fi împins puternic în podea, dar nu era chiar așa. Ceea ce îl ținea în poziția aceasta era propria lui grăsime. Corpul era îndoit peste coapsele enorme, iar grosimea și grăsimea lor îl țineau în felul ăsta, îngenunchiat și bine echilibrat. Ar fi fost probabil necesari doi tăietori de lemne în cea mai bună formă pentru a-l smulge de acolo. Nu era chiar cea mai potrivită idee pentru moment, dar mi-a venit totuși. Am făcut o pauză și mi-am șters gâtul și ceafa, deși nu era o zi prea călduroasă.

Avea părul grizonat, tuns scurt, iar gâtul era compus din mai multe falduri, ca o cortină de teatru. Picioarele îi erau mici, ca de obicei la oamenii graşi şi încălţate în pantofi negri, lucioşi, depărtaţi lateral, curaţi şi sfidători. Purta un costum negru care ar fi trebuit să fi fost dus de mult la curăţat. M-am aplecat şi mi-am îngropat degetele în grăsimea fără fund de pe gâtul lui. Pe acolo pe undeva trebuia să fi fost o arteră, dar nu am găsit-o, iar lui, oricum nu îi mai era necesară. Între genunchii imenşi, pe covor, o pată întunecată se lăţea tot mai mult...

Am îngenunchiat în alt loc şi i-am ridicat degetele bondoace de pe bucata de hârtie galbenă. Erau reci, dar nu reci de tot, erau moi şi doar puţin înţepenite. Hârtia era dintr-un bloc-notes. Ar fi fost foarte frumos dacă ar fi avut pe ea un mesaj, dar nu avea. Erau nişte semne fără nici un înţeles, nu cuvinte, nici măcar litere. Încercase să scrie ceva după ce fusese împuşcat, sau poate doar *crezuse* că scrie ceva, dar nu reuşise decât nişte scurmături ca de găină.

Apoi alunecase, ţinând hârtia în mână, lăsându-se pe ea pe podea cu mâna lui grasă, în cealaltă având creionul lui plat de dulgher. Îşi înţepenise trunchiul pe coapsele enorme, iar apoi murise. John D. Arbogast, examinator de documente contestate. Privat. Al dracului de privat. Mi-a zis de trei ori „Mda" la telefon.

Şi ăsta a fost.

Am şters clanţele cu batista, am stins lumina, am potrivit broasca în aşa fel încât să pot încuia uşa pe dinafară, apoi am părăsit holul, clădirea şi cartierul. Din câte puteam să îmi dau seama, nu mă văzuse nimeni. Din câte puteam să îmi dau seama.

3

El Milano, după cum îmi spusese Anna, era în blocul 1900, pe North Sycomore. Cuprindea aproape întreg blocul. Am parcat corect, aproape de curtea ornamentală şi am luat-o de-a lungul săgeţii de neon de un bleu pal

către intrarea în garajul de la subsol. Am coborât o rampă mărginită cu balustradă şi am pătruns într-un spaţiu luminat, cu maşini strălucitoare şi aer curat şi rece. Un mulatru dichisit într-o salopetă imaculată cu manşete albastre a apărut la geamul recepţiei. Avea părul la fel de lins ca al unui şef de orchestră.

— Ocupat? l-am întrebat eu.

— Da şi nu, domnule.

— Am afară o maşină care ar trebui ştearsă de praf. Un praf cam de cinci dolari.

N-a mers figura. Nu era genul. Ochii lui ca două alune au devenit gânditori şi distanţi.

— Pentru un şters de praf e cam mult, domnule. Pot să vă întreb dacă mai intră şi altceva în banii ăştia?

— O nimica toată. Maşina doamnei Harriet Huntress e înăuntru?

S-a uitat. L-am urmărit căutând cu privirea de-a lungul şirului de maşini, până la una decapotabilă de un galben canar, care trecea la fel de neobservată ca un detectiv pe o peluză.

— Da, domnule. Este aici.

— Aş mai dori numărul apartamentului ei şi o modalitate de a merge până acolo fără a mai fi nevoie să trec prin holul recepţiei. Sunt detectiv particular.

I-am arătat o insignă. A privit-o şi într-un final mi s-a părut că treaba începe să îl amuze.

A zâmbit cu cel mai şters zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Cinci dolari sunt bani frumoşi, domnule, pentru cine munceşte. Atâta doar că e cam puţin pentru a mă face să îmi risc situaţia. Diferenţa e ca de aici la Chicago, domnule. Vă sugerez să economisiţi cei cinci dolari ai dumneavoastră, domnule şi să încercaţi modalitatea obişnuită de a intra.

— Eşti un tip tare. Ce-o să te faci când o să devii băiat mare?

— Sunt deja mare, domnule. Am treizeci şi patru de ani, o căsnicie fericită şi doi copii. Bună ziua, domnule.

S-a răsucit pe călcâie.

— Ei bine, adio, i-am zis. Şi scuză-mă că miros a whisky. Tocmai am luat masa. O sticlă de-o jumătate.

M-am întors de-a lungul rampei şi am pornit agale spre locul unde trebuia să merg de la început. Ar fi trebuit să îmi fi dat seama de la început că cinci dolari şi o insignă nu reprezintă mare lucru într-un loc precum El Milano.

Probabil că în momentul ăsta negrul tocmai vorbea la telefon cu cei de la recepţie.

Clădirea era o chestie uriaşă din stuc alb, în stil Morris, cu felinare mari, romboidale, în curte şi cu palmieri imenşi. Intrarea era în colţul interior al unui L cu scări de marmură şi se făcea printr-o arcadă mozaicată.

Un portar mi-a deschis uşa şi am intrat. Holul era aproape cât un stadion. Podeaua era acoperită cu o mochetă de un bleu pal, aşezată pe o suprafaţă de cauciuc spongios. Era atât de moale încât îmi venea să mă întind pe ea şi să mă dau de-a dura. Am traversat-o cu greu, mergând ca prin apă până la brâu, am ajuns la biroul recepţiei şi m-am sprijinit într-un cot pe el, lăsându-mă studiat de un funcţionar uscat şi palid, cu o mustaţă pe care o puteai masca doar cu o unghie. S-a jucat cu ea puţin, apoi a rămas cu ochii peste umărul meu, uitându-se la un vas ornamental Ali Baba, destul de mare să poată ascunde înăuntru un tigru.

— Domnişoara Huntress este ?

— Pe cine să anunţ ?

— Marty Estel.

N-a fost o treabă mai grozavă decât cea de la garaj. S-a lăsat pe ceva cu piciorul stâng. O uşă pictată în albastru şi auriu s-a deschis în capătul recepţiei şi un tip solid, cu părul roşcat şi cu scrum de ţigară pe vestă a ieşit şi s-a sprijinit leneş pe tejghea, privind şi el la butoiul Ali Baba ; părea nehotărât dacă e sau nu scuipătoare.

Funcţionarul a ridicat vocea.

— Sunteţi domnul Marty Estel ?

— Din partea lui.

— Parcă sună altfel, acum. Şi care este numele dumneavoastră, domnule, dacă se poate întreba aşa ceva ?

— Se poate întreba, am răspuns. Dar nu se poate spune. Astea sunt dispoziţiile. Regret insistenţa şi deranjul.

Nu îi plăceau manierele mele. Nimic nu îi plăcea la mine.

— Mă tem că nu pot să vă anunţ. Domnule Hawkins, pot să vă cer părerea în această privinţă ?

Roşcatul şi-a luat ochii de pe butoi şi a alunecat de-a lungul tejghelei până la o distanţă mai mică de o măciucă de mine.

— Da, domnule Gregory ? a căscat el.

— Trăznit-ar focul pe-amândoi, am zis. E valabil şi pentru gagicile voastre.

Hawkins a rânjit.

— Hai în biroul meu, flăcăule. O să-ncercăm să vedem ce putem face să te-ndreptăm.

L-am urmat în vizuina din care ieşise. Era destul de mare ca să încapă în ea o jumătate de birou, două scaune, o scuipătoare scundă şi o cutie deschisă de ţigări. Şi-a sprijinit fundul de birou şi mi-a rânjit amabil.

— N-ai jucat prea elegant, nu-i aşa, flăcăule ? Eu sunt omul casei aici. Toarnă.

— Câteodată joc elegant, i-am zis, câteodată mă comport ca o cizmă. Mi-am scos portvizitul şi i-am arătat insigna şi mica fotocopie a autorizaţiei din spatele ferestrei de celuloid.

— Oh, unul din băieţii ăia ? A dat din cap. Ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi pe mine.

— Normal. Dacă aş fi auzit de dumneata. Vreau să o văd pe ţipa asta, Huntress. Nu mă cunoaşte, dar am treabă cu ea şi e o treabă discretă.

S-a dat un metru şi jumătate mai încolo şi şi-a mutat trabucul într-un colţ al gurii. Îmi fixa sprânceana dreaptă.

— Care-i poanta ? De ce-ai încercat să-l ungi pe ăla de la subsol ? Ai ceva bani de cheltuit ?

— S-ar putea.

— Io-s băiat fain, a zis. Dar trebuie să-mi protejez clienţii.

- Văd că nu prea mai ai ţigări, am spus, uitându-mă la cele aproximativ nouăzeci de ţigări din cutie. Am ridicat două, le-am mirosit, am îndoit o hârtie de zece dolari, am pus-o sub ele şi le-am pus la loc.

— Drăguţ, a zis. Noi doi ne-am putea înţelege. Ce doreşti ?

— Spune-i că vin din partea lui Marty Estel. O să mă primească.

— E slujba mea în joc dacă iau un şut în fund.

— Stai liniştit, sunt sprijinit de oameni importanţi.

— Cât de importanţi ?

Am întins mâna după bani, dar mi-a îndepărtat-o.

— O să risc, a zis. S-a întins după telefon, a cerut apartamentul 814 şi a început să îşi dreagă vocea. Suna ca o vacă bolnavă. S-a îndreptat dintr-odată şi faţa i-a devenit toată un zâmbet mieros.

— Domnişoara Huntress ? Aici este Hawkins, omul de ordine. Hawkins. Da ... Hawkins. E şi normal, dumneavoastră întâlniţi o mulţime de oameni, domnişoară Huntress. Să vedeţi, e un domn în biroul meu care vrea să vă vadă, cu un mesaj de la domnul Estel. Nu pot să îl las sus fără să vă spun, pentru că nu vrea să ne spună numele ... Da, Hawkins, detectivul casei, domnişoară Huntress. Da, zice că nu îl cunoaşteţi personal, dar mie mi se pare O.K. ... O.K. Vă mulţumesc foarte mult, domnişoară Huntress. Îl conduc eu până sus.

A pus receptorul în furcă şi l-a bătut uşurel cu palma.

— Dacă ai fi avut şi un fundal sonor ... i-am spus eu.

— Poţi să urci, a zis el visător. S-a întins absent spre cutia de ţigări şi a luat bancnota împăturită. Ce porcărie, a zis el, încet. Întotdeauna când mă gândesc la cucoana asta, trebuie să ies afară şi să dau o tură de bloc. Hai să mergem.

Am ieşit din nou în hol şi Hawkins m-a condus până la lift. M-a urmărit până când am urcat în cabină.

În timp ce se închideau uşile ascensorului, l-am văzut îndreptându-se spre ieşire, probabil pentru tura de bloc.

Liftul era mochetat, avea oglinzi şi lumină indirectă. Se ridica la fel de fin ca mercurul într-un termometru. Uşile au produs o şoaptă uşoară deschizându-se şi am ieşit, păşind pe un fel de muşchi moale pe care îl folosi-

seră în loc de mochetă. Am ajuns la ușa marcată 814. Am apăsat pe butonul soneriei, înăuntru s-a auzit un sunet melodios de clopoțel și ușa s-a deschis.

Purta o rochie de stradă de lână, verde pal și o pălărioară ca o creastă de cocoș care îi stătea pe o ureche ca un fluture. Avea ochii mari și depărtați, iar între ei, spațiul pentru gândit. Erau albaștri, iar părul era roșu întunecat, ca un foc ținut sub control, dar totuși primejdios. Era machiată din abundență acolo unde trebuia și țigaretul pe care îl ținea îndreptat spre mine avea un muștiuc de vreo zece centimetri lungime. Nu părea dură, dar arăta ca și cum aflase toate răspunsurile și ar fi fost în stare să și le amintească oricând pe acelea care trebuiau, în funcție de situație.

M-a măsurat cu o privire rece.

— Ei, care-i mesajul, Ochi-Căprul ?

— Va trebui să intru, i-am zis. Niciodată n-am reușit să vorbesc stând în picioare.

A râs ușor, iar eu m-am strecurat pe lângă capătul țigaretului într-o încăpere lungă și nu prea largă, cu o mulțime de ferestre, o mulțime de draperii, o mulțime de toate. Un foc pâlpâia în spatele unui paravan. Era un bușteau mare, deasupra unui arzător cu gaz. În fața căminului era așezat un covor oriental mătăsos și o canapea roz, iar alături, un taburet cu scotch, sifon și gheață într-o cupă, totul ca să facă pe oricine să se simtă ca acasă.

— Pune-ți ceva de băut, a zis ea. Probabil că nu poți vorbi dacă nu ai un pahar în mână.

Am luat loc și m-am întins după scotch. Fata s-a așezat într-un fotoliu și și-a încrucișat picioarele. M-am gândit la Hawkins dând ture în jurul blocului. Începeam să îi înțeleg punctul de vedere.

— Deci, vii din partea lui Marty Estel, a zis ea, refuzând băutura pe care i-o oferisem.

— Nu l-am văzut niciodată.

— M-am gândit eu la așa ceva. Care i treaba, golane ? Marty va fi încântat să afle că te ai folosit de numele lui.

— Deja-mi tremură picioarele. Ce te-a făcut să mă primești ?

— Curiozitatea. Mă aștept la flăcăi din Astia ca tine, oricând. Ești un fel de copoi, nu-i așa ?

Mi-am aprins o țigară și am incuviințat.

— Particular. Am să-ți propun o mică afacere.

— Propune-o. A căscat.

— Cât vrei ca să-l lași în pace pe tânărul Jeeter ?

A căscat din nou.

— Mă interesezi atât de puțin, că n-ai idee.

— Nu mă înspăimânta. Cinstit, cât ceri ? Sau te jignesc, cumva ?

A zâmbit. Avea un zâmbet drăguț și niște dinți minunați.

— Sunt o fată rea, acum, a zis ea, dar nu trebuie să cer eu. Mi-i vor aduce ei, legați cu o panglicuță.

— Bătrânul e cam dur. Se spune că are prieteni puternici.

— Nu e mare lucru.

Am încuviințat și am gustat din pahar. Era un scotch bun. De fapt, era perfect.

— Ideea lui e că n-o să iei nimic. Vei fi defăimată, calomniată și terfelită. Eu sunt de altă părere.

— Dar lucrezi pentru el.

— E ciudat, nu-i așa ? S-ar putea să existe și o altă modalitate, mai deșteaptă, de a acționa, dar deocamdată nu îmi trece altceva prin cap. Cât ai lua, dacă ai lua ?

— Ce-ai spune de cincizeci de mii ?

— Cincizeci pentru tine și cincizeci pentru Marty ?

A râs.

— Ei, și tu, ar trebui să știi că lui Marty nu i-ar place să mă amestec în treburile lui. Mă gândeam doar la partea mea.

Și-a schimbat poziția picioarelor. Mi-am mai pus un cub de gheață în pahar.

— Eu mă gândeam la cinci sute, am spus.

— Cinci sute de ce ? Părea complet nedumerită.

— Dolari, nu Rolls Royce-uri.

A râs din nou, de data asta copios.

— Mă distrezi. Ar trebui să te trimit la dracu, dar îmi plac ochii tăi căprui. Ochi căprui, fierbinți și cu sclipirea aurului în ei.

— Las-o baltă. N-am un sfanț.

A zâmbit şi şi-a potrivit o nouă ţigaretă între buze. M-am apropiat să i-o aprind. Privirea i s-a ridicat şi s-a uitat în ochii mei. Ai ei sclipeau galeş.

— Poate că am eu un sfanţ, a zis ea uşor.

— Poate că de asta l-a şi angajat pe grăsanul ăla, ca să nu îl poţi juca. M-am reaşezat.

— Cine a angajat ce grăsan ?

— Bătrânul Jeeter a angajat un grăsan pe nume Arbogast. A avut cazul înaintea mea, nu ştiai ? A fost omorât în după amiaza asta.

Am spus-o ca pe un fapt banal, pentru un efect de şoc, dar nu a muşcat din momeală. Zâmbetul provocator nu i-a părăsit colţul buzelor şi privirea nu i s-a schimbat. Doar respiraţia i-a produs un zgomot ceva mai accentuat.

— Are asta ceva de-a face cu mine ? m-a întrebat ea, încet.

— Nu ştiu. Nu ştiu cine l-a omorât. Treaba s-a întâmplat în biroul lui, la prânz, sau ceva mai târziu. Poate că nu are nici o legătură cu cazul Jeeter. Dar s-a întâmplat prea la fix, chiar după ce mi s-a dat mie cazul şi înainte de a apuca să stau de vorbă cu el.

A dat din cap.

— Înţeleg. Iar tu crezi că Marty face chestii din astea. Şi bineînţeles că ai anunţat poliţia.

— Bineînţeles că nu.

— Eşti cam subţire în cazul ăsta, frate.

— Mda. Dar hai să ne înţelegem amândoi la un preţ, un preţ care ar fi bine să nu fie mare. Pariez că orice mi-ar face mie poliţia, ar fi o nimica toată în comparaţie cu ce i-ar face lui Marty Estel, sau ţie, când vor afla povestea. Dacă o vor afla.

— O mică tentativă de şantaj, a spus fata, cu răceală. Cred că aş putea să îi spun aşa. Nu întinde prea tare coarda cu mine, Ochi-Căprui. Apropo, îţi ştiu cumva numele ?

— John Dalmas.

— Atunci, ascultă, John. Pe vremuri eram în Anuarul personalităţilor. Familia mea era o familie de treabă. Bătrânul Jeeter l-a ruinat pe tata. Foarte corect şi legal, la modul în care genul ăsta de ticăloşi îi ruinează pe oameni, dar l-a ruinat, iar tata s-a sinucis. Mama a murit şi ea

am o surioară în Est, la şcoală şi poate că nu e extraordinar de ieşit din comun felul în care fac rost de bani ca să am grijă de ea. Şi poate că o să am grijă şi de bătrânul Jeeter într-una din zilele astea, chiar dacă va trebui să mă mărit cu fiul lui pentru asta.

— Fiu vitreg. Copil adoptat, am zis. Nu sunt rude de sânge.

— Îl va durea ca şi cum ar fi, frate. Şi băiatul va avea o grămadă din verzişorii ăia în câţiva ani. Ar putea fi chiar şi mai rău, chiar dacă bea cam mult.

— N-ai fi în stare să i-o spui în faţă, cucoană.

— Nu ? Aruncă o privire în spatele tău, galoşule. Ar fi trebuit să îţi scoţi ceara din urechi.

M-am ridicat brusc şi m-am întors. Era cam la un metru şi jumătate de mine. Intrase pe una din uşi şi păşise uşor pe mochetă, iar eu fusesem prea ocupat să mă dau super deştept ca să îl aud. Era înalt, blond, îmbrăcat într-un costum sport şifonat, cu o cămaşă deschisă la gât. Faţa îi era roşcată şi ochii îi sclipeau, puţin saşii. Era cam ameţit pentru ora la care ne aflam.

— Cară-te cât mai poţi umbla, a mârâit el la mine. Am auzit tot. Harry poate să spună tot ce vrea despre mine, nu mă deranjează. Cară-te până nu îţi bag dinţii ăia pe gât.

Fata a râs în spatele meu. Asta nu mi-a plăcut. Am făcut un pas către blond. A clipit. Cât era el de mare, nu era decât un drogat.

— Pune-l jos, iubitule, a zis fata din spatele meu, cu o voce rece. Mor să văd târându-se tipi din ăştia care se dau mari scule.

Am aruncat spre fată o privire cu coada ochiului. A fost o greşeală. Tipul era ameţit, probabil, dar încă în stare să lovească un perete care nu se mişca. M-a pocnit în timp ce mă uitam peste umăr. E destul de dureros când eşti lovit în felul ăsta. M-a izbit puternic în osul maxilarului.

Lovitura m-a împins într-o parte, am încercat să îmi recapăt echilibrul, dar am alunecat pe covorul mătăsos. Am făcut un plonjon, şi capul meu nu a fost la fel de tare ca mobila pe care am izbit-o.

Întunericul a coborât învăluindu-mă şi am leşinat

4

Când mi-am revenit, lumina de la ferestrele din partea opusă a camerei mă izbea drept în ochi. Simţeam o durere în ceafă. Am pipăit-o şi era lipicioasă. M-am mişcat încet, ca o pisică într-o casă străină, m-am ridicat în genunchi şi m-am întins după sticla de scotch de pe taburetul de lângă canapea. Printr-o minune nu am scăpat-o. În cădere mă lovisem de picioarul în formă de cleşte al unui scaun. Chestia asta fusese mult mai dureroasă decât pumnul tânărului Jeeter. Simţeam într-adevăr şi locul loviturii în maxilar, dar nu era ceva chiar atât de important ca să merite o adnotaţie în agenda mea personală.

M-am ridicat în picioare, am luat o înghiţitură de scotch şi am privit în jur. Camera era goală. Nu mai era nimic de văzut. Era plină de linişte şi de amintirea unui parfum. Un parfum din acelea pe care nu le simţi decât atunci când aproape s-au dus, ceva asemănător cu ultima frunză care cade dintr-un copac. Mi-am pipăit din nou capul, am tamponat locul umflat cu o batistă şi m-am convins că nu merită să încep să urlu pentru atâta lucru, apoi am mai luat o înghiţitură din sticlă.

M-am aşezat pe un scaun, cu sticla între picioare şi am ascultat zgomotele îndepărtate ale traficului de afară. Era o cameră frumoasă. Domnişoara Harriet Huntress era o domnişoară drăguţă. Avea ea câteva numere greşite în program, dar cine n-avea ? Şi tocmai eu n-am găsit să critic aşa ceva ! Am mai luat o gură. Nivelul băuturii din sticlă scăzuse simţitor. Era atât de bună că de abia îţi dădeai seama cum se duce. Nu îţi rădea jumătate din amigdale, ca majoritatea băuturilor cu care eram obişnuit. Mi-am mai pus. Îmi simţeam mult mai bine capul acum. Mă simţeam bine. Îmi venea să cânt Prologul lui Pagliacci. Daa, era o fată drăguţă.

Dacă făcea ceea ce făcea pentru yiitorul ei, făcea foarte bine. Eram pentru ea. De partea ei. Era o tipă formidabilă. M-am ajutat din nou de sticla de scotch.

Sticla era încă pe jumătate plină. Am agitat-o uşor, am îndesat-o într-un buzunar al trenciului, mi-am aşezat pălăria undeva pe cap şi am plecat. Am ajuns la ascen-

sor fără să mă lovesc de pereți pe coridor, am plutit până jos și m-am trezit în hol.

Hawkins, detectivul casei, se sprijinea ca de obicei de tejgheaua recepției, holbându-se la butoiul lui Ali Baba. La recepție același funcționar se juca cu aceeași mustață de nimic. I-am zâmbit. Mi-a răspuns zâmbetului. Hawkins mi-a zâmbit. I-am întors zâmbetul. Totul era minunat.

Am pornit direct către ieșire, i-am dat două monezi de douăzeci și cinci de cenți portarului și am plutit în jos pe scări și de-a lungul trotuarului către locul unde îmi lăsasem mașina. Amurgul în California se lasă cu repeziciune. Era o noapte splendidă. Spre apus, Venus era la fel de strălucitoare ca un felinar noaptea, la fel de strălucitoare ca o sticlă de scotch. Chestia asta mi-a adus aminte de ceva. Am scos sticla pătrată, am bătut-o ușor cu degetele, cu multă discreție, i-am strâns dopul și am ascuns-o din nou. Cu cât avea înăuntru, îmi era suficient să ajung până acasă.

Am trecut de cinci ori pe roșu în drum spre casă, dar norocul a fost de partea mea și nu m-a arestat nimeni. Am parcat cât de cât în fața blocului, și cât de cât lângă trotuar.

Am călătorit cu ascensorul spre etajul meu. Am avut ceva probleme până să deschid ușile, dar m-am ajutat cu sticla. Am băgat cheia în broască, am deschis, am intrat și am reușit să găsesc întrerupătorul. Am mai luat puțin din medicament înainte de a mă epuiza complet. Am pornit spre bucătărie după niște gheață și după ceva adevărat de băut, cum ar fi o bere.

Mi s-a părut că în apartament plutește un miros ciudat, n-aș fi putut spune ce, ceva medicinal. Nu eu îl provocasem și nici nu îl lăsasem să se producă după plecarea mea de acasă. Dar mă simțeam prea bine pentru a mă consuma. Am pornit către bucătărie și am parcurs jumătate din drum.

Au venit spre mine, aproape umăr lângă umăr, din cămăruța de pe partea peretelui pe care se afla patul. Doi, cu pistoale. Cel înalt îmi rânjea. Avea pălăria trasă pe frunte și o față ascuțită care se termina într-un punct, ca mijlocul unui as de caro. Ochii îi erau întunecați și umezi și nasul îi era atât de alb, că părea făcut din ceară

albă. Avea un Colt Woodsman cu țeavă lungă și cu cătarea pilită, ceea ce însemna că se credea un bun ochitor.

Celălalt era un gangster începător, cu o figură de terier, cu un păr roșcat zburlit, fără pălărie, cu privirea albă, apoasă, urechi clăpăuge și picioare mici încălțate în niște tenișI albi murdari.

Ținea un pistol automat care părea prea greu pentru el, dar părea că îi face plăcere să îl țină. Respira cu gura căscată și mirosul pe care îl simțisem venea dinspre el, în valuri : mentol.

— Hei, saltă-le ... ! a spus el.

Mi-am ridicat mâinile. Nu aveam altceva de făcut.

Micuțul a făcut un ocol și a ajuns în dreptul meu.

— Zi-ne că nu ne descurcăm, mârâi el.

— Nu vă descurcați, i-am spus.

Cel înalt continua să zâmbească și nasul lui continua să arate ca făcut din ceară albă. Micuțul a scuipat pe mocheta mea.

— Ha ! S-a apropiat de mine, privindu-mă chiorâș și mi-a tras una pe obraz cu pistolul lui uriaș.

M-am clătinat. În mod normal, ar fi trebuit să fie exact chestia la care ar fi trebuit să mă aștept și care să îmi și placă. Dar mă simțeam mult mai bine decât de obicei. Acum mă simțeam cel mai mare bătăuș. Așa că i-am servit cu fulgi cu tot. L-am prins pe micuț cu brațul în jurul gâtului și l-am tras tare spre mine, lipindu-mi-l de piept și în același timp i-am apăsat cealaltă mână pe micuța lui mână înarmată, îndreptând arma spre podea. Na fost mare lucru. Nimic n-ar fi fost mai ușor dacă n-ar fi respirat. Printre buze îi ieșea saliva, prelingându-i-se pe la colțuri. Mă înjura.

Tipul cel înalt stătea pur și simplu, se uita la noi și nu trăgea. Mi s-a părut că privirea lui e puțin neliniștită, dar eram prea ocupat ca să pot fi sigur. M-am lăsat în jos cu micuțul, încă în priză și i-am luat pistolul. Aici am greșit. Ar fi trebuit să mi-l scot pe al meu.

L-am aruncat de lângă mine și s-a poticnit de un scaun a căzut și a început să lovească sălbatic scaunul. Cel înalt a început să râdă.

— N-are artificii, mi-a zis.

— Ascultă, i-am zis cât se poate de serios. Sunt pe jumătate plin cu scotch adevărat și-s pregătit să merg undeva și să fac niște chestii. Nu mă face să-mi pierd vremea. Ce vreți ?

— Oricum, n-are artificii, mi-a spus Nas-de-ceară. Fă un efort și uită-te. Niciodată nu îl las pe Frisky să umble cu o sculă-încărcată. E prea impulsiv. Îmi place cum îți merge mâna, amice. Asta o spun doar pentru tine.

Frisky s-a ridicat de pe podea, a scuipat din nou pe mochetă și a început să râdă. Am îndreptat țeava automatului spre podea și am apăsat pe trăgaci. A percutat în gol, dar după felul în care am simțit reculul, ai fi zis că avea gloanțe adevărate.

— Nu vrem să provocăm necazuri, a spus Nas-de-Ceară. Nu de data asta. Poate data viitoare, cine știe ? S-ar putea să fii un flăcău în stare să priceapă niște chestii. Renunță la cazul „Puștiul lui Jeeter". Asta e toată treaba. Înțelegi ?

— Nu.

— Adică n-o s-o faci ?

— Nu, nu înțeleg. Care este treaba cu puștiul lui Jeeter ?

Nas-de-ceară nu se mai distra. Și-a fluturat lungul său 22 cu blândețe.

— Ar trebui să-ți ordonezi mintea, amice, și să-ți încui bine ușa. Treabă de începător. Lui Frisky nu i-a trebuit decât să sufle ca să o deschidă.

— Asta pot să o înțeleg.

— Dă-mi pistolu'! a urlat Frisky. Se ridicase din nou de pe podea, dar se luase de partenerul lui, în loc să se ia de mine.

— Stai jos, tâmpitule, a spus cel mai înalt. Nu trebuie decât să transmitem un mesaj cuiva. Nu trebuie să-l împușcăm. Nu azi.

— Asta o zici tu ! Frisky și-a arătat colții și a încercat să smulgă 22-ul din mâna lui Nas-de-Ceară. Nas-de-Ceară l-a aruncat fără probleme într-o parte, dar între timp apucasem să îmi mut automatul greu în mâna stângă și să îmi scot Lugerul. I l-am arătat lui Nas-de-Ceară, dar nu l-am impresionat.

— Nu are părinți, mi-a mărturisit el trist. L-am lăsat să stea pe lângă mine. Nu trebuie să-i dai prea multă atenție, decât dacă te mușcă. Acum, noi o să plecăm. Ai înțeles care e ideea. O lași baltă cu pușt iul lui Jeeter.

— În fața ta e un Luger, i-am spus. Care-i treaba cu pușt iul lui Jeeter ? Și poate o să chemăm și niște polițai înainte să plecați.

A zâmbit ușor.

— Domnule, umblu cu găuritoarea asta mică pentru că am voie să fac treaba asta. Dar dacă ai impresia că mă poți umfla, fă-o.

— O.K., am spus. Cunoști pe cineva numit Arbogast ?

— Cunosc o grămadă de lume, mi-a răspuns cu un alt zâmbet, la fel de atent. Poate da, poate nu. Salut, amice. Să fii curat.

S-a îndreptat spre ușă, mergând puțin lateral, astfel încât să mă poată vedea, iar eu l-am urmărit cu privirea și nu era decât o problemă de cine va trage primul și cât de bine va ținti, sau dacă merita să se tragă, sau dacă aș fi putut eu nimeri ceva cu atâta scotch tare și bun în mine. L-am lăsat să plece. Nu îmi dădea senzația că este un asasin, dar puteam să mă înșel.

Între timp îl scăpasem din vedere pe micuț, care a profiat și s-a repezit la mine. A înșfăcat marele lui automat din mâna stângă, a scuipat din nou pe covor și s-a strecurat afară. Nas-de-Ceară l-a urmat ; o față lungă și ascuțită, un nas alb, pometi ascuțiți, o expresie gânditoare. Urma să îl țin minte.

A închis încet ușa și eu am rămas pe loc, aiurit, cu pistolul în mână. Am auzit ascensorul urcând și coborând, apoi oprindu-se. Am rămas acolo, nemișcat. Părea puțin probabil ca Marty Estel să fi angajat un asemenea cuplu de circari pentru a da cuiva o gaură. M-am tot gândit la asta, dar gânditul nu m-a dus nicăieri. Mi-am reamintit de sticla pe jumătate plină cu scotch și am intrat împreună într-o sesiune de convorbiri.

O oră și jumătate mai târziu mă simțeam bine, dar idei tot nu îmi veniseră. Mi se făcuse doar somn.

Târâitul strident al soneriei telefonului m-a trezit. Aținisem într-un fotoliu, ceea ce fusese o mare greșeală, pentru că m-am trezit cu senzația a două prosoape de

bumbac în gură, cu o durere de cap înfiorătoare, o vânătaie în ceafă și una în falcă, niciuna mai mare decât un măr pădureț și cu toate astea, dureroase amândouă. Mă simțeam ca un picior amputat.

Am înotat spre telefon, m-am prăbușit într-un scaun de lângă el și am răspuns. Vocea era rece ca un țurțure de gheață.

— Domnul Dalmas ? Domnul Jeeter la telefon. Cred că ne-am cunoscut în dimineața asta. Mă tem că am fost cam rigid cu dumneata.

— Într-un fel și eu mă simt cam rigid acum. Băiatul dumneavoastră mi-a tras una în falcă. Vreau să zic, fiul dumneavoastră vitreg, sau adoptiv, sau ce o fi.

— Îmi este atât fiu vitreg, cât și adoptiv. Într-adevăr ? Părea interesat. Și, unde l-ai întâlnit ?

— În apartamentul domnișoarei Huntress.

— Înțeleg. Am avut senzația că simt o ușoară încălzire la celălalt capăt al firului ; se topeau țurțurii.

Foarte interesant. Și ce a avut de spus domnișoara Huntress ?

— I-a plăcut. I-a făcut plăcere că am fost pocnit în falcă.

— Înțeleg. Și el, de ce a făcut așa ceva ?

— Era ascuns la ea în casă. A prins câte ceva din conversația noastră și nu i-a plăcut ce a auzit.

— Înțeleg. Mă gândeam că poate ar trebui să îi ofer ceva, pentru cooperare. Asta, în cazul în care ne-am înțelege.

— Prețul este de cincizeci de bătrâne.

— Mă tem că nu înțeleg...

— Nu mă-nebuniți, am mârâit eu. Cincizeci de mii de dolari. Cincizeci de bătrâne. Eu i-am oferit cinci sute, doar așa, de poantă.

— Am impresia că ai abordat această problemă cu o ușurință considerabilă, mi-a răspuns el, cu un mârâit asemănător. Nu sunt obișnuit cu astfel de lucruri și nu îmi plac.

Am căscat. Nu dădeam doi bani dacă dovada educației lui se păstrase sau nu.

— Ascultați, domnule Jeeter, sunt un băiat destul de mare ca să pot să umblu și singur și deja mi-am făcut o anume idee despre afacerea asta. Și în afacerea asta sunt câteva aspecte foarte ciudate. De exemplu, doi pistolari tocmai mi-au pătruns în apartament și m-au sfătuit să renunț la cazul Jeeter. Nu înțeleg de ce această turnură atât de dură.

— Doamne Dumnezeule ! Părea șocat. Cred că ai face mai bine să vii chiar acum la mine acasă, să discutăm problema. O să-ți trimit mașina mea. Poți veni chiar acum ?

— Da. Dar știu și eu să conduc. Eu...

— Nu. Îți trimit mașina cu șoferul meu. Se numește George ; poți avea încredere absolută în el. Va fi acolo cam în douăzeci de minute.

— O.K., am spus. O să am timp suficient să îmi sorb dejunul. Să parcheze la colț, pe Kenmore, spre Franklin. Am închis.

După ce am făcut un duș alternat rece cu fierbinte și mi-am pus niște haine curate, m-am simțit mult mai respectabil. Mi-am turnat două pahare, ceva mai mici de data asta, pentru variație, am îmbrăcat un trenci ușor și am coborât în stradă.

Mașina era deja acolo. Se vedea de la o distanță de o jumătate de bloc în josul străzii. Ai fi zis că e vorba de inaugurarea unei noi piețe. Avea două faruri frontale ca de crucișător, două faruri de ceață mascate de tenderul din față, și alte două laterale, de mărime normală. Am ajuns lângă ea și m-am oprit ; un bărbat a ieșit din umbră și a aruncat peste umăr o țigară, dintr-o mișcare bruscă a încheieturii. Era înalt, solid și brunet, purta o caschetă cu cozoroc, o tunică rusească încinsă cu o centură Sam Browne și niște pantaloni lucioși și bufanți, strânși sub genunchi, care fluturau ca biciul unui majur englez.

— Domnul Dalmas ? Și-a atins marginea cozorocului cu un deget înmănușat.

— Mda, am zis, chiar el. Să nu-mi spui că asta e mașina bătrânului Jeeter.

— E una din ele. Avea o voce atât de înghețată că te răcorea de-a dreptul.

A deschis portiera din spate și am urcat, afundându-mă în banchetă, iar George s-a strecurat la volan, pornind imensa mașină. S-a îndepărtat de trotuar și a luat curba fără să facă mai mult zgomot decât acela făcut de o bancnotă în portofel. Mașina a fost înghițită de trafic, dar am depășit absolut totul. Am alunecat prin centrul Hollywoodului către capătul vestic, în jos pe Strip și de-a lungul strălucirilor acestuia, spre liniștea răcoroasă din Beverly Hills, unde pajiștile pentru călărie despart bulevardul. Am străbătut rapid Beverly Hills și am urcat de-a lungul poalelor dealurilor, am văzut luminile îndepărtate ale clădirilor Universității, apoi am cotit spre nord, în Bel-Air. Am intrat pe niște străzi strâmte, mărginite de ziduri înalte, fără trotuare și cu porți mari din loc în loc. Luminile locuințelor sclipeau politicos în noaptea care se lăsa. Se terminase cu agitația. Nu se auzea alt zgomot decât sfârâitul ușor al pneurilor pe asfalt. Am cotit din nou la stânga și am văzut pe un zid o plăcuță pe care scria Calvello Drive. Cam pe la jumătatea drumului George a tras mult de volan pentru a putea coti spre sfânga, unde erau două porți mari de șapte metri, din fier forjat. Atunci s-a întâmplat ceva.

O pereche de faruri s-a aprins chiar dincolo de porți, s-a auzit un claxon și zgomotul unui motor ambalat. O mașină s-a apropiat în viteză de noi. George a îndreptat mașina cu o zvâcnire a încheieturii mâinii, a frânat și și-a scos mănușa dreaptă, aproape totul dintr-o singură mișcare.

Mașina venea spre noi, cu farurile dansând pe șosea

— Bețivul dracului, a înjurat George peste umăr.

Se prea putea. Bețivii cu mașini puteau merge în tot felul de locuri ca să bea. Se prea putea. M-am lăsat să alunec pe podeaua mașinii, mi-am smuls Lugerul de sub braț și m-am întins să deschid portiera. Am crăpat-o și am ținut-o așa, apoi m-am ridicat puțin cu capul deasupra marginii de jos a geamului. Lumina farurilor m-a izbit în față, așa că m-am lăsat rapid jos. După ce raza farurilor a trecut m-am ridicat și am privit din nou.

Mașina cealaltă a frânat brusc. O portieră s-a deschis violent și o siluetă a sărit afară, agitând un pistol și urlând. Am auzit vocea și am știut.

— Hei, voi, sus mâinile ! a urlat Frisky la noi.

George și-a pus mâna stângă pe volan, iar eu am deschis portiera ceva mai mult. Micuțul din stradă se agita în sus și în jos, strigând. Din mica mașină întunecată din care sărise nu mai venea nici un alt zgomot, exceptând pe cel al motorului.

— Este un atac înarmat ! a urlat Frisky. Afară și sus mâinile !

Am împins portiera și am dat să ies cu Lugerul în mână.

— Ai căutat-o ! a zbierat micuțul.

M-am retras rapid. Pistolul din mâna lui scotea flăcări. Cineva pusese artificii în el. Undeva, lângă capul meu, în spate, geamul a pleznit în țăndări. Deși era în afara unghiului meu de vedere, deși nu ar fi trebuit să mă uit în altă parte în acel moment, l-am zărit pe George făcând o mișcare lină și rapidă ca un șuvoi de apă. Am ridicat Lugerul și eram gata să apăs pe trăgaci, dar lângă mine a răsunat o împușcătură, George.

Nu am mai tras. Nu mai era nevoie.

Mașina întunecată a demarat în trombă, coborând dealul în viteză. În timp ce se îndepărta, micuțul din mijlocul străzii se clătina grotesc în lumina reflectată de ziduri.

Avea pe față ceva întunecat, care se întindea. Pistolul îi căzuse pe asfalt. Picioarele lui mici s-au îndoit și a căzut într-o parte, s-a răsucit o dată, apoi brusc, a rămas nemișcat.

— Ha ! a zis George și a suflat spre vârful țevii revolverului său.

— Frumoasă lovitură. Am coborât din mașină și m-am uitat la micuț : un nimic încovrigat. Albul murdar al tenișilor săi lucea ușor în marginea de lumină a farurilor mașinii.

George a ieșit din mașină și a venit lângă mine.

— De ce tocmai eu, frate ?

— Eu nu am tras. Urmăream spectacolul pe care mi l-a oferit, cel cu trasul de la şold. Mai dulce ca mierea.

- Mulţumesc, amice. Clar că pe domnul Gerald îl vânau. De obicei, pe la ora asta îl aduc de la club, îmbibat de băutură şi incapabil să scoată două vorbe.

Ne-am apropiat de micuţ şi l-am privit de sus. Nu avea să mai vadă nimic, niciodată. Era doar un omuleţ mort, cu un glonte mare în faţă şi plin de sânge.

— Stinge farurile alea nenorocite, am mârâit eu. Şi hai s-o ştergem urgent de aici.

- Dar casa este exact peste drum. George avea o voce liniştită, de parcă trăsese într-un bănuţ la un stand de tir şi nu într-un om.

— Jecterii nu trebuiesc amestecaţi în treaba asta, dacă ţii la slujba pe care o ai. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta. Mergem la mine şi ne gândim acolo ce facem.

— M-am prins, a spus el grăbit brusc şi a urcat la volan. A stins farurile de ceaţă şi pe cele laterale, iar eu m-am urcat lângă el, în faţă. A îndreptat maşina pe şosea şi am pornit în sus, spre creasta dealului. M-am uitat în spate, la geamul spart. Era unul mic, ultimul pe laterala maşinii şi nu era securizat. O bună parte din el se dusese. S-ar fi putut face o legătură, în cazul în care s-ar fi ajuns mai aproape cu cercetările, astfel încât să devină o probă. Nu cred că ar fi contat, dar s-ar fi putut.

În vârful dealului ne-am intersectat cu o limuzină uriaşă. În interior plafoniera era aprinsă şi cuplul în vârstă care ocupa bancheta din spate stătea ca la fotograf. Bărbatul era în haine de seară, cu lavalieră şi joben. Doamna era numai blănuri şi diamante.

George a trecut liniştit pe lângă ei, dar apoi a accelerat şi a luat-o pe prima stradă latrală şi întunecată.

— E o pereche de petrecăreţi împuşcaţi în aripă, a zis el. Pariez că nici măcar nu vor anunţa poliţia.

— Mda, am făcut eu. Hai acasă să bem ceva. Niciodată n-o să mă obişnuiesc cu treaba asta, cu împuşcatul oamenilor.

5

Stăteam cu scotchul domnişoarei Huntress în pahare în faţa noastră şi ne uitam unul la altul. George arăta destul de drăguţ fără şapcă. Părul des era castaniu închis şi avea dinţii foarte albi şi curaţi. Sorbea din băutură cu ţigara într-un colţ al gurii. Ochii lui negri şi tăioşi aveau o sclipire rece.

— Yale ? l-am întrebat.

— Dartmouth, în caz că te-ar interesa.

— Orice mă interesează. La ce mai foloseşte să ai o educaţie de colegiu în ziua de azi ?

— Trei mese bune pe zi şi o uniformă, a zis el nepăsător.

— Ce fel de tip e tânărul Jeeter ?

— Un bătăuş mare şi blond, joacă golf destul de bine, are impresia că e dat dracului cu femeile, bea mult, dar încă n-am auzit să fi vomat pe vreun covor.

— Ce fel de tip e bătrânul Jeeter ?

— Genul care ar putea să îţi dea zece cenţi. Asta în cazul că nu ar avea cumva o monedă de cinci.

— Ţ, ţ, ţ, vorbeşti de patronul tău.

George a rânjit.

— E atât de zgârie brânză, că îi scârţâie capul când îşi scoate pălăria. Dar mie îmi place întotdeauna să risc. Poate că ăsta e şi motivul pentru care nu sunt decât şoferul cuiva. E bun scotchul ăsta.

I-am umplut din nou paharul şi cu asta, sticla s-a terminat. M-am aşezat din nou.

— Crezi că pistolarii ăia erau pentru domnul Gerald ?

— De ce nu ? De obicei îl aduc acasă cam la ora aia. Dar nu şi astăzi. A avut parte de o mahmureală deosebită şi nu a ieşit decât târziu. Eşti detectiv, aşa că ar fi trebuit să ştii cam cum e treaba, nu ?

— Cine ţi-a spus că sunt detectiv ?

— Cine altul în afară de un detectiv ar mai pune atâtea întrebări prăpădite ?

— A-ha. Ţi-am pus exact şase întrebări. Bossul tău are o mare încredere în tine, trebuie să-ţi fi spus.

Brunetul a încuviințat din cap, a rânjit ușor și a sorbit din pahar.

— Tot aranjamentul e foarte clar, a zis el. Când mașina a început să ia curba spre porți, băieții și-au început treaba. Nu cred că urmăreau să omoare pe cineva. Doar să sperie. Numai că mititelul era țicnit.

M-am uitat la sprâncenele lui George. Erau niște sprâncene frumoase, negre, cu acea sclipire înșelătoare a părului unui cal. Am zis :

— Nu prea e genul lui Marty Estel soiul ăsta de ajutoare.

— Sigur. Poate că de asta a și ales soiul ăsta de ajutoare.

— Te duce mintea. Noi doi ne-am putea înțelege. Dar treaba cu împușcatul nenorocitului ăla mic a fost prea dură. Ce ai de gând să faci în privința asta ?

— Nimic.

— O.K. Dacă vor ajunge la tine și vor face legătura cu pistolul tău, dacă vei mai avea pistolul, dar probabil că nu îl vei mai avea, toată treaba va fi considerată ca o tentativă de jaf înarmat. Dar mai e o chestie.

— Care ?

George și-a terminat și al doilea pahar, l-a așezat lângă el, și-a aprins o țigară și a zâmbit.

— E greu de crezut că pe acolo s-a putut strecura o mașină, chiar și cu luminile alea. Nu putea fi decât un vizitator.

A ridicat din umeri și a încuviințat.

— Iar dacă se găsesc urme, e aceeași chestie. Pentru că familia ar fi trebuit să audă, iar bătrânul ar fi ghicit cine erau băieții ăia și pentru ce.

— La dracu', chiar că-ți merge mintea, am zis eu și în momentul acela a sunat telefonul.

Era vocea unui majordom englez, foarte curgătoare și precisă care spunea că în cazul în care sunt domnul John Dalmas, domnul Jeeter ar dori să vorbească cu mine. A venit imediat, împrăștiind răceală.

— Mă văd nevoit să îți spun că îți ia cam mult timp pentru îndeplinirea ordinelor, a lătrat el. Sau șoferul meu...

— Mda, a ajuns aici, domnule Jeeter, am spus. Dar ne-am lovit de un mic necaz. George vă va povesti.

— Tinere, atunci când eu doresc ca ceva să fie făcut...

— Ascultați, domnule Jeeter, am avut o zi grea. Băiatul dumneavoastră m-a pocnit în falcă, iar eu am căzut și mi-am spart capul. Când am ajuns acasă, mai mult mort decât viu, am fost atacat de doi flăcăi duri, cu pistoale, care mi-au spus să las baltă cazul Jeeter. Eu fac tot posibilul, dar sunt nițel cam șubred, așa că nu mă mai speriați și dumneavoastră.

— Tinere...

— Ascultați, i-am spus serios, dacă vreți să ocupați toate posturile în jocul ăsta, nu aveți decât să duceți singur mingea. Sau păstrați-vă grămada de bani și angajați-vă un servitor. Eu rezolv treburile în felul meu. V-au vizitat copoii în seara asta ?

— Copoii ?! m-a imitat el cu o voce acră. Vrei să spui polițiștii ?

— Chiar așa, vreau să spun polițiștii.

— Și de ce m-aș vedea eu cu un polițist ? aproape că a lătrat el.

— Era un cadavru la fața porților dumneavoastră, acum o jumătate de oră. Cadavru înseamnă un om mort. E foarte mic. L-ați putea mătura într-un făraș, în caz că vă deranjează.

— Dumnezeule ! Vorbești serios ?

— Da. Mai mult, a tras în George și în mine. A recunoscut mașina. Probabil că era acolo pentru băiatul dumneavoastră, domnule Jeeter.

O tăcere cu ghimpi.

— Mi s-a părut că ai spus un om mort. Vocea lui Jeeter era de gheață. Acum spui că a tras în voi.

— Da, dar cât încă nu era mort. George vă va povesti. George...

— Să vii imediat aici ! a țipat el la mine prin telefon. Acum, auzi ? Acum.

— O să vă povestească George, am spus eu încet și i-am închis telefonul în nas.

George mă privea cu răceală. S-a ridicat și și-a pus șapca.

— O.K., amice, poate că într-o zi o să te pot ajuta cu ceva. A pornit spre uşă.

- Aşa trebuie procedat. Depinde de el şi va trebui să se hotărască.

— Aiurea, a zis George peste umăr. Economiseşte-ţi respiraţia, detectivule. Tot ce îmi spui tu nu e decât un zgomot prea tare, într-un loc ales greşit.

A deschis uşa, a ieşit, a închis-o, iar eu am rămas acolo unde eram, încă strângând telefonul în mână, cu gura deschisă şi nimic în ea, exceptând limba şi un gust neplăcut pe ea.

Am mers în bucătărie şi am scuturat sticla de scotch, dar era goală. Am desfăcut una de rachiu şi am luat o gură, dar avea un gust acru. Era ceva care mă deranja. Aveam sentimentul că avea să mă deranjeze încă foarte mult, până să-i dau de capăt.

Probabil că George trecuse de ei la mustaţă. Am auzit din nou liftul urcând aproape imediat după ce se oprise, după coborâre. Paşi puternici s-au auzit crescând în intensitate de-a lungul coridorului. Un deget a ciocănit în uşă. Am mers şi am deschis.

Unul era în maro, unul în albastru, amândoi mari, robuşti şi plictisiţi.

Cel în maro şi-a împins pălăria pe ceafă cu o mână pistruiată şi a zis :

— Eşti John Dalmas ?

— Chiar eu, am zis.

M-au făcut să intru înapoi în cameră fără a se observa lucrul ăsta. Cel în albastru a închis uşa. Cel în maro a palmat o insignă de poliţist şi m-a lăsat să întrezăresc o sclipire de aur şi email.

— Finlayson, locotenent-detectiv de la Biroul central de omucideri, a spus el. Dânsul este Sebold, colegul meu. Suntem doi băieţi drăguţi cu care nu e bine să te joci. Se aude cum c-ai fi un fel de rechin cu pistol.

Sebold şi-a scos pălăria şi şi-a trecut dosul mâinii prin părul lui grizonat. S-a strecurat fără zgomot în bucătărie.

Finlayson s-a aşezat pe marginea braţului unui fotoliu şi s-a scărpinat pe obraz cu o unghie de forma

unui cub de gheaţă. Era mai în vârstă decât Sebold, dar nu arăta aşa de bine ca acesta. Avea acea expresie stătută a unui poliţai bătrân care nu ajunsese prea departe.

M-am aşezat şi l-am întrebat :

— Ce-ai vrut să zici cu „rechin cu pistol" ?

— Împuşcatul oamenilor, am vrut să zic.

Mi-am aprins o ţigară. Sebold a ieşit din bucătărie şi a intrat în camera de toaletă din spatele peretelui-pat.

— Am înţeles că eşti un tip cu autorizaţie particulară.

— Corect.

— Dă-o. A întins mâna şi i-am dat port-vizitul. L-a răsfoit şi mi l-a dat înapoi. Porţi armă ?

Am încuviinţat. Şi-a întins mâna. Sebold a ieşit din camera de toaletă. Finlayson a mirosit Lugerul, a scos încărcătorul, apoi siguranţa şi a potrivit arma astfel încât să îi poată veni o rază de lumină pe ţeavă. S-a uitat pe ţeavă privind cu ochiul pe jumătate închis. I-a dat pistolul lui Sebold. Sebold a făcut acelaşi lucru.

— N-aş crede, a zis Sebold. Curat, dar nu de genul ăla. Nu e curăţat doar de o oră. E şi puţin praf.

— Corect.

Finlayson a ridicat cartuşul care fusese aruncat pe covor când desfăcuse arma, l-a introdus în încărcător, a băgat încărcătorul la loc şi mi-a dat înapoi pistolul. L-am pus la locul lui, sub braţ.

— Ai ieşit undeva astă-seară ? m-a întrebat el direct.

— Să nu-mi povesteşti intriga, am zis. Nu-s decât un figurant.

— E deştept flăcăul, a spus Sebold impasibil. Şi-a trecut din nou mâna prin păr şi a deschis un sertar de la birou. Are texte bune. Bune pentru un editorial. Îmi plac ăştia, dar să am eu atuul.

Finlayson a oftat.

— Ai ieşit astă-seară, detectivule ?

— Normal. Am ieşit şi am intrat tot timpul. De ce ?

A ignorat întrebarea.

— Unde ai fost ?

— Să mănânc. Şi cu treabă de vreo două ori.

— Unde ?

- - Îmi pare rău, băieți. Orice afacere își are micile ei intimități.

— Ai avut și companie, a zis Sebold, ridicând paharul din care băuse George și mirosindu-l. Recent, mai puțin de-o oră.

— Nu ești chiar așa de bun, i-am zis morocănos.

— Ai făcut o plimbare cu un Caddy mare ? Finlayson se plictisise și a respirat adânc. În direcția Los Angeles West ?

— Am făcut o plimbare, în direcția Vine Street.

— Cred că ar fi mai bine să-l ducem la sediu, a spus Sebold, privindu-și unghiile.

- - Cred că ar fi mai bine să o lăsați dracului baltă cu stilul ăsta gen film cu gangsteri și să-mi spuneți care-i treaba. Mă înțeleg bine cu copoii, excepție făcând cazul în care acționează ca și cum legile ar trebui respectate doar de cetățeni.

Finlayson mă studia. Nimic din ceea ce spusesem nu îi făcuse vreo impresie. Nimic din ce spusese Sebold nu îl impresionase. Avea ideea lui și o păstra ca un copil încăpățânat.

— Îl știi pe un șobolan mic, pe nume Frisky Lavon ? a oftat el. Era un trișor de doi bani până ce-a descoperit într-o zi cum poate să evite pârnaia. Face chestia asta, să zicem, de vreo doisprezece ani. Umblă cu un pistol și acționează foarte simplu. Dar astă-seară, pe la șapte și jumătate, a încetat să mai acționeze. A fost răcit cu un glonte în cap.

— N-am auzit de el, am spus.

— N-ai împușcat pe nimeni astă-seară ?

— Va trebui să îmi consult agenda.

Sebold s-a întins înainte, politicos.

— Ce-ai zice dacă ți-aș trage un pumn în pupătoare ? m-a întrebat el.

Finlayson a ridicat mâna, tăios.

— Termină, Ben. Termină. Ascultă, Dalmas. Poate că nu am atacat problema cum trebuia. Nu este vorba de crimă. Putea foarte bine să fi fost legitimă apărare. Frisky Lavon ăsta a fost împușcat astă seară pe Calvello Drive,

în Bel-Air. În mijlocul străzii. Nimeni n-a văzut, nimeni n-a auzit nimic. Așa că noi am vrea să aflăm.

— Bun, am mormăit eu. Dar de ce-ar fi treaba mea? Și ține-l pe acordorul ăsta de piane cât mai departe de mine. Are un costum drăguț și unghiile curate, dar se pare că insigna de polițist îl apasă prea tare.

— Nu ești normal, a zis Sebold.

— Am primit un telefon ciudat, a continuat Finlayson. Și aici intri tu în afacere. Nu am trecut întâmplător pe aici. Și căutăm un pistol de calibrul patruzeci și cinci. Încă nu știm ce tip.

— E prea deștept. L-a aruncat sub tejghea, în bar la Levy's, a mărăit Sebold.

— Nu am avut niciodată un patruzeci și cinci, am spus eu. Cine are nevoie de un pistol așa de mare mai bine s-ar folosi de un târnacop.

Finlayson se uita posomorât la mine în timp ce își număra degetele, apoi a respirat adânc și dintr-odată mi-a părut uman.

— Evident, eu nu sunt decât un aiurit care nu știe pe ce lume se află, a zis el. Ai putea să mă tragi de urechi până să mi le smulgi și nu mi-aș da seama. Hai să lăsăm prostiile și să vorbim serios.

Frisky ăsta a fost găsit după ce un necunoscut a telefonat secției de poliție din West Los Angeles. A fost găsit mort chiar în fața unei case mari, care aparține unui bărbat numit Jeeter, care deține o rețea de companii de investiții. Nu e genul care s-ar folosi de un tip ca Frisky pentru a-i șterge stilourile, așa că aici nu avem nici o treabă. Servitorii din casa lui nu au auzit nimic. Nici servitorii și nici altcineva din cele patru case aflate în zonă. Frisky era întins în mijlocul străzii și cineva i-a trecut cu mașina peste picioare, dar ceea ce l-a omorât a fost un glonte de patruzeci și cinci înfipt în față.

Cei de la West Los Angeles de abia începuseră ancheta, când un tip a sunat la Sediul central și a spus să se comunice celor de la Omucideri că în cazul în care aceștia ar dori să știe cine l-a doborât pe Frisky Lavon

să il întrebe pe un detectiv privat numit John Dalmas, apoi a dat adresa și a închis brusc.

O.K. Tipul de la centrală îmi pasează informația, dar eu nu îl cunosc pe Frisky așa cum îmi cunosc găurile din cizmă, așa că le cer informații celor de la Identificări, ca să știu dacă are dosar și cam în același timp cu răspunsul lor vin știrile de la West Los Angeles și descrierile par să corespundă foarte mult. Deci tipul pare să fie același, iar șeful detectivilor ne trimite aici. Și iată-ne aici.

— Și iată-vă aici, am zis eu. Beți ceva ?

— Dacă da, putem percheziționa apartamentul ?

— Sigur că da. E o pistă bună, telefonul ăla. Vreau să zic că n-o să vă ia mai mult de șase luni ca să-i dați de capăt.

— Deja ne-am gândit la asta, a mârâit Finlayson. O sută de tipi ar fi putut să-l răpească pe negrul ăla mic. Iar doi sau trei dintre ei s-ar fi putut gândi că o poantă bună ar putea fi să ți-o pună ție în cârcă. Aia doi sau trei ne-ar interesa pe noi.

Am clătinat din cap.

— Nici o idee, ei ?

— Doar așa, de poantă, a zis Sebold.

Finlayson s-a ridicat cu greu în picioare.

— Ei bine, trebuie să aruncăm o privire pe aici.

Poate că ar fi trebuit să aducem și un mandat de percheziție, a zis Sebold, atingându-și buza de sus cu vârful limbii.

— Nu e necesar să mă bat cu tipul ăsta, așa-i ? L-am întrebat pe Finlayson. Vreau să zic, e în regulă dacă îl las să își spună bancurile și să îmi păstrez cumpătul ?

Finlayson a privit în tavan și mi-a spus cu o voce uscată, seacă :

— Nevastă-sa l-a părăsit acum două zile. Încearcă să compenseze, cum s-ar zice.

Sebold s-a albit și pumnii i s-au încleștat sălbatic, apoi a râs scurt și s-a ridicat în picioare.

Apoi au început. Zece minute de închis și deschis sertare, de căutări în spatele rafturilor și pe sub perne, de

manevrat patul de perete, de controlat frigiderul și cutia de gunoi le-a fost de ajuns.

S-au întors și s-au așezat din nou.

— Doar un cretin, a zis Finlayson. Vreunul care ți-a luat numele dintr-o carte de telefon, probabil. Ar putea fi oricine. Acum accept băutura aia.

— Eu nu beau, a mormăit Sebold.

Finlayson și-a încrucișat mâinile pe burtă.

— Asta nu înseamnă că o să aruncăm băutura în vaza cu flori, fiule.

Am adus trei pahare cu băutură și am pus două dintre ele în fața lui Finlayson. A dat pe gât jumătate dintr-unul dintre ele și a privit tavanul.

— Mai avem un omor, a zis el gânditor. Un tip din branșa ta, Dalmas. Un flăcău gras de pe Sunset. Numele e Arbogast. Ai auzit de el ?

— Știam că e expert în caligrafie, am spus.

— Discuți probleme de-ale poliției, i-a spus Sebold cu răceală partenerului său.

— Sigur că da. Probleme de-ale poliției care deja sunt în ziarele de dimineață. Arbogast ăsta a fost împușcat de trei ori cu un douăzeci și doi. Armă de tras la țintă. Cunoști vreun escroc care să umble cu o pocnitoare din asta ?

Mi-am ridicat paharul cu grijă și am luat o înghițitură lungă. Nu crezusem că Nas-de-Ceară ar fi putut fi atât de periculos, dar nu poți să știi niciodată.

— Știam, am zis încet. Un ucigaș plătit, numit Al Tessilore. Dar e la Folsom. Se folosea de un Colt Woodsman.

Finlayson își terminase primul pahar, l-a dat pe gât și pe al doilea și s-a ridicat. Sebold s-a ridicat și el, încă nervos.

Finlayson a deschis ușa.

— Hai, Ben.

Au ieșit.

Le-am auzit pașii de-a lungul coridorului și din nou zăngănitul ascensorului. O mașină a pornit jos, în stradă și zgomotul motorului s-a îndepărtat în noapte.

— Circari din ăştia nu fac crime, am rostit eu, cu voce tare. Dar se pare că fac, totuşi.

Am aşteptat cincisprezece minute înainte de a ieşi din nou. Telefonul sunase în timp ce aşteptam, dar nu am răspuns.

Am condus spre El Milano şi am făcut câteva ocoluri pentru a mă asigura că nu sunt urmărit.

6

Holul nu se schimbase deloc. Mocheta albastră îmi gâdila la fel gleznele în timp ce o străbăteam, mergând ca un cal în buiestru către recepţie. Acelaşi funcţionar palid înmâna o cheie unui cuplu de femei cu nişte figuri de cal, îmbrăcate în tweed, iar când m-a văzut şi-a lăsat din nou greutatea pe piciorul stâng ; uşa din capătul tejghelei recepţiei a troznit deschizându-se şi l-a scuipat afară pe grasul şi eroticul Hawkins, cu ceea ce părea acelaşi chiştoc de trabuc înfipt în figură.

S-a agitat spre mine şi mi-a oferit de data asta un zâmbet larg şi călduros, luându-mă de braţ.

— Exact tipul pe care îmi doream să îl văd, a cotcodăcit el. Hai să mergem puţin până sus.

— Care-i treaba ?

— Treabă ? Zâmbetul i-a devenit larg ca uşa unui garaj dublu. Nu-i nici o treabă. Pe aici.

M-a împins în ascensor, a zis „Opt" cu o voce grasă şi veselă, am navigat până sus, am ieşit şi am parcurs coridorul. Hawkins avea o mână puternică şi ştia unde trebuie pusă când conduci pe cineva acolo unde vrei. Eram destul de intrigat de comportamentul lui pentru a nu-l lăsa să o facă. A apăsat soneria de la uşa domnişoarei Huntress şi Big Benul de dinăuntru a sunat melodios, uşa s-a deschis şi mi-a apărut în faţă o figură lipsită de orice expresie, cu o pălărie derby pe cap şi haină de seară. Avea mâna dreaptă în buzunarul de la haină, sub pălărie o pereche de sprâncene stufoase, iar sub sprâncene o pereche de ochi la fel de expresivi precum capacul unui rezervor de benzină.

Gura i s-a mişcat doar cât să pronunţe :

— Ei ?

— Companie pentru Boss, a zis Hawkins, agitat.

— Ce companie ?

— Hai să joc şi eu, am spus. Societate cu răspundere limitată. Dă-mi mărul.

— Ha ? Sprâncenele s-au mişcat într-o parte şi alta, apoi gura s-a făcut remarcată. Sper că nu se face mişto aici.

— Hei, domnilor, domnilor... a început Hawkins.

O voce din spatele omului cu pălărie derby l-a întrerupt.

— Ce se întâmplă, Beef * ?

— E încurcat, am zis eu.

— Ascultă, mahăre...

— Domnilor, domnilor..., la fel ca mai înainte.

— Nu se întâmplă nimic, a zis Beef, aruncându-şi vocea peste umăr ca pe un colac de frânghie. Detectivul hotelului e aici cu un tip şi zice că ăsta e companie.

— Poftește compania înăuntru, Beef. Îmi plăcea vocea. Era elevată, liniştită şi ţi-ai fi putut inscripţiona numele pe ea cu un baros de cincisprezece kilograme şi o daltă.

— Haideţi, mişcaţi-vă, a spus Beef şi a pişit în lături.

Am intrat. Eu primul, apoi Hawkins şi imediat după el Beef, care se rostogolea atent în spatele nostru, ca o uşă. Am intrat atât de apropiaţi că trebuie să fi arătat ca un sandviş cu trei piese.

Domnişoara Huntress nu era înăuntru. Bustcanul din cămin aproape că încetase să mai mocnească. În aer încă mai plutea mirosul de santal, amestecat cu mirosul fumului de ţigări.

Un bărbat era aşezat în capătul sofalei, cu amândouă mâinile vârâte în buzunarele unui pardesiu din păr de cămilă, cu gulerul ridicat şi în cap cu o pălărie cu boruri înguste. Un şal îi atârna neglijent în afara pardesiului. Stătea nemişcat, ţigara din gură făcând să se ridice drept în sus un fir de fum. Era înalt, brunet, fin şi primejdios. Nu a spus nimic.

---

* Beef — vită, bou mare (engl.).

Hawkins s-a îndreptat spre el.

— El e tipul despre care vă spuneam, domnule Estel. A venit azi de dimineață și a zis că e din partea dumneavoastră. A-ncercat să mă prostească.

— Dă-i una de zece, Beef.

Pălăria derby, a scos mâna stângă de undeva și în ea era o bancnotă. A împins-o spre Hawkins. Hawkins a luat bancnota, roșind.

Nu trebuia, domnu' Estel. Oricum, mulțumesc foarte mult.

— Cară-te.

— Ha ? a zis Hawkins, părând șocat.

— L-ai auzit, a spus Beef cu agresivitate. Mai întâi, vrea ca fundul tău să fie în afara ușii, ei ?

Hawkins și-a revenit.

— Trebuie să-i protejăm pe locatari. Știți cum e, domnilor, să ai o slujbă ca asta.

— 'Mda. Cară-te, a spus Estel, fără a-și mișca buzele.

Hawkins s-a întors și a ieșit rapid și fără zgomot. Ușa s-a închis încet în urma lui. Beef s-a uitat în spate spre ea, apoi s-a îndreptat către mine.

— Vezi dacă e înarmat, Beef.

Pălăria derby sa uitat dacă eram înarmat. Mi-a luat Lugerul și s-a îndepărtat de mine. Estel a privit indiferent Lugerul, apoi m-a privit pe mine. Privirea lui avea o expresie de nemulțumire indiferentă.

— Numele e John Dalmas, ei ? Un detectiv particular.

— Ei și ?

— Cineva urmează să îndese figura cuiva în podeaua altcuiva, a spus Beef, rece.

— Ah, păstrează tâmpeniile astea pentru sala cazanelor, i-am spus eu. Sunt sătul până-n gât de tipi duri astă-seară. Am spus „Ei și" și asta am vrut să spun.

Marty Estel părea ușor amuzat.

— La dracu', nu te enerva. Trebuie să am grijă de prietenii mei, nu ? Tu știi cine sunt. O.K., cunosc ce ai vorbit cu domnișoara Huntress. Și mai știu ceva despre tine de care tu nu știi că știu.

— Perfect, am zis. Umflatul de Hawkins a colectat zece dolari de la mine azi la prânz ca să mă lase să vin

aici, știind perfect de bine cine sunt, iar acum tocmai a colecțat alți zece de la omul tău de fier ca să mă bage în bucluc. Dă-mi înapoi pistolul și explică-mi cum se face că treaba mea e și treaba ta.

— Și încă cum ! Mai întâi, Harriet nu este acasă. O așteptam pentru o chestie care s-a întâmplat, dar nu mai pot să aștept. Trebuie să mă întorc la treabă, la club. Deci, de data asta de ce ai venit ?

— Îl caut pe tânărul Jeeter. Cineva a tras în mașina lui astă seară. De acum încolo are nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

— Ai impresia că ăsta e stilul în care joc eu ? m-a întrebat Estel cu răceală.

Am mers la o servantă, am deschis-o și am găsit o sticlă de scotch. I-am deșurubat dopul, am luat un pahar de pe taburet și mi-am turnat puțin. L-am gustat. Avea gust bun.

M-am uitat după gheață, dar nu mai era. Între timp, se topise în cupă.

— Ți-am pus o întrebare, a spus grav Estel.

— Am auzit-o. Îmi puneam gândurile în ordine. Răspunsul este că nu m-am gândit la așa ceva, nu. Dar s-a întâmplat. Eram acolo. Eram în mașină, în locul tânărului Jeeter. Tatăl lui o trimisese pentru a mă aduce la el acasă, să discutăm despre treburile astea.

— Ce treburi ?

Nu m-am deranjat să arăt surprins.

— Deții cincizeci de bătrâne din chiloanțele băiatului. Asta nu te pune într-o lumină prea bună, dacă i se întâmplă ceva.

— Eu n-aș vedea lucrurile în felul ăsta, pentru că astfel mi-aș pierde banii. Bătrânul nu va plăti, asta e sigur. În schimb, pot să aștept câțiva ani și să îi recuperez de la băiat. O să aibă partea lui de avere când va împlini douăzeci și opt de ani. Deocamdată nu are decât o mie pe lună și nici măcar nu poate să își permită să își dorească ceva. Ai înțeles ?

— Deci, nu l-ai elimina, am spus eu, servindu-mă din scotch. Dar ai putea să îl sperii.

Estel s-a încruntat. A dat drumul ţigării într-o scrumieră şi a urmărit-o fumegând o clipă, apoi a luat-o din nou şi a strivit-o. A scuturat din cap.

— Dacă ai de gând să fii body guard, ar trebui într-un fel să îmi dai şi mie o parte din salariul tău, nu crezi ? O parte. Un om în branşa mea nu poate avea grijă chiar de toate. Are o anumită vârstă şi e treaba lui cu cine se învârte. De exemplu, femeile. Vezi vreun motiv pentru care o fată frumoasă să nu dorească să îşi taie şi ea o felie de cinci milioane de dolari ?

— Cred că e o idee tare, am spus. Ce ştii despre mine şi eu nu ştiu că ştii ?

A zâmbit uşor.

— Ce vroiai să îi spui domnişoarei Huntress, ce chestie care s-a întâmplat ?

A zâmbit din nou, la fel de subţire.

— Ascultă, Dalmas, există o mie de modalităţi de a juca orice joc. Eu îl joc pe al meu pe procentajul casei, pentru că nu am nevoie să câştig mai mult. De ce ar trebui să fiu dur ?

Am frecat o nouă ţigară între degete şi am încercat să o rostogolesc în jurul paharului doar cu două degete.

— Cine a zis că eşti dur ? N-am auzit decât cele mai frumoase lucruri despre tine.

Marty Estel a dat din cap, părând uşor amuzat.

— Am sursele mele de informaţii, a spus el, liniştit. Când am cincizeci de mii de dolari investiţi într-un tip, sunt în stare să aflu câte ceva despre el. Jeeter l-a angajat pe un tip numit Arbogast să facă o treabă pentru el. Arbogast a fost ucis astăzi, în biroul lui, cu un 22. Poate că nu are nici o legătură cu afacerea lui Jeeter. Dar cineva te-a urmărit când ai fost acolo şi nu ai anunţat poliţia. Pe chestia asta, noi doi n-ar trebui să fim prieteni ?

Am lins buza paharului şi am încuviinţat.

— Ba da.

— De acum înainte, încearcă să uiţi să o mai deranjezi pe Harriet, înţelegi ?

— O.K.

— Deci ne înţelegem perfect de acum, noi doi.

— Da.

— Ei bine, eu o să plec. Dă-i tipului înapoi Lugerul, Beef.

Pălăria derby s-a apropiat de mine și mi-a trântit pistolul în mână suficient de tare ca să spargă un os

— Rămâi ? m-a întrebat Estel, îndreptându-se spre ușă.

— Cred că o să mai aștept puțin. Până când o să vină Hawkins să mă mai tapeze de zece dolari.

Estel a rânjit. Beef a luat-o înainte cu figura lui de lemn și a deschis ușa. Estel a ieșit. Ușa s-a închis și camera a rămas tăcută. Am aspirat pe nări parfumul muribund de santal și am rămas pe loc privind în jur.

Cineva era țicnit. Eu eram țicnit. Toți erau țicniți. Nimic nu se potrivea de nici un fel. Marty Estel, după cum spunea, nu avea nici un motiv rezonabil pentru a omorî pe cineva, pentru că asta ar fi fost cea mai sigură cale de a-și suprima șansele de a-și mai recupera banii. Chiar dacă ar fi avut vreun motiv să omoare pe cineva, Nas-de-Ceară și Frisky nu păreau a fi echipa pe care ar alege-o el pentru treaba asta. Eu nu pusesem rău cu poliția, cheltuisem zece dolari din banii pentru cheltuieli și, ca pârghie, nu aveam nici măcar cât să ridic o monedă de zece cenți dintr-un automat pentru țigări.

Mi-am terminat băutura, am pus jos paharul, am umblat în sus și în jos prin cameră, am fumat o a treia țigară, m-am uitat la ceas, am ridicat din umeri și m-am simțit dezgustat. Ușile interioare ale apartamentului erau închise. M-am îndreptat spre cea prin care intrase tânărul Jeeter ceva mai devreme. Deschizând-o, am privit un dormitor zugrăvit în alb-fildeș, cu umbre de trandafiri. Înăuntru era un pat dublu fără tăblii, acoperit cu o cuvertură de brocart imprimată. Articole de toaletă sclipeau pe o măsuță de toaletă încastrată în perete. Veioza măsuței era aprinsă, ca și o mică veioză de pe o masă de lângă ușă. O ușă de lângă măsuța de toaletă lăsa să se vadă verdele răcoros al dalelor de gresie din baie.

Am mers și m-am uitat. Crom, o cabină din sticlă pentru duș, prosoape cu monogramă pe un suport, un

raft din sticlă pentru parfumuri și săruri de baie lângă cadă, totul frumos și rafinat. Domnișoara Huntress se respecta. Speram că ea își plătește întreținerea. Nu conta absolut deloc pentru mine, dar mi-ar fi plăcut să fie așa.

Am pornit înapoi spre living, m-am oprit în dormitor să mai arunc o privire, de plăcere și am simțit ceva ce trebuia să simt din momentul în care am păşit pentru prima oară în încăpere. Am simțit izul ascuțit de cordită în aer, aproape pe punctul de a dispare. Și apoi am mai observat ceva.

Patul fusese mutat până când capătul îi ajunsese să fie lipit de un dulap închis, dar nu complet. Greutatea patului împiedica dulapul să se deschidă. M-am apropiat să văd motivul pentru care era tensionat și dădea să se deschidă. Am pornit încet și la jumătatea drumului am realizat că eram cu pistolul în mână.

Am împins în ușa dulapului. Nu s-a mișcat. Am împins și mai tare cu același rezultat. M-am sprijinit de el și am împins patul cu piciorul, câștigând încet teren.

O greutate mă împingea puternic. Eram deja la un sfert de metru înapoi când s-a întâmplat și s-a întâmplat brusc. A ieșit afară din lateral și-a început să se rostogolească. Am mărit presiunea asupra ușii care l-a ținut așa câteva clipe, uitându-mă la el.

Era încă mare, încă blond, încă îmbrăcat în hainele sport, cu eșarfă și cămașă descheiată la gât. Dar nu mai avea fața roșie.

I-am dat din nou drumul și s-a răsucit în jos pe partea interioară a ușii, întorcându-se ca un înotător pe surf, a izbit podeaua și a rămas acolo, aproape pe spate, cu fața spre mine. Lumina lămpii laterale îi sclipea pe cap. Pe haină, în dreptul inimii era o pată umedă, ingrită de la o arsură superficială. Și iată că nu va mai pune mâna pe cele cinci milioane. Și nimeni nu va mai obține nimic, iar Marty nu își va mai recupera cele cinci zeci de bătrâne ale sale, pentru că tânărul domn Gerald era mort.

M-am uitat în dulapul în care fusese. Ușa era acum larg deschisă. Pe umerașe erau haine, haine de damă.

frumoase. Fusese împins între ele, probabil cu mâinile sus şi cu o armă lipită de piept, apoi fusese împuşcat, iar cine o făcuse, nu fusese destul de rapid, sau destul de puternic pentru a închide uşa. Ori fusese prea speriat şi atunci trăsese patul atât cât să ţină uşa şi îl lăsase aşa.

Ceva sclipea jos pe podea. L-am ridicat : un mic automat de calibrul 25, un pistol de damă, făcut pentru a fi ţinut în poşetă, cu nişte prăsele superb încrustate cu argint şi fildeş. Am băgat pistolul în buzunar. Şi asta era o chestie de om ţicnit.

Nu l-am atins. Era un fel de mort ca John D. Arbogast, dar arăta cu mult mai mort. Am lăsat camera deschisă şi am tras cu urechea, apoi m-am întors rapid în living şi am închis uşa, după care am şters clanţa.

Se auzea zgomotul făcut de o cheie într-o broască. Se întorcea Hawkins, să vadă motivul pentru care întârziam. Încerca să deschidă uşa cu speraclul său.

Când a intrat, eu îmi turnam băutură în pahar.

A intrat hotărât în cameră, s-a oprit cu picioarele depărtate şi m-a privit cu un aer sever.

— Am văzut că Estel şi băiatul lui au plecat, a zis el. Pe tine nu te-am văzut plecând, aşa că am venit sus. Eu trebuie să...

— Trebuie să ai grijă de clienţi, l-am completat eu.

— Mda. Trebuie să am grijă de clienţi. Nu poţi rămâne aici, amice. Nu, dacă stăpâna casei nu este acasă.

— Dar Marty Estel şi băiatul lui cel dur pot.

S-a apropiat de mine. Avea o privire hotărâtă în ochi. Se prea poate să o fi avut dintotdeauna, dar eu nu i-o observasem decât acum.

— Sper că nu vrei să stricăm totul.

— Nu. Fiecare om cu soarta lui. Bei ceva ?

— Asta nu e băutura ta.

— Domnişoara Huntress mi-a dat o sticlă. Suntem amici. Marty Estel şi cu mine suntem amici. Nu vrei să fim şi noi amici ?

— Sper că nu încerci să mă prosteşti.

— Bea ceva şi las-o baltă.

Am găsit un pahar şi i l-am umplut. L-a luat

Mă costa slujba dacă mă mirosise careva, a spus el. Mă

A băut încet, plimbând băutura cu limba.

— Bun scotch.

— Doar n-o fi prima oară când îl guști.

Era cât pe-aci să devină din nou un dur, dar s-a relaxat.

— La dracu', cred că ești doar glumeț.

Și-a terminat băutura, a pus jos paharul, și a tamponat buzele cu o batistă mare și foarte mototolită și a oftat.

— O.K., a zis. Dar acum trebuie să mergem.

— Perfect. Cred că n-o să vină acasă un timp. L-ai văzut plecând ?

— Ea și prietenul ei ? Da, demult.

Am dat din cap. Am mers spre ușă și Hawkins m-a privit ieșind afară. M-a văzut coborând scările și plecând, dar nu a văzut ce era în dormitorul domnișoarei Huntress. Mă întrebam dacă se va întoarce acolo. În caz că da, sticla de scotch probabil că îl va opri să vadă.

Am urcat în mașină și am pornit spre casă, pentru a vorbi cu Anna Halsey la telefon. Nu mai exista nici un caz pentru noi.

7

De data asta am parcat chiar lângă trotuar. Nu mai eram chiar așa de vesel. Am urcat cu liftul, am descuiat ușa și am aprins lumina.

Nas-de-Ceară era așezat în cel mai bun fotoliu al meu, cu o țigară rulată de mână între degete, cu genunchii lui osoși unul peste altul și cu lungul său Woodsman odihnindu-se ferm pe picior. Zâmbea. Nu era chiar cel mai drăguț zâmbet pe care îl văzusem în viața mea.

— Salut, amice, mi-a spus cu o voce tărăgănată. Încă nu ți-ai aranjat ușa aia. Ce-ar fi s-o închizi, ei ? Vocea lui, cu toată afectarea, prevestea moartea.

Am închis ușa și am rămas uitându-mă la el.

— Deci, l-ai omorât pe camaradul meu, a zis el.

S-a ridicat încet, a traversat încet camera și mi-a înfipt 22-ul în gât. Gura lui zâmbitoare, cu buzele acelea subțiri, părea lipsită de orice fel de expresie cu tot zâmbetul de pe ea, ca și nasul alb ca ceara. M-a căutat în tăcere sub haină și a luat Lugerul. Puteam foarte bine să îl las acasă de acum încolo. Oricine din oraș părea capabil să mă ușureze de el.

S-a întors înapoi și s-a reașezat în fotoliu.

— Nemișcarea îți face bine, mi-a spus el, aproape cu blândețe. Parchează-te, amice. Fără false mișcări. Fără mișcări deloc. Tu și cu mine suntem pe pista de decolare. Ceasul ticăie și noi așteptăm să plecăm.

M-am așezat și l-am privit, ca o pasăre curioasă. Mi-am umezit buzele uscate.

— Mi-ai spus că pistolul lui nu are artificii, am spus.

— Mda. M-a prostit de data asta, micuțul. Și ți-am mai spus să îl lași în pace pe puștiul Jeeter. Acum e rece. Despre Frisky vorbesc. O prostie, nu-i așa? Eu, având grijă de un înapoiat mintal ca el, cărându-l peste tot cu mine și să îl las să fie împușcat. A oftat și a adăugat cu simplitate: Era fratele meu mai mic.

— Nu l-am omorât eu, am spus.

A zâmbit ceva mai mult. Zâmbetul nu îi dispăruse deloc. Colțurile gurii s-au întins ceva mai mult.

— Zău?

A lăsat siguranța Lugerului, l-a așezat ușor pe brațul fotoliului, în dreapta sa și și-a introdus mâna în buzunar. Obiectul pe care l-a scos m-a făcut să devin mai rece decât o frapieră plină cu gheață.

Era un cilindru de metal, închis la culoare și neprelucrat la suprafață, cam de zece centimetri lungime și prevăzut cu o mulțime de găuri mici. Își ținea Woodsmanul în mâna stângă și a început să înșurubeze liniștit cilindrul pe vârful țevii.

— Amortizor, a zis. Aiureli, precis că voi ăștia, băieții deștepți, așa le considerați. Dar ăsta nu-i o aiureală, nu pentru trei focuri. Eu știu sigur. L-am făcut cu mâna mea.

Mi-am lins din nou buzele.

O să meargă doar pentru un singur foc, am spus. Apoi îți blochează acționarea. Asta arată a fier turnat. Mai mult ca sigur că îți va face țăndări mâna.

Mi-a zâmbit cu zâmbetul lui de ceară, continuând să-și șurubeze încet, cu toată dragostea. I-a dat o ultimă rotire și s-a lăsat pe spate, relaxat.

Nu și puișorul ăsta. E placat cu fibră de oțel și e valabil pentru trei focuri, așa cum ți-am spus. După aia trebuie să-l plachezi din nou. Și pe urmă, pistolul ăsta nu are reculul atât de mare încât să blocheze acționarea. Te simți bine? Mi-ar place să te simți bine.

— Mă simt ca dracu', sadicule, am spus.

— După o vreme, o să te-ntind pe pat. Sunt foarte meticulos în ceea ce privește crimele pe care le fac. Frisky n-a simțit nimic. L-ai nimerit la fix.

— Stai prost cu vederea, i-am rânjit eu. Șoferul l-a împușcat cu un Smith & Wesson de patruzeci și patru. Eu nici măcar nu am tras.

— A-ha.

— O.K., nu mă crezi, am spus. Pentru ce l-ai omorât pe Arbogast? N-a fost nimic meticulos în omorul ăla. A fost împușcat la biroul lui de trei ori cu un 22 și a căzut jos pe podea. Ce i-o fi putut face jegului ăluia de frate al tău?

A smucit în sus pistolul, dar zâmbetul nu l-a părăsit.

— Ai ceva curaj. Cine mai e și Arbogast ăsta?

I-am spus. I-am povestit încet, cu grijă și cu toate detaliile. I-am spus o mulțime de chestii. Și, într-un fel, a început să arate îngrijorat. Ochii îi clipeau spre mine, departe, duși și neobosiți, ca un colibri.

— Nu știu nici un tip pe nume Arbogast, amice, mi-a spus el încet. N-am auzit niciodată de el. Și să știi că azi n-am împușcat nici un grăsan.

— Tu l-ai omorât, am spus. Și apoi l-ai omorât pe tânărul Jeeter în apartamentul fetei din El Milano. În momentul ăsta zace acolo, mort. Lucrezi pentru Marty Estel. O să-i pară al dracului de rău pentru crima asta. Dă-i drumul, fă-o și pe a treia la rând.

Fața îi înghețase. În sfârșit, zâmbetul îi dispăruse.

Întreaga sa față părea acum de ceară. A deschis gura să tragă aer în piept și când a expirat, s-a auzit un zgomot care exprima oboseală și îngrijorare. Puteam să văd sclipirea ușoară a transpirației de pe fruntea lui și să simt răceala transpirației mele.

Nas-de-ceară a spus blând :

— N-am omorât pe nimeni, amice. Absolut pe nimeni. Nu am fost angajat să omor oameni. Până ce Frisky nu a oprit glonțul acela cu fața nu am avut niciodată idei din astea. E foarte ciudat.

Am încercat să mă forțez să nu mă uit la cilindrul cu care se termina Woodsmanul.

O flacără i-a licărit în fundul orbitelor, o flacără mică, slabă și învăluită în fum. Se părea că devine tot mai mare și mai clară. Și-a lăsat capul în jos și a privit podeaua dintre picioarele sale. M-am uitat după întrerupătorul de lumină, dar era prea departe. Și-a ridicat din nou privirea. Foarte încet, a început să deșurubeze amortizorul. L-a luat în palmă și i-a dat drumul înapoi în buzunar, s-a ridicat, ținând cele două arme în fiecare mână. Apoi i-a venit o altă idee. A scos toate gloanțele din Luger și a aruncat totul pe jos. A venit încet spre mine.

— Cred că asta e ziua ta norocoasă, mi-a spus. Trebuie să merg într-un loc să mă văd cu un tip.

— Am știut tot timpul că astăzi e ziua mea norocoasă. M-am simțit atât de bine.

M-a ocolit atent și a deschis puțin ușa ; a început să se strecoare prin deschizătura îngustă, zâmbind din nou.

— Trebuie să mă văd cu un tip, a zis cu blândețe, și limba i s-a plimbat pe buze.

— Încă nu, am zis și am sărit.

Mâna în care avea pistolul era aproape în întregime dincolo de ușă. Am izbit ușa cu putere și n-a mai avut timp să și-o retragă complet înăuntru. I-am prins în ușă și am apăsat cu toată puterea. Era o nebunie. Îmi dăduse o șansă și tot ce trebuia să fac era să stau liniștit și să îl las să plece. Dar și eu trebuia să mă văd cu un tip și vroiam să o fac primul.

Nas-de-Ceară s-a uitat urât la mine şi a mormăit. Se lupta cu mâna de dincolo de uşă. L-am lovit în barbă cât am putut de tare. A fost suficient. S-a înmuiat. L-am lovit din nou. Capul i s-a izbit de tocul uşii. Am auzit un zgomot metalic, jos, dincolo de uşă. L-am pocnit pentru a treia oară şi niciodată nu am izbit mai tare în viaţa mea.

Mi-am desprins corpul de uşă şi a alunecat spre mine cu ochii goi şi cu genunchii de cauciuc ; l-am prins, i-am răsucit mâinile la spate şi l-am lăsat să cadă. Am rămas deasupra lui, gâfâind. M-am dus la uşă. Woodsmanul era chiar lângă prag. L-am ridicat şi i-am dat drumul în buzunar, dar nu în acela în care aveam pistolul domnişoarei Huntress. Nici măcar nu îl găsise.

Zăcea pe podea. Era slab şi nu cântărea prea mult şi cu toate astea gâfâiam din greu. După un timp, lumina a prins a străluci în ochii lui şi m-a privit.

— Dumnezeule, a şoptit el cu greutate. De ce-oi fi plecat eu din Saint Luis ?

I-am prins cătuşele la încheieturi şi l-am tras de umeri în camera de toaletă, apoi i-am legat gleznele cu o bucată de sfoară. L-am lăsat pe spate, puţin pe o parte, cu nasul lui la fel de alb ca întotdeauna, cu ochii goi acum, cu buzele mişcându-i-se încet, de parcă şi-ar fi vorbit sieşi. Un vagabond ciudat, nu în întregime stricat, dar suficient ca să trebuiască să ştergi după el.

Mi-am aranjat Lugerul şi am plecat cu cele trei pistoale ale mele. Afară nu mă aştepta nimeni.

8

Conacul Jeeter era pe o culme de deal de nouă sau zece acri, o clădire colonială cu coloane albe, groase, cu lucarne şi magnolii şi un garaj pentru patru maşini. În vârful aleii era un spaţiu circular pentru parcare, cu două maşini parcate. Una era Cuirasatul cu care mă plimbasem, iar cealaltă o maşină sport decapotabilă, galben-canar, pe care o mai văzusem.

Am apăsat pe butonul unei sonerii de mărimea unui

dolar de argint. Ușa s-a deschis și o pasăre înaltă, subțire, cu ochii reci și îmbrăcată în haine negre a apărut și m-a privit.

— Domnul Jeeter este acasă ? Domnul Jeeter, senior ?

— Pot întreba cine caută ? Accentul era cam gros, aducea a scoțian.

— John Dalmas. Lucrez pentru el. Poate ar fi trebuit să încerc pe la intrarea personalului.

A ridicat un deget la guler și s-a uitat la mine fără plăcere.

— Oo, posibil. Puteți intra. Îl voi informa pe domnul Jeeter. Cred că este ocupat în acest moment. Dacă vreți, intrați și așteptați în hol.

— Nu joci prea bine, am spus. Majordomii englezi nu folosesc doi de r anul ăsta.

- - Te dai mare, ai ? a mărâit el cu o voce care era la fel de peste Atlantic ca Mexicali. Așteaptă aici. A dispărut.

M-am așezat într-un fotoliu curbat și am simțit că mi-e sete. După o vreme, majordomul a apărut de-a lungul holului cu mersul lui de pisică și a ridicat spre mine un obraz pe care se citea nemulțumirea.

Am parcurs cam doi kilometri de coridoare. Când am ajuns în capătul ultimului, acesta se lărgea fără uși într-o cameră-verandă uriașă. În capătul îndepărtat al verandei, majordomul a deschis o ușă largă și l-am urmat într-o încăpere ovală cu un covor negru cu argintiu, o masă de marmură neagră în mijlocul covorului, fotolii masive cu spătare înalte de-a lungul pereților, o oglindă ovală uriașă cu suprafața curbată care mă făcea să arăt ca un pigmeu cu apă în creier, iar în încăpere, trei persoane.

Lângă ușa de vizavi față de cea prin care intrasem eu, George, șoferul, stătea în poziție de drepți în uniforma lui închisă, cu șapca cu cozoroc în mână. În fotoliul care părea cel mai puțin inconfortabil stătea domnișoara Harriet Huntress, având în mână un pahar plin pe jumătate cu băutură, iar dincolo de marginea argintie a covorului oval, Domnul Jeeter Senior încerca să își domolească galopul mărunt al picioarelor. Deși încerca să

fără în așa fel încât să nu se vadă, părea turbat pe dinăuntru. Avea fața roșie și venele de pe nas i se accentuaseră. Își ținea mâinile în buzunarele unui smoking de catifea. Purta o cămașă plisată cu o perlă neagră pe piept, papion, iar unul dintre pantofii săi Oxford de piele avea șireturile desfăcute.

Se răsuci și țipă la majordomul din spatele meu :

— Ieși afară și ține ușile alea închise ! Și, nu sunt acasă pentru nimeni, ai înțeles ? Pentru nimeni ?

Majordomul a închis ușile. S-ar putea să fi și plecat, dar eu nu l-am auzit.

George m-a servit cu un zâmbet rece și scurt, iar domnișoara Huntress mi-a acordat o privire amabilă pe deasupra buzei paharului.

— Ai reușit o revenire frumoasă, mi-a spus ea cu reținere.

— Mi-ai mai dat o șansă lăsându-mă singur în apartamentul dumitale, i-am spus. Am putut să mă mai bucur de parfum.

— Ei bine, ce vrei ? a țipat Jeeter la mine. Halal detectiv mai ești ! Eu îți dau o treabă confidențială iar tu te duci fix la domnișoara Huntress și îi explici toată treaba.

— Dar a mers, nu-i așa ?

M-a privit uimit. Toți se holbau la mine.

— De unde știi tu asta ? a lătrat el.

— Știu să recunosc o fată drăguță atunci când văd una. Este aici pentru a vă spune că are o idee care nu îi place în mod deosebit și că dumneavoastră să nu vă mai faceți probleme din această cauză. Unde este domnul Gerald ?

Bătrânul Jeeter s-a oprit și mi-a aruncat o privire grea.

— Încă te mai consider un incompetent, mi-a zis. Fiul meu lipsește, a dispărut.

— Nu lucrez pentru dumneavoastră. Lucrez pentru Anna Halsey. Orice plângere aveți de făcut, i-o veți adresa ei. Trebuie să îmi torn singur ceva de băut, sau aveți un lacheu îmbrăcat într-un costum purpuriu pentru așa ceva ?

— Să îl arunc afară, Sir ? a întrebat liniştit George.

Jeeter şi-a fluturat mâna către un decantor, un sifon şi paharele de pe masa de marmură neagră şi a continuat galopul în jurul covorului. Nu fi caraghios ! s-a răstit apoi la George. George a roşit puţin în dreptul pometilor Gura îi exprima duritatea.

Mi-am amestecat o băutură, m-am aşezat şi am gustat-o, apoi am întrebat din nou.

— Cum adică băiatul dumneavoastră a dispărut, domnule Jeeter ?

— Îţi dau o grămadă de bani, a început el să ţipe din nou, încă furios.

— Când ?

S-a oprit ca mort din galop şi s-a uitat la mine. Domnişoara Huntress a râs uşor, iar George s-a încruntat.

— Ce crezi că vreau să spun când spun că băiatul meu a dispărut ? a izbucnit el. Credeam că e foarte clar, chiar şi pentru tine. Nimeni nu ştie unde este. Domnişoara Huntress nu ştie. Eu nu ştiu. Nimeni din locurile unde ar fi putut fi nu ştie.

— Da, dar eu sunt mai deştept decât ei, am spus. *Eu* ştiu.

Un timp, nimeni nu a făcut nici o mişcare. Jeeter se uita la mine cu nişte ochi ca de peşte. George se holba la mine. Fata la fel. Părea nedumerită. Ceilalţi doi, doar se holbau.

Am întrebat-o :

— Unde aţi mers când aţi ieşit, dacă vrei să-mi spui ?

Ochii ei de un albastru închis erau limpezi ca apa de izvor.

— Dar nu e nici un secret. Am ieşit împreună, cu un taxi. Gerald avea permisul de conducere suspendat pentru o lună. Prea multe amenzi. Am pornit în jos spre plajă şi în inima mea se petrecuse o schimbare, cum v-aţi putut da seama. Mi-am dat seama că, la urma urmei, nu eram decât o unealtă în mâna cuiva. Nu îmi trebuiau în mod neapărat banii lui Gerald. Ceea ce îmi doriseem eu era răzbunarea, răzbunarea pe domnul Jeeter aici de faţă pentru că îmi ruinase familia. Făcută în mod legal, bineînţeles, dar faptul rămâne. Dar ajunsesem într-un punct din care nu mai puteam să o fac decât dacă

au fi devenit o tinerală ieftină. Așa că l-am spus lui Gerald să își găsească o altă fată cu care să se joace. A fost acerbos și ne-am certat. Am oprit taxiul și am coborât în Beverly Hills. El a plecat mai departe. Nu știu unde. Ceva mai târziu m-am întors la El Milano, mi-am scos mașina din garaj și am venit aici, pentru a-i spune domnului Jeeter să uite totul și să nu mai pună detectivi pe urmele mele.

— Spui că ai plecat cu el cu un taxi, am zis eu. De ce nu l-a dus George, dacă el nu avea voie?

Mă uitam la ea, dar nu vorbeam cu ea. Jeeter mi-a răspuns, rece:

— George m-a adus acasă de la birou, normal. La ora aceea, Gerald plecase deja. De ce ar fi așa de important?

M-am întors spre el.

— Mda. Va fi. Domnul Gerald este la El Milano. Hawkins, detectivul casei mi-a spus. S-a întors acolo pentru a o aștepta pe domnișoara Huntress, iar Hawkins i-a dat drumul în apartament. Hawkins îți face oricând favoruri din astea mici, pentru zece dolari. Ar mai putea fi încă acolo, sau poate nu.

Am continuat să îi privesc. Era greu să o faci cu toți trei deodată, dar nu s-au mișcat. Pur și simplu se uitau la mine.

— Ei bine, mă bucur să aflu treaba asta, a spus bătrânul Jeeter. Îmi era frică să nu se fi dus pe undeva să se îmbete.

— Nu. Nu s-a dus pe undeva să se îmbete, am spus eu. Apropo, printre locurile unde l-ați căutat nu se numără cumva și El Milano?

George a dat din cap.

— Ba da. Mi-au spus că nu este acolo. Se pare că ginitorul casei a mituit-o pe fata de la centrala telefonică să nu spună nimic.

— Nu era nevoie să facă așa ceva. Fata doar a sunat la apartamentul respectiv și nu a răspuns nimeni, normal. Atunci l-am privit pe bătrânul Jeeter foarte atent, cu mult interes. Urma să fie foarte greu pentru el să suporte ceea ce urma să îi spun, dar trebuia să o facă.

A făcut-o. Mai întâi şi-a lins buzele.

— De ce ?

— De ce „normal", dacă pot să te întreb ? m-a întrebat, la fel de rece.

Am pus paharul jos pe masa de marmură şi m-am aşezat cu spatele la perete, cu mâinile libere atârnându-mi pe lângă corp. Mă străduiam să îi ţin sub observaţie pe toţi trei.

— Haideţi să ne întoarcem puţin la această situaţie, am spus. O cunoaştem cu toţii. Ştiu că George există, şi deşi nu ar trebui să fie, este doar un servitor. Ştiu că domnişoara Huntress există. Şi desigur, dumneavoastră existaţi, domnule Jeeter. Deci, să vedem ce avem. Avem o grămadă de lucruri care nu se adună, dar eu sunt deştept. Eu le voi aduna oricum. În primul rând, un pachet de fotocopii după chitanţele lui Marty Estel. Gerald neagă că le-a dat, iar domnul Jeeter nu le va plăti, dar îl pune pe un expert in caligrafie numit Arbogast să le examineze, să vadă dacă sunt originale. Sunt. Acest Arbogast poate să o mai fi făcut şi alte lucruri, dar nu am de unde să ştiu, pentru că nu am putut să îl întreb. Când am fost să vorbesc cu el, era mort, împuşcat de trei ori, din câte am auzit, cu un 22. Nu, nu am anunţat poliţia, domnule Jeeter.

Bărbatul înalt cu părul argintiu părea înspăimântat. Corpul său subţire s-a cutremurat ca un pipirig.

— Mort ? a şoptit el. Asasinat ?

M-am uitat la George. George nu mişcase nici un muşchi. Am privit-o pe fată. Stătea tăcută, aşteptând, cu buzele strânse. Am spus :

— Există un singur motiv pentru a presupune că asasinarea lui ar putea avea de-a face cu afacerea Jeeter. A fost împuşcat cu un 22 şi există un om în cazul acesta care umblă cu un 22.

Le suscitam în continuare interesul. Şi tăcerea.

— De ce a fost împuşcat, nu am nici cea mai mică idee. Nu era un tip periculos pentru domnişoara Huntress ori pentru Marty Estel. Era prea gras pentru a se putea deplasa prea mult. Părerea mea este că era puţin prea deştept. A avut un simplu caz de identificare a

unei semnături și pornind de acolo a ajuns să afle mai mult decât trebuia. Și după ce a aflat mai mult decât trebuia, a presupus mai mult decât trebuia și poate că a încercat și un mic șantaj. Așa că cineva l-a șters în dupa amiaza asta cu un 22. O.K., pe asta o suport. Nu l-am cunoscut niciodată, așa că am mers să o văd pe domnișoara Huntress și după o târguială îndelungată cu detectivul casei, un tip cu mâncărime la degete, am reușit să o văd și am stat la taifas, iar apoi domnul Gerald a ieșit discret din ascunzătoarea în care stătuse și mi-a pocnit una în falcă, după care m-am dezechilibrat și m-am lovit cu capul de piciorul unui fotoliu. Când mi-am revenit, apartamentul era gol, așa că m-am întors acasă.

Acasă l-am găsit pe omul cu 22-ul, care era cu un înapoiat mintal pe nume Frisky Lavon, cu o respirație grea și un pistol foarte mare, nimic din toate astea nemai având importanță acum, întrucât a fost împușcat mortal în fața casei dumneavoastră, domnule Jeeter. Împușcat în timp ce încerca să atace mașina dumneavoastră. Copoii știu de treaba asta. Au venit la mine în legătură cu ea, întrucât celălalt tip, cel care umbla cu 22-ul este fratele lui mai mare și credea că eu l-am împușcat pe Cap-Sec și a încercat să mă înfunde. Dar nu i-a mers. Iată două omoruri.

Ajungem acum la al treilea și cel mai important. M-am dus la El Milano pentru că deja nu mi se mai părea o idee prea fericită ca domnul Gerald să umble aiurea. Se părea că are câțiva dușmani. Se părea de asemenea că cineva presupusese că va fi în mașină în seara aia când a fost împușcat Frisky Lavon. Dar, desigur, nu era decât o cursă.

Bătrânul Jeeter și-a împreunat sprâncenele sale albe într-o expresie de uimire. George nu părea uimit. Nu părea nicicum. Avea acea față de lemn pe care o au indienii în reclamele pentru țigări. Fata părea ceva mai palidă acum, ceva mai încordată. Am continuat.

Întors înapoi la El Milano am descoperit că Hawkins le dăduse drumul lui Marty Estel și bodyguardului său în apartamentul domnișoarei Huntress pentru a o aștepta

acolo. Marty avea ceva să îi spună : că Arbogast fusese ucis. Asta era un motiv bun pentru ca să scape de tânărul Jeeter pentru o perioadă, cel puțin până ce se potoleau polițaii. Un tip plin de idei, Marty. Un tip cu mult mai multe idei dacât ți-ar veni să crezi. De exemplu, știa de Arbogast, știa că domnul Jeeter a fost la biroul Annei Halsey în dimineața asta și mai știa, probabil Anna i-a spus, dar n-aș paria, că eu lucrez la caz acum. Așa că a pus să fiu urmărit până la biroul lui Arbogast și în continuare. A aflat mai târziu de la prietenii lui din poliție că Arbogast a fost asasinat și știa că nu am raportat crima. Așa că m-a avut la mână, iar pe chestia asta am devenit amici. După ce mi-a spus chestia asta a plecat și din nou am rămas singur în apartamentul domnișoarei Huntress. Dar de data asta, fără absolut nici un motiv, am dat o raită prin apartament și l-am găsit pe tânărul domn Gerald în dormitor, într-un dulap.

Am pășit rapid spre fată, am scos din buzunar micul și drăguțul automat de calibrul 25 și i l-am lăsat pe genunchi.

— Ai mai văzut chestia asta până acum ?

Vocea ei a avut un sunet curios, încordat, dar ochii m-au privit normal.

— Da. Este al meu.

— Unde îl păstrezi ?

— În sertarul unei noptiere de lângă pat.

— Ești sigură ?

A rămas pe gânduri. Niciunul dintre cei doi bărbați nu mișca.

George a început să strâmbe din colțul gurii. Deodată, fata și-a scuturat capul.

— Nu. Am impresia că l-am scos să i-l arăt cuiva, pentru că nu prea mă pricep la arme și l-am lăsat pe polița căminului, în living. De fapt, sunt sigură că așa am făcut. Chiar lui Gerald i l-am arătat.

— Astfel încât să îl aibă la îndemână, în caz că cineva ar fi încercat vreo figură greșită cu el ?

A încuviințat, tulburată.

— Ceai vrut să spui că e în dulap? m-a întrebat ea cu o voce pierdută.

— Știi foarte bine. Toată lumea din camera asta știe ce am vrut să spun. Toți știu că ți-am arătat pistolul ăsta cu un scop. Am plecat de lângă ea și m-am apropiat de George și de bossul lui. E mort, desigur. Împușcat în tâmplă, probabil cu pistolul ăsta. A fost lăsat acolo, cu el. Din cauza asta a fost lăsat.

Bătrânul a făcut un pas și s-a oprit, apoi s-a sprijinit de masă. Nu eram sigur dacă se albise la față atunci sau fusese deja alb. Se uita împietrit la fată. A rostit foarte încet, printre dinți.

— Asasină nenorocită ce ești!

— N-o fi fost sinucidere? am spus eu, ironic.

Și-a întors capul doar cât să se uite la mine. Se vedea că ideea îl interesa.

— Nu, am spus. Nu a fost o sinucidere.

Asta nu i-a mai plăcut așa de mult. Fața i s-a congestionat și venele de pe nas i s-au îngroșat. Fata a atins pistolul de pe genunchi, apoi a pus ușor mâna pe pat. I-am urmărit degetul mare lunecând încet spre piedica de siguranță. Nu se prea pricepea la arme, dar atâta lucru știa.

— Nu avea cum să fie o sinucidere, am spus din nou, foarte rar. Ca un eveniment izolat, poate. Dar nu cu toate lucrurile care s-au întâmplat. Arbogast, atacul de pe Calvello Drive din fața acestei case, ucigașii din apartamentul meu, treaba cu 22-ul.

M-am căutat în buzunar și am tras afară Woodsmanul lui Nas-de-Ceară.

— Și, un lucru foarte curios, nu cred că este vorba de acest 22, deși asta este arma pistolarului. Și îl am și pe pistolar. E legat în apartamentul meu. A venit să mă omoare, dar l-am convins să n-o facă. Sunt dat dracului când e vorba de vorbit.

— Exceptând cazurile când plictisești, a spus fata cu răceală și a ridicat puțin pistolul.

— Este evident cine l-a ucis, domnișoară Huntress. Este pur și simplu o problemă de motivație și de oportunitate. Marty Estel nu a făcut-o și nici nu a pus pe cineva

să o facă. I-ar fi retezat șansele de a-și recupera cei cincizeci de mii. Camaradul lui Frisky Lavon nu a făcut-o, indiferent pentru cine lucra și eu nu cred că lucra pentru Marty Estel. Nu ar fi putut intra în El Milano să execute treaba, cu atât mai puțin în apartamentul domnișoarei Huntress. Oricine a făcut-o, avea ceva de câștigat și posibilitatea de a ajunge acolo unde a fost făcută. Ei bine, cine avea ceva de câștigat? Gerald urma să primească cinci milioane de dolari peste doi ani, dintr-un depozit bancar. N-ar fi putut până atunci. Cine e moștenitorul său natural? O să fii surprinsă. Știai că în statul California și în alte câteva, nu în toate, un om poate, prin propria sa voință, să devină un moștenitor natural? Nu trebuie decât să adopți pe cineva care are bani și nu are moștenitori.!

Atunci s-a mișcat George. Mișcarea lui a fost din nou la fel de lină și de rapidă ca a unui șuvoi de apă. Smith & Wessonul a sclipit ferm în mâna lui, dar nu a apucat să tragă. Micul automat din mâna fetei a tras. Sângele a țâșnit din mâna lui George și Smith & Wessonul a căzut pe podea. A înjurat. Fata nu se prea pricepea la arme, nu chiar așa de mult.

— Bineînțeles, a spus ea hotărâtă. George putea să intre în apartament fără nici un fel de probleme, dacă Gerald era acolo. Ar fi putut intra în garaj — un șofer în uniformă — să ia liftul și să bată la ușă. Gerald deschide și George îl împinge înapoi cu pistolul lui Smith & Wesson. Dar cum de a știut că Gerald este acolo?

— Cred că v-a urmărit taxiul, am spus eu. Nu am idee ce a făcut toată seara, după ce m-am despărțit de el. Și avea o mașină cu el. Polițiștii vor afla. Care era partea ta, George?

George își ținea încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, strâns, cu fața încrețită și sălbatică. Nu mi-a răspuns.

— George trebuie să îl fi împins înăuntru cu Smith & Wessonul, a spus fata, vorbind cu greutate. Apoi a văzut pistolul meu și s-a gândit că ar fi mai bine așa. Așa că îl va folosi pe acesta. E posibil să îl fi împins pe Gerald în dormitor de pe hol, apoi în dulap și acolo,

în liniște și cu mult calm l-a împușcat și a lăsat pistolul jos.

– Băieți faini, tipii ăștia cu colegiul absolvit. A fost Dartmouth sau Dannemora, George ? George l-a ucis și pe Arbogast. L-a împușcat cu un 22 pentru că știa că fratele lui Frisky Lavon are un 22, și știa asta pentru că el l-a angajat pe Frisky și pe frate-su să monteze o operațiune prin care să îl sperie pe Gerald, astfel încât, atunci când crima urma să fie făcută, să cadă vina pe Marty Estel. Asta e și motivul pentru care am fost adus aici în seara asta, în mașina lui Jeeter, astfel încât cei doi bandiți care fuseseră avertizați și plantați acolo să își joace rolurile, eventual să mă doboare dacă nu m-aș comporta conform schemei. Dar lui George îi place să omoare oameni. In Frisky a tras perfect. L-a lovit în față. A fost o lovitură atât de bună că am crezut că o să vrea să o dea drept o nereușită. Ce zici de asta, George ?

Tăcere.

Într-un târziu m-am uitat la bătrânul Jeeter. Mă așteptasem din partea lui să scoată o armă de undeva, dar nu a făcut-o. Pur și simplu stătea acolo, cu gura căscată, îngrozit, ținându-se de masa de marmură și tremurând.

— Dumnezeul meu, șoptea el. Dumnezeul meu !

— Nu ai niciunul, în afara banilor. Tu...

O ușă a scârțâit în spatele meu. M-am răsucit, dar n-ar fi trebuit să mă deranjez. O voce groasă, la fel de englezească precum Amos sau Andy, a zis :

— Sus mâinile, tipule !

Majordomul, cel mai adevărat majordom englez, stătea în pasajul dinspre coridor cu un pistol în mână și cu buzele strânse. Fata și-a răsucit încheietura și l-a împușcat așa, ca și cum și-ar fi aprins o țigară, undeva în umăr. A scos un țipăt ca un porc înjunghiat.

— Pleacă de aici, ne deranjezi, i-a zis fata nepăsătoare.

Omul a luat-o la fugă.

— O să cadă, a spus fata.

Aveam acum Lugerul în mână, puțin cam târziu în anotimpul ăsta, ca de obicei. M-am întors cu el în mână.

Bătrânul Jeeter se ținea de masă, cu fața cenușie ca pavajul. Genunchii îi cedau. George stătea și îl privea cinic, strângându-și mâna înfășurată într-o batistă.

— Lasă-l să cadă, am spus. Acolo e locul pe care îl merită.

A căzut. Capul i s-a răsucit. Gura i-a devenit moale. A atins covorul, s-a răsucit puțin, apoi genunchii i s-au contractat în sus. Gura i-a făcut câteva mișcări, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Pielea îi devenise violetă.

— Du-te și cheamă poliția, îngeraș, am zis eu. Am eu grijă de ei acum.

— O.K., a spus ea, ridicându-se. Dar să știi că efectiv ai nevoie de o grămadă de ajutor în meseria ta de detectiv particular, domnule Dalmas.

9

Un gândac negru și lucios, cu un cap roz-aliu, se deplasa încet de-a lungul marginii mesei vechi și plină de crestături. Ezita în timp ce înainta cu greu, ca o bătrână doamnă cu prea multe sacoșe. Când a ajuns la marginea plăcii de lemn a pășit drept în gol și a căzut pe spate pe linoleumul de un cafeniu murdar, a agitat puțin din piciorușele groase și epuizate, apoi a făcut pe mortul. După un minut, și-a ridicat din nou piciorușele, s-a răsucit cu un mare efort pe burtă și a luat-o încet spre un colț al camerei.

Stăteam de o oră, singur. În mijlocul încăperii era masa crestată, mai era una lângă perete, o scrumieră din alamă pe o rogojină, mirosul de trabuce vechi și haine nespălate, cutia unui difuzor de poliție pe un perete, trei muște moarte. Mai erau două fotolii solide cu perne de pâslă și două scaune drepte, fără perne. Suportul instalației electrice fusese șters ultima oară cam când îi expirase primul mandat lui Coolidge.

Ușa s-a deschis cu o smucitură și Finlayson și Sebold au pătruns înăuntru. Sebold arăta la fel de spilcuit și de scârbos ca întotdeauna, dar Finlayson părea mai bă-

tran, mai uzat, mai năpădit de griji. Avea un teanc de hârtii în mână. S-a așezat la birou vizavi de mine și mi-a aruncat o privire mohorâtă și grea.

Difuzorul de pe perete a început cu un buletin despre un negru între două vârste care fugise înspre sud pe San Pedro de pe strada 11 după o spargere. Purta un costum gri și o pălărie de fetru.

„Abordați-l foarte atenți. Suspectul este înarmat cu un revolver de calibrul 32. Încheiat."

(Când l-au prins, avea un pistol cu gaze, pantaloni maro, un pulover albastru, nu purta pălărie, avea șaisprezece ani, avea treizeci și cinci de cenți în buzunare și era mexican).

— Tipi din ăștia ca tine intră într-o grămadă de încurcături, a început Finlayson, cu o voce acră. Sebold se așezase cu spatele la perete și verifica înclinația borului pălăriei, sau căsca, sau se uita să vadă cât mai e ceasul lui nou din oțel inoxidabil.

— Încurcăturile sunt specialitatea mea, i-am răspuns. Cum altfel aș mai scoate și eu un ban ?

— Ar trebui să te azvârlim la cutiuță pentru câte ne-ai ascuns în afacerea asta. Cât ai scos de data asta ?

— Am lucrat pentru Anna Halsey, care lucra pentru bătrânul Jeeter. Cred că am mers pe o mână proastă.

Sebold mi-a zâmbit amenințându-mă cu bastonul. Finlayson și-a aprins un trabuc și i-a lins o porțiune crăpată, apoi a strâns-o, dar când a tras din el, cantitatea de fum pe care a scos-o era egală cu cea ieșită prin crăpătură. A împins hârtiile spre mine peste birou.

— Semnează trei copii.

Am semnat trei copii.

Le-a luat înapoi, a căscat, apoi și-a trecut degetele prin părul său cărunt.

— Bătrânul a avut un atac, mi-a zis el. E terminat. Probabil că n-o să mai știe cât e ceasul când își va reveni. George Hasterman, șoferul tipului, a râs de noi. Păcat că e rănit. Mi-ar fi plăcut să mă ocup puțin de el.

— E tare, am zis.

— Mda. O.K., poți s-o tai când vrei.

M-am ridicat, am înclinat din cap spre ei și am pornit spre ușă.

— Păi, noapte bună, băieți.

Niciunul dintre ei nu mi-a răspuns.

Am ieșit și am luat-o de-a lungul coridorului, apoi în jos, cu liftul de noapte al primăriei. Am ieșit pe trotuar în Spring Street și am coborât scările pustii, măturate de un vânt rece. Jos am aprins o țigară. Mașina mea era tot acolo, în fața locuinței Jeeter. Am ridicat piciorul să pornesc spre un taxi aflat ceva mai încolo pe stradă. O voce ascuțită s-a auzit dintr-o mașină parcată în apropiere.

— Vino puțin încoace.

Era vocea unui bărbat, încordată și dură. Era vocea lui Marty Estel. Venea dintr-o limuzină mare, cu doi inși în față. M-am îndreptat spre ei. Geamul din spate era lăsat și Marty Estel își sprijinea o mână înmănușată pe el.

— Urcă. Mi-a deschis ușa. Am urcat, eram prea obosit ca să mă mai cert cu cineva. Dă-i drumul, Skin.

Mașina a luat-o spre vest, prin beznă, pe străzile aproape goale, aproape curate. Aerul nopții nu era chiar așa de curat, dar în schimb era rece. Am trecut culmea unui deal și am început să prindem viteză.

— Ce au aflat ? m-a întrebat Estel.

— Nu mi-au spus. Șoferul încă nu cedase!

— Nu poți niciodată dovedi o crimă pentru câteva milioane de dolari în orașul ăsta. Șoferul numit Skin a râs fără să-și întoarcă capul. Probabil n-o să mai văd niciodată cele cincizeci de bătrâne ale mele. Ea te place.

— A-ha. Și ?

— Las-o în pace.

— Și eu ce câștig ?

— Scapi de ceva care ți s-ar putea întâmpla dacă n-ai face-o.

— Da, sigur, am zis. Ia mai du-te te rog și dracului. Sunt obosit. Am închis ochii, m-am lăsat pe spate în colțul mașinii și în clipa aceea am și adormit. Uneori îmi reușește figura asta, mai ales după o stare încordată prelungită.

M-a trezit o mână care îmi scutura umărul. Mașina era oprită. Eram în fața casei, la mine.

— Ești acasă, mi-a spus Marty Estel. și nu uita : lua-o în pace.

— Pentru ce m-ai adus acasă ? Doar ca să-mi spui asta ?

— Mi-a spus să am grijă de tine. De asta ai și scăpat întreg. Ea te place pe tine. Eu o plac pe ea. Înțelegi ? Nu cred că mai ai chef de încurcături, nu ?

— Încurcături... am spus eu și m-am oprit. Eram sătul de poante pentru noaptea asta. Îți mulțumesc că m-ai adus, dar în afară de asta, poți să te duci la dracu' ! -

M-am întors, am intrat în bloc și am urcat.

Ușa era tot neîncuiată, dar de data asta nu mă mai aștepta nimeni. Îl ridicaseră pe Nas-de-Ceară între timp. Am lăsat ușa deschisă, am deschis larg ferestrele și încă mai strâmbam din nas din cauza mirosului chiștoacelor lăsate de polițai, când a sunat telefonul.

Era vocea ei, rece, puțin dură, dar nu părea afectată de ceva anume, poate doar puțin amuzată. Ei bine, trecuse prin destule ca să pară în felul ăsta.

— Hello, Ochi-Căprui. Ai ajuns cu bine acasă ?

— Amicul tău Marty m-a adus acasă. Mi-a spus să te las în pace. Îți mulțumesc din toată inima, dacă oi fi având așa ceva, dar să nu mă mai cauți.

— Sunteți puțin speriat, domnule Dalmas ?

— Aiurea. Așteaptă doar să te sun eu, am spus. Noapte bună, îngeraș.

— Noapte bun, Ochi-Căprui.

Am auzit clicul în aparat. L-am pus deoparte, am închis ușa și am tras patul. M-am dezbrăcat și am stat o vreme așa, în aerul răcoros, apoi m-am ridicat, mi-am turnat un pahar cu băutură, am făcut un duș și m-am culcat.

Până la urmă i-au înfrânt rezistența lui George, dar nu chiar de tot. Le-a spus că între fată și tânărul Jeeter a avut loc o ceartă și acesta din urmă a scos un pistol, iar el, George, s-a luptat cu el și arma s-a descărcat. O chestie foarte penibilă, pentru ziare. Nu i-au atârnat asasinarea lui Arbogast în cârcă, nici lui și nici altcuiva. Nu au reușit să găsească niciodată arma crimei și nu era aceea a lui Nas-de-Ceară. Nas-de-Ceară a dispărut,

nu am mai auzit niciodată de el. Bătrânului Jeeter nu i-a mai făcut nimic, pentru că nu şi-a mai revenit din criză, decât doar ca să reuşească să stea în fund, ajutat de asistente şi să povestească la oameni cum a reuşit el să nu piardă un ban în perioada crizei economice.

Marty Estel m-a sunat de patru ori să îmi spună să o las în pace pe Harriet Huntress. Într-un fel simţeam o oarecare milă pentru sărmanul flăcău. A încasat-o urât. Am ieşit cu ea de două ori şi încă de două ori am rămas la ea, bându-i scotchul. Era frumos, dar eu eram un tip fără bani, fără haine, fără timp şi maniere elegante. Iar după un timp a plecat de la El Milano şi ulterior am auzit că s-a dus la New York.

M-am bucurat că a plecat, chit că nu s-a deranjat să îmi spună la revedere.

VÂNTUL ROȘU

1

În seara aceea bătea vântul deşertului. Era vântul acela din Santa Ana, uscat şi fierbinte, care coboară din munţi, îţi ciufuleşte părul şi îţi înfioară pielea. În nopţile de felul acesteia, orice chef se termină obligatoriu cu o bătaie. Nevestele, blajine de felul lor, pipăie ascuţişul cuţitelor de bucătărie, privind cu atenţie gâtul bărbaţilor. Se poate întâmpla orice. Chiar să faci rost de un pahar de bere la un cocktail-party.

Tocmai serveam aşa ceva într-un local nou deschis, vizavi de blocul în care locuiam. Se deschisese de o săptămână şi eu nu mai găsisem nimic de lucru. Puştiul din spatele barului arăta sub douăzeci de ani şi părea că nu pusese pic de băutură pe limbă în viaţa lui.

Mai era un singur client în bar în afară de mine, un pilangiu pe un taburet, cu spatele spre uşă. Avea un fişic de monezi aranjate frumos în faţa lui, cam de doi dolari. Bea rachiu sec din păhărele mici şi era doar el, singur, într-o lume care nu era decât a lui.

M-am întins peste bar şi mi-am luat paharul cu bere. Am spus :

— O să le iei aerul, amice, ascultă ce-ţi spun.

— De-abia am deschis. Trebuie să ne facem vad. Aţi mai fost pe aici, domnule ?

— A-ha.

— Locuiţi pe-aproape ?

— În blocul Berglund, de peste drum, am spus. Iar numele meu este John Dalmas.

— Mulțumesc, domnule. Al meu este Lew Petrolle. Se aplecă spre mine peste suprafața lustruită a barului. Îl știți pe tipul ăla ?

— Nu.

— Cred că ar trebui să fie acasă, acum. Ar trebui să chem un taxi și să îl trimit acasă. Deja bea pentru săptămâna viitoare.

— Seara asta e de vină, am spus eu. Lasă-l în pace.

— Rachiu ! a cârâit bețivul fără să se uite. A pocnit din degete, având grijă să nu deranjeze fișicul de pe bar.

Puștiul s-a uitat la mine și m-a întrebat :

— Să-i dau ?

— Ce, e stomacul meu ? Nu-i al meu.

Puștiul i-a mai turnat un rachiu, dar cred că i l-a botezat puțin pentru că atunci când s-a întors, avea o figură atât de vinovată, de parcă tocmai îi trăsese un șut în fund bunică-sii. Bețivul nu și-a dat seama. A ridicat două fise cu precizia unui chirurg care execută o operație pe creier.

Puștiul a revenit lângă mine și mi-a mai turnat niște bere în pahar. Afară vântul urla. De fiecare dată când erau rafale, făcea ca ușa batantă din sticlă armată să se miște cu câțiva centimetri, și era o ușă grea.

Puștiul spuse :

— În primul rând nu îmi plac bețivii, și în al doilea rând nu îmi place să se îmbete aici și în al treilea rând, nu îmi plac în primul rând.

— Warner Brothers ar putea folosi chestia asta, am spus eu.

— Au și făcut-o.

Atunci a mai apărut un client. O mașină și-a scrâșnit frânele afară și ușa s-a deschis, lăsând să intre un individ care părea grăbit. A ținut ușa și a măturat localul cu o privire clară, strălucitoare și întunecată. Era bine clădit, brunet, cu o față prelungă și frumoasă, cu o gură fermă. Avea un costum închis la culoare, cu o batistă albă ițindu-i-se din buzunarul de la piept. Părea dur și încordat. Probabil din cauza vântului fierbinte. Și eu mă simțeam cumva la fel, doar că nu eram așa nervos.

A privit spatele beţivanului. Acesta juca şah cu paharele goale din faţa lui. Noul venit s-a uitat la mine, apoi de-a lungul liniei de semisepareuri din partea opusă barului. Erau goale toate. A intrat, trecând pe lângă beţivanul care se clătina şi bombănea singur şi i s-a adresat puştiului-barman.

— Ai văzut cumva o doamnă pe-aici, amice ? Înaltă, frumoasă, şatenă, cu o jachetă bolero cu imprimeuri şi o rochie crep de mătase albastră ? Pălărie de pai cu boruri largi şi panglică de catifea.

Avea o voce studiată. Nu îmi plăcea.

— Nu, domnule. Nimeni care să arate conform descrierii dumneavoastră nu a fost pe aici.

— Mulţumesc. Un scotch sec. Dar repede, te rog.

— Puştiul l-a servit, individul a plătit, a dat băutura pe gât şi a dat să plece. A făcut trei sau patru paşi şi s-a oprit, avându-l în faţă pe beţiv. Beţivul rânjea şi a scos de undeva un pistol cu o asemenea iuţeală că puteai să crezi că a trecut o năluca. Îl ţinea ferm şi nu arăta mai beat decât mine. Brunetul cel înalt a încremenit, capul i-a tresărit pentru o clipă, apoi a încremenit iarăşi.

Afară torcea motorul unei maşini. Arma beţivului era un pistol de calibrul 22, un automat cu o ţeavă groasă cât toate zilele. A produs două pleznituri puternice şi ceva fum, foarte puţin.

— Adio, Waldo, a spus beţivanul.

Apoi a îndreptat pistolul spre mine şi spre barman. Brunetului i-a trebuit o săptămână până să cadă. A avut o ezitare, de parcă s-ar fi împiedicat de ceva, a tuşit înecat, a ezitat din nou: Pălăria i-a căzut de pe cap, apoi s-a prăbuşit cu faţa în jos. A lovit podeaua şi ai fi zis că e turnat din beton, după tot zgomotul pe care l-a făcut.

Beţivul a ocolit taburetul, şi-a luat fisele şi le-a băbat în buzunar, apoi s-a prelins spre uşă. S-a întors într-o parte, cu pistolul lipit de corp. Eu nu aveam pistolul la mine. Nu credeam că o să am nevoie de pistol ca să beau un pahar cu bere.

Beţivul a atins uşa cu umărul, ţinându-ne în continuare sub observaţie, apoi a împins-o cu spatele. Când s-a

deschis, curentul de afară a învolburat părul omului de pe podea. Beţivul a zis :

— Sărmanul Waldo ! Precis că l-am făcut să-i sângereze nasul.

Uşa s-a răsucit şi s-a închis. În acel moment m-am şi repezit spre ea, conform îndelungatei mele experienţe în a face lucruri prosteşti. Dar de data asta nu a mai contat. Maşina de afară a scos un zgomot puternic şi când am ajuns eu pe trotuar n-am mai văzut decât pata roşie a luminilor din spate dispărând după colţul primei străzi laterale. Aşa cum mi-am câştigat primul milion, aşa i-am notat şi numărul de înmatriculare.

Pe stradă era lume ca de obicei, şi în sús şi în josul străzii. Nimeni n-a acţionat ca şi cum tocmai se descărcase o armă. Vântul făcea destul zgomot pentru ca răpăiala scurtă a unui 22 să pară troznetul unei uşi, chiar dacă cineva ar fi auzit-o. M-am întors în bar.

Puştiul nu se mişcase. Stătea pur şi simplu cu mâinile atârnându-i moi pe tejghea, sprijinindu-se uşor aplecat în faţă, uitându-se la spatele brunetului de jos. Nici el nu se mişcase. M-am aplecat şi i-am pipăit artera de la gât. Nu avea să se mai mişte vreodată.

Figura puştiului exprima cam tot atâtea lucruri ca secţiunea printr-un muşchi de vacă şi avea cam aceeaşi culoare. Privirea îi era mai mult nervoasă decât şocată.

Mi-am aprins o ţigară, am suflat fumul în tavan şi i-am spus scurt :

— Dă-mi telefonul.

— Poate că nu e mort, a zis puştiul.

— Atunci când se folosesc de un 22 înseamnă că nu fac greşeli. Unde e telefonul ?

— Nu am. Am destule cheltuieli şi aşa. Băiete, uite aşa ai dat cu piciorul la opt sute de dolari !

— E al tău localul ?

— A fost, până să se întâmple asta.

Şi-a dezbrăcat haina albă şi şorţul şi a ieşit de după tejghea.

— O să încui, a zis el şi a scos cheile.

A ieşit afară, a tras uşa exterioară până ce a fixat boltul ivărului în locaş. M-am aplecat peste corpul lui

Waldo. La început nu am văzut unde îi intraseră gloanțele. Apoi am reușit. Două găuri micuțe în haină, în dreptul inimii. Pe cămașă avea puțin sânge.

Bețivul făcuse tot ce ți-ai fi putut dori de la un killer.

Flăcăii din patrula poliției au sosit cam în opt minute. Puștiul, Lew Petrolle, era din nou în spatele barului. Își pusese din nou haina albă, și-a numărat încasările din registru și a băgat banii în buzunar, apoi a notat ceva în registru.

Stăteam în marginea unuia din separeuri și urmăream cum fața lui Waldo devine din ce în ce mai moartă. Mă întrebam cine putea fi fata în jacheta cu imprimeuri, de ce lăsase Waldo motorul mașinii mergând, de ce se grăbea, și dacă bețivul îl așteptase sau doar se întâmplase să fie acolo.

Băieții din patrula poliției au intrat, transpirați. Erau de obișnuita talie supermare și unul din ei avea o floare înfiptă sub cascheta așezată pe o parte. Când a văzut mortul, s-a debarasat de floare și s-a aplecat să îi simtă pulsul.

— S-ar părea că-i mort, a zis el și l-a mișcat puțin. A, da, văd pe unde i-au intrat. O treabă meseriașă. Voi doi, ați văzut cum a încasat-o ?

Am zis că da. Puștiul de după bar nu a zis nimic. Le-am povestit ce văzusem și că aveam impresia că asasinul plecase cu mașina lui Waldo.

Polițistul i-a scos portofelul, l-a cercetat și a fluierat scurt.

— O grămadă de mălai, da' permis de conducere, ioc ! Puse deoparte portofelul. O.K., nu ne-am atins de el, v-ați prins, nu ? Mare noroc să aflăm că avea o mașină, care a dispărut.

— Pe dracu' nu l-ai atins, a spus Lew Petrolle.

Polițistul i-a aruncat o privire din acelea care spun mult.

— O.K. amice, l-am atins, a spus el cu o voce blândă.

Puștiul a luat un pahar înalt curat și a început să îl lustruiască. Era același pe care îl lustruise tot timpul cât stătusem acolo.

În minutul următor, o mașină de la omucideri a scos un urlet din sirenă și a scrâșnit din frâne, oprind în fața ușii. Au intrat patru bărbați ; doi detectivi, un fotograf și un tip de la laborator. Nu îi știam pe detectivi. Poți lucra în branșa asta o viață întreagă fără să apuci să îi cunoști pe toți cei care lucrează în forțele polițienești într-un oraș mare.

Unul dintre ei era un bărbat micuț, fin, brunet, tăcut și zâmbitor, cu un păr negru, ondulat și o privire inteligentă. Celălalt era mare, osos, cu o bărbie prelungă, un nas cu vinișoare și o privire de gheață. Părea un tip rezistent la băutură. Părea dur, dar în afară de asta, părea că se consideră mai dur decât era în realitate.

M-a împins în ultimul separeu, la perete. Partenerul lui și l-a așezat în față pe puști, iar polițaii în uniformă au ieșit. Omul cu amprentele și fotograful și-au început treaba.

A apărut un cadru medical care a rămas doar cât să strâmbe din nas pentru că nu exista un telefon de unde să cheme duba de la morgă.

Micul detectiv i-a golit buzunarele lui Waldo, i-a golit portofelul și a pus totul pe o batistă mare, pe masa dintr-un separeu. Am putut să observ o mulțime de mărunțiș, chei, țigări, o altă batistă și cam atât.

Detectivul cel mare m-a împins din nou la perete, în fundul separeului.

— Toarnă, mi-a zis. Eu sunt Copernik, locotenent-detectiv.

I-am pus portvizitul în față, pe masă. L-a privit, a cotrobăit prin el, l-a închis și a notat ceva într-un carnețel.

— John Dalmas, ai ? Un privat. Cu treabă pe-aici ?

— Da, tocmai beam ceva, am spus eu. Locuiesc vizavi, în Berglund.

— Îl cunoști pe pustiul ăsta ?

Am mai fost pe aici doar o dată, de când a deschis.

— Nu ți se pare ceva ciudat la el ?

— Nu.

— O ia cam ușor pentru unul așa tânăr ca el, nu crezi ? Nu te deranja să răspunzi. Doar povestește-mi

l-am povestit de trei ori. O dată să își formeze o părere generală, o dată pentru detalii și încă o dată ca să își dea seama dacă se potrivesc primele două. La sfârșit a spus :

— Dameza asta mă interesează. Și killerul l-a numit pe tip Waldo, chit că nu părea să știe că va veni aici. Vreau să zic, dacă Waldo n-ar fi fost sigur că dama ar fi aici, nimeni n-ar fi fost sigur că Waldo o să vină aici.

— Destul de profund, am remarcat.

M-a privit atent, fără să zâmbească.

— Pare o chestie din gelozie, nu ? N-ai prea zice că a fost premeditată. N-avea cum să scape decât din întâmplare. Nici un tip nu-și lasă mașina descuiată în orașul ăsta. Și killerul își face treaba de față cu doi martori clari. Nu-mi place asta.

— Mie nu-mi place că sunt martor. Plata e prea slabă.

A rânjit. Dinții lui păreau a fi pistruiați.

— Era chiar beat killerul ?

— Cu precizia asta ? Nu.

— Nici eu nu cred. Păi chestia e simplă. Tipul are probabil cazier și a lăsat o groază de amprente. Chiar dacă nu-i avem mutra aici, o să i-o obținem în câteva ore. Avea el ceva cu Waldo, dar nu trebuia să se întâlnească în seara asta. Waldo a picat aici doar ca să dea de o damă cu care avea întâlnire și asta o fi întârziat. E o noapte fierbinte și vântul ăsta i-ar face praf fața unei fetițe. S-o fi băgat altundeva să-l aștepte. Așa că omul nostru îi bagă două lui Waldo exact unde trebuie, o taie și nu-i pasă de voi doi de nici un fel. E simplu.

— Mda, am făcut eu.

— E atât de simplu că pute, a zis Copernik.

Și-a dat jos pălăria, și-a frecat părul blond-cenușiu și și-a lăsat capul pe brațe. Avea o față lungă ca de cal. A scos o batistă și a tamponat-o, apoi a trecut-o pe ceafă și pe mâini. A scos un pieptene și l-a trecut prin păr. Pieptănat arăta și mai rău. Apoi și-a pus pălăria la loc.

— Tocmai mă gândeam, am spus eu.

— Zău ? La ce ?

— Waldo ăsta ştia exact cum era îmbrăcată fata. Aşa că e posibil să o mai fi întâlnit în seara asta.

— Ei şi ? O fi trebuit să meargă la toaletă, şi când s-a întors, ea se cărase. Şi-o fi schimbat planurile în legătură cu el.

— Pare corect, am spus eu.

Dar nu era şi ceea ce gândeam. Mă gândeam că Waldo descrisese hainele fetei într-un mod în care un tip obişnuit n-ar şti s-o facă. O jachetă bolero cu imprimeuri peste o rochie crep din mătase albastră. Eu nu ştiam nici măcar ce e aia o jachetă bolero. Şi aş fi spus rochie albastră, eventual rochie din mătase albastră, dar niciodată rochie crep din mătase albastră.

După un timp au apărut doi bărbaţi cu o cutie lungă. Lew Petrolle continua să lustruiască paharul, conversând cu micul şi brunetul detectiv.

Am plecat cu toţii spre sediul poliţiei.

Lew Petrolle a ieşit în regulă în urma cercetărilor. Tatăl său avea o fermă de portocali lângă Antioch, în districtul Contra Costa. Îi dăduse lui Lew o mie de dolari pentru a intra în afaceri şi Lew îşi deschisese un cocktail-bar cu firmă de neon şi tot dichisul, cu opt sute de dolari.

L-au lăsat să plece, după ce i-au spus să ţină barul închis până ce poliţia va fi sigură că nu mai are nevoie să mai ridice ceva amprente. Ne-a strâns mâinile la toţi, a rânjit şi a spus că s-ar putea ca această crimă să îi fie folositoare pentru afaceri, pentru că lumea n-o să prea creadă ce scriu ziarele şi vor veni buluc la el să le povestească istoria, şi în timpul ăsta îi vor consuma băuturile.

— Asta-i un flăcău care n-o să-şi facă niciodată probleme, a spus Copernik. Pentru nimeni.

— Săracul Waldo, am spus eu. Amprentele au ieşit bine ?

— Cam amestecate, mi-a răspuns acru Copernik. Dar le aranjăm noi şi le transmitem la Washington astă seară. Dacă n-avem noi baftă, vino mâine să te uiţi la avizierul cu fotografii de jos.

Am dat mâna cu el și cu colegul lui, al cărui nume era Ybarra, după care am plecat. Nu aflaseră nimic nici despre Waldo. Înbuzunarele lui nu găsiseră nici un indiciu în această privință.

2

Am ajuns înapoi pe strada mea pe la nouă seara. M-am uitat în susul și în josul străzii înainte de a intra în Berglund. Cocktail-barul era puțin mai jos, pe partea cealaltă, întunecat, cu câteva nasuri lipite de geamuri, dar fără a fi înghesuială. Oamenii văzuseră poliția și mașina de la morgă, dar nu știau ce se întâmplase. Cu excepția câtorva pierde-vară, jucători de poker mecanic la prăvălia din colț. Aștia le știau pe toate, mai puțin cum să își păstreze o slujbă.

Vântul sufla în continuare, cu rafale fierbinți ca din cuptor, învolburând praful și ziarele mototolite de-a lungul zidurilor.

Am intrat în holul blocului și am urcat cu liftul până la etajul patru. Am deschis ușile, am ieșit și în fața mea era o fată care aștepta liftul.

Avea părul unduitor, șaten-închis, sub o pălărie de pai cu boruri largi și o panglică de catifea cu un nod ale cărui capete atârnau lejer. Avea ochii mari și albaștri, cu gene lungi care aproape că îi mângâiau obrajii. Purta o rochie albastră care ar fi putut fi din mătase crep, cu linii simple dar elegante. Pe deasupra purta ceva care ar fi putut fi o jachetă bolero cu imprimeuri.

Am zis :

— Aceasta este o jachetă bolero ?

Mi-a aruncat o privire distantă și a făcut o mișcare ca atunci când îndepărtezi din cale o pânză de păianjen.

— Da. Sunteți amabil... mă grăbesc. Aș vrea să...

Nu m-am mișcat. Am blocat-o să între în ascensor. Ne priveam unul pe altul în față și a început să roșească ușor.

— Ar fi bine să nu ieși pe stradă în hainele astea, i-am spus.

— Dar, cum îndrăznești...

Ascensorul s-a închis și a început să coboare. Nu știam ce avea de gând să spună. Vocea ei nu avea accentul acela spart și răgușit al fetelor care își pierd vremea prin baruri. Avea un sunet ușor, ca al unei ploi de vară.

— Nu e nici o glumă, am zis. Ești în primejdie. Dacă vor urca cu ascensorul până la etajul ăsta, ai exact timpul necesar să dispari de pe hol. Dar mai întâi dă-ți jos pălăria și jacheta și întinde-o !

Nu a făcut nici o mișcare. Fața părea să i se fi albit puțin sub stratul subțire de fard.

— Poliția, am spus eu, este în căutarea ta. În această îmbrăcăminte. Dă-mi o șansă și o să-ți povestesc.

Și-a întors repede capul, privind de-a lungul coridorului. După felul în care arăta nu i-aș fi făcut nici o vină dacă ar mai fi încercat un bluf.

— Ești impertinent, oricine ai fi. Sunt domnișoara Leroy și locuiesc la apartamentul 31. Pot să te asigur...

— În cazul ăsta ai greșit etajul. Aici suntem la patru.

Ascensorul s-a oprit cu un etaj mai jos. Zgomotul ușilor care se deschideau a venit de-a lungul golului casei liftului.

— Of ! am izbucnit eu. Acum !

Și-a smuls pălăria și a alunecat rapid din jachetă. Le-am înșfăcat și mi le-am îndesat, mototolite, sub braț. Am luat-o pe după umăr, am întors-o și am pornit de-a lungul holului.

— Eu stau la 42. Vizavi de al dumitale, doar cu un etaj mai sus. Trebuie să te hotărăști. Și îți spun încă o dată, nu e vorba de o glumă.

Și-a aranjat părul cu o mișcare rapidă, ca o pasăre care își trece cu ciocul prin pene. O mie de ani de practică în urmă.

— Al meu... a spus ea. Și-a înfipt geanta sub braț și a pornit de-a lungul holului cu pași repezi. Ascensorul s-a auzit din nou oprindu-se la etajul de jos. Când s-a oprit, s-a oprit și ea. S-a întors cu fața la mine.

— Scările sunt lângă casa liftului, i-am spus cu blândețe.

– Nu am nici un apartament, mi-a spus.
Nici nu mă gândeam că ai.
Pe mine mă caută ?
– Da, dar nu cred că vor începe să demoleze blocul Anei cărămidă cu cărămidă până mâine. Şi asta, numai dacă nu-i dau de capăt lui Waldo.
S-a holbat la mine.
– Waldo ?
– Oh, nu îl cunoşti pe Waldo, am spus eu.
Şi a scuturat capul, încet. Liftul a început din nou să coboare. Panica i-a licărit în ochi ca un clipocit pe apă.
– Nu, spuse ea, aproape fără aer, dar scoate-mă de-pe holul ăsta.
Eram chiar lângă uşa mea. Am introdus cheia, am răsucit-o în broască şi am deschis uşa spre interior. Am împins-o cât să aprind lumina înăuntru. M-a urmat ca o umbră. În aer plutea un vag miros de santal.
Am închis uşa, mi-am aruncat pălăria pe un scaun şi am văzut-o îndreptându-se spre o măsuţă de şah, pe care lăsasem neterminată o problemă de şah pe care nu reuşisem să o rezolv. O dată înăuntru, cu uşa încuiată, panica o părăsise.
— Deci eşti un jucător de şah, spuse ea, cu tonul acela plin de admiraţie şi respect, de parcă mi-ar fi văzut tablourile. Aş fi vrut să fie aşa.
Am rămas amândoi nemişcaţi, ascultând clangul îndepărtat al ascensorului şi apoi paşi, dar mergând în direcţia opusă.
Am zâmbit, dar de încordare, nu de plăcere şi am mers în chicinetă. Am bâjbâit după două pahare şi mi-am dat seama că încă mai aveam pălăria şi jacheta ei sub braţ, aşa că am mers în dormitor şi le-am îndesat într-un sertar din spatele patului de perete. Am revenit în chicinetă, am scos un scotch extrafin şi am umplut cele două pahare.

Când am intrat cu băuturile, avea un pistol în mână. Era un automat micuț cu prăsele perlate. L-a smucit spre mine și ochii îi erau groaza întruchipată.

M-am oprit, cu câte un pahar în fiecare mână și i-am spus :

— Poate că vântul ăsta fierbinte te-a făcut și pe dumneata să îți pierzi mințile. Sunt detectiv particular. Îți pot dovedi, dacă îmi dai voie.

A dat ușor din cap și fața îi era albă. M-am apropiat cu grijă, am așezat un pahar lângă ea, m-am retras și mi-am așezat și paharul meu, apoi am scos o carte de vizită care nu avea colțurile îndoite. Stătea jos, netezindu-și un genunchi cu o palmă și ținând pistolul pe celălalt. Am așezat cartea de vizită lângă paharul ei și eu m-am așezat lângă al meu.

— Niciodată să nu lași un tip să se apropie atât de mult de tine am spus. Asta în caz că vrei să faci o treabă ca lumea. Și să știi că piedica de siguranță e pusă.

Și-a lăsat ochii în jos, s-a înfiorat și a băgat pistolul în poșetă. A băut jumătate din pahar fără să răsufle, a pus paharul jos și a luat cartea de vizită.

— Să știi că nu ofer la prea multă lume din băutura asta, i-am zis. Nu-mi pot permite.

Buzele i s-au încrețit.

— Bănuiesc că vrei niște bani.

— Cee ?!

Nu a spus nimic. Mâna i se apropiase din nou de poșetă.

— Să nu uiți de piedica de siguranță, am zis și mâna i s-a oprit. Am continuat. Tipul ăsta pe care l-am numit Waldo e destul de înalt, să zicem unu șaptezeci și opt, suplu, brunet, ochi căprui foarte sclipitori. Nasul și gura cam subțiri. Costum închis, colț de batistă albă la iveală și foarte grăbit să te găsească. Rezolvăm ceva cu asta ?

A apucat din nou paharul.

— Deci ăsta e Waldo, a zis. Bun, ce-i cu el ? Vocea îi părea ușor afectată de băutură acum.

— Ei bine, e o poveste ciudată. Există un cocktail-bar vizavi... Chiar așa, pe unde ai fost în seara asta ?

— Am stat în mașină, mi-a răspuns ea cu răceală, majoritatea timpului.

— N-ai observat nici un fel de agitație peste drum, în dreptul blocului ?

Ochii ei au încercat să spună nu și au dat greș. Buzele nu spus :

— Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Am văzut polițiști și lumini roșii. Mi-am închipuit că cineva a fost rănit.

— Cineva chiar a fost. Iar acest Waldo tocmai te-ai uitat înainte de asta, în acel cocktail-bar. Te-a descris pe dumneata și hainele pe care le purtai.

Ochii îi deveniseră ficși ca niște nituri și aveau cam aceeași cantitate de expresie. Gura a început să îi tremure și a continuat să îi tremure.

— Eu eram acolo, am continuat, stând la taclale cu puștiul care ține barul. Nu mai era nimeni înăuntru, decât un bețiv care stătea pe un taburet, puștiul și cu mine. Bețivul nu avea treabă cu nimeni și cu nimic. Deci, Waldo a intrat și a întrebat de dumneata, iar noi am spus că nu, nu te-am văzut, iar el a dat să plece.

Am sorbit din pahar. Îmi plăceau efectele la fel de mult ca unui avocat. Mă mânca din ochi.

— Tocmai dădea să plece. Și atunci, bețivul ăsta care nu dădea atenție nimănui l-a spus pe nume, Waldo, și a scos un pistol. L-a împușcat de două ori — am pocnit de două ori din degete — chiar așa. Mort.

Își bătea joc de mine. Mi-a râs în față.

— Deci, soțul meu te-a angajat să mă spionezi, a zis ea. Trebuia să îmi imaginez că toată treaba asta nu e decât o înscenare. Tu și Waldo al tău.

Mă uitam la ea uluit.

— Nu am crezut niciodată despre el că ar putea fi gelos, a izbucnit ea. Nu pe un om care oricum a fost șoferul nostru. Mă așteptam puțin din partea lui Stan, desigur, dar e normal. Însă Joseph Choate...

Am făcut un gest vag în aer.

— Madam, unul dintre noi are cartea deschisă la o pagină greșită, am mărăit eu. Nu cunosc pe nimeni care să se numească Stan sau Joseph Choate, așa că fie-ți milă, nici măcar nu aveam idee că ai un șofer. Oamenii din zona asta nu se folosesc de ei. Cât despre soți, mda, avem câte un soț, odată-n viață. Dar nu chiar așa des.

A dat din cap, foarte încet, cu mâna lângă poşetă şi cu ochii scăpărându-i.

— Nu e destul de convingător, domnule Dalmas. Nu, nici pe departe. Vă ştiu eu pe voi, detectivii particulari. Sunteţi corupţi cu toţii. M-ai dus de nas şi m-ai adus în apartamentul ăsta, care zici că-i al tău, dar n-aş crede. Mai mult ca sigur că este apartamentul vreunui individ oribil care ar jura orice pentru câţiva dolari. Iar acum încerci să mă sperii ca să mă poţi şantaja pe mine şi în timpul ăsta iei bani şi de la soţul meu. Perfect, a spus ea respirând din greu, cât trebuie să plătesc?

Am pus paharul gol jos şi m-am lăsat pe spate.

— Scuză-mă dacă îmi aprind o ţigară, am spus, nervii mei sunt la pământ.

Am aprins-o în timp ce mă privea severă, fără teamă, sau nu destulă pentru a părea într-adevăr vinovată de ceva.

— Deci Joseph Choate e numele, am spus. Tipul care a fost omorât în bar şi pe care la numit Waldo.

A zâmbit oarecum dezgustată, dar cu o undă de toleranţă.

— Nu mai bate câmpii. Cât?

— De ce încercai să te întâlneşti cu acest Joseph Choate?

Trebuia să cumpăr de la el un obiect pe care mi-l furase, bineînţeles. Ceva valoros la modul general. Cincisprezece mii de dolari. Omul pe care l-am iubit mi l-a dat. Acum e mort. Da, e mort! A murit în flăcări într-un avion. Iar acum du-te înapoi şi spune-i şi asta soţului meu, şobolan mic şi împuţit ce eşti!

— Hei, eu cântăresc nouăzeci de kilograme! am strigat eu.

— Tot împuţit eşti! a ţipat şi ea. Şi nu te mai deranja să îi spui soţului meu. O să-i spun chiar eu, chit că probabil ştie oricum.

Am rânjit.

— Iată o chestie deşteaptă. Şi ce ar fi trebuit să descopăr? A înşfăcat paharul şi a terminat ce mai avea în el.

— Deci așa, își închipuie că mă întâlnesc cu Joseph, a zis ea în batjocură. Într-adevăr, m-am întâlnit. Dar nu ca să facem dragoste. Nu eu un șofer. Nu eu un vagabond pe care l-am cules de pe treptele din față și i-am oferit o slujbă. Nu e nevoie să cobor chiar așa jos, în caz că vreau să mă distrez.

— Lady, l-am spus, aici ai dreptate.

— Acum o să plec, a spus. Încearcă numai să mă oprești. A smuls pistolul cu prăsele perlate din poșetă.

Am zâmbit și am continuat să zâmbesc. Nu m-am mișcat.

— Ascultă, adunătură de nimicuri ce ești, s-a înfuriat ea. La urma urmei, de unde să știu eu că ești chiar detectiv particular? Ai putea fi un escroc. Cartea de vizită pe care mi-ai dat-o nu înseamnă nimic. Oricine își poate tipări cărți de vizită.

— Sigur că da, am zis. Și bănuiesc că sunt destul de deștept ca să locuiesc aici de doi ani știind că într-o zi vei veni dumneata aici, astfel încât să te pot șantaja pentru că te întâlnești cu un bărbat pe nume Joseph Choate, care a fost împușcat peste drum, sub numele de Waldo. Ai atâți bani ca să cumperi un lucru care valorează cincisprezece bătrâne?

— Oh! Te gândești să mă jefuiești, presupun?

— Oh! am maimuțărit-o eu. Acum am devenit un artist al jafurilor, nu? Lady, ori pui pistolul ăla deoparte ori îi tragi piedica de siguranță! Îmi zgârii sentimentele mele profesionale văzând cum îți bați joc de o asemenea frumusețe de armă.

— Ești o porție plină de exact ce nu îmi place, a spus ea. Dă-te la o parte din calea mea.

Nu m-am mișcat. Nici ea nu s-a mișcat. Stăteam amândoi așezați și nici măcar aproape unul de altul.

— Lasă-mă să-ți mai penetrez un secret înainte de a pleca, am rugat-o eu. De ce dracu' ai mai închiriat un apartament la etajul de jos? Doar ca să te întâlnești cu un tip în stradă?

— Nu fi caraghios, a izbucnit ea. Nu e al meu, te-am minți. E apartamentul lui.

— Al lui Joseph Choate?

A încuviințat scurt.

— Seamănă descrierea pe care i-am făcut-o lui Waldo cu Joseph Choate? A încuviințat din nou.

— Perfect. Măcar chestia asta e clară. Nu realizezi că Waldo ți-a descris îmbrăcămintea înainte de a fi împușcat, când te căuta, că descrierea a fost înaintată poliției, că poliția nu știe cine este Waldo și că umblă după cineva îmbrăcat în hainele astea ca să îl ajute și să le spună cine este? Nu poți pricepe măcar atâta lucru?

Pistolul a început deodată să îi tremure în mână. S-a uitat în jos la el, distrată într-un fel, apoi l-a pus încet înapoi, în poșetă.

— Sunt o nebună, a oftat ea, chiar și numai că stau aie vorbă cu tine. M-a privit îndelung, apoi a respirat adânc. Mi-a spus unde locuiește. Nu părea să se teamă de ceva. Cred că așa sunt toți șantajiștii. Trebuia să ne întâlnim jos, în stradă, dar am întârziat. Era plin de polițiie când am ajuns eu aici, așa că m-am întors la mașină și am așteptat o vreme. După un timp, am venit aici și am bătut la ușa aprtamentului lui Joseph. M-am întors iarăși în mașină și am mai așteptat un timp. M-am întors de trei ori aici. Ultima oară am urcat un etaj ca să iau ascensorul, deja fusesem văzută de două ori la etajul trei. Ne-am întâlnit. Asta-i tot.

— Ai pomenit ceva de un soț, am mârâit eu. Unde e?

— Este la o întâlnire.

— Oh, o întâlnire, am zis eu, batjocoritor.

— Soțul meu este o persoană foarte importantă. Are foarte multe întâlniri. Este inginer hidroelectrician. A umblat prin toată lumea. Aș putea să-ți spun...

— Las-o baltă, am zis. O să-l invit într-o bună zi la masă și o să-mi povestească și singur. Indiferent ce avea Joseph cu dumneata, acum e o treabă moartă. Ca și Joseph.

Începea să creadă. N-aș fi crezut să o facă vreodată.

— E chiar mort? a șoptit ea. Chiar?

— E mort, am spus. Mort, mort, mort. Lady, e mort.

Fața i s-a destrămat ca o crustă de plăcintă. Gura nu îi era foarte larg deschisă, dar aș fi putut să îmi bag degetul arătător în ea fără probleme în acel moment. În

liniştea care se lăsase, am auzit ascensorul oprind la etajul meu.

— Țîpă, am izbucnit eu, și-ți înnegresc ochii.

Nu a sunat prea frumos, dar a mers. S-a smuls din transă. Gura i s-a închis ca o capcană.

Am auzit pași apropiindu-se pe coridor. Cu toții avem presimțiri. Mi-am pus degetul la buze. De data asta nu s-a clintit. Figura ei avea o expresie înghețată. Ochii ei mari și albaștri erau la fel de întunecați ca umbrele de sub ei. Vântul fierbinte izbea năpraznic în ferestrele închise. Toate ferestrele trebuiesc închise când bate Santa Ana, fierbinte sau nu.

Pașii care se apropiau pe coridor nu erau decât pașii obișnuiți ai unui om obișnuit. Dar pașii s-au oprit în dreptul ușii mele și cineva a ciocănit.

Am arătat cu degetul spre cămăruța de toaletă din spatele peretelui pat. S-a ridicat fără nici un zgomot, cu poșeta atârnându-i de umăr. I-am arătat paharul din care băuse. L-a luat cu grijă, a alunecat de-a lungul carpetei, a trecut dincolo și a închis ușa fără zgomot.

Nu știam de ce mă complicam.

Ciocănitul s-a auzit iarăși. Aveam palmele umede. Mi-am scârțâit fotoliul, m-am ridicat și am produs un căscat sonor. Apoi m-am dus și am deschis ușa, fără pistol. Asta a fost o greșeală.

3

La început nu l-am recunoscut. Poate dintr-un motiv opus aceluia pentru care Waldo nu păruse a-l recunoaște. Tot timpul cât stătuse la bar avusese pălăria pe cap, iar acum nu o avea. Părul lui se termina complet și exact acolo unde ar fi fost marginea de jos a pălăriei. Deasupra acestei linii începea o suprafață de piele albă și uscată, lucioasă ca o cicatrice veche. Nu avea doar douăzeci de ani. Era un alt om acum, dar am recunoscut pistolul pe care îl ținea, automatul de calibrul 22 cu gaura uriașă din față. Și am recunoscut ochii : strălucitori, sensibili, superficiali, ca ochii unei șopârle.

Era singur. Mi-a ridicat pistolul în dreptul feței și mi-a spus printre dinți :

— Da, eu. Hai să intrăm.

M-am dat înapoi doar atât cât am considerat că e bine și m-am oprit. Exact ce vroia de la mine să fac, astfel încât să poată închide ușa fără a se mișca prea mult. Am înțeles din privirea lui că exact asta dorise de la mine.

Nu eram speriat, eram paralizat.

După ce a închis ușa, m-a făcut să mă retrag și mai mult, încet, până când am simțit o piedică în spatele picioarelor. Ochii lui erau înfipți într-ai mei.

— Iată o masă de șah, a spus el. Vreun nătărău pe-aici care joacă șah. Tu ?

Am înghițit cu greu.

— N-aș spune chiar că joc. Mai mult mă prostesc.

— Asta înseamnă doi, a spus el cu o voce ușor răgușită, ca și cum un polițai l-ar fi lovit în trahee cu bastonul mai de mult, în timpul unui interogatoriu de gradul trei.

— Este o problemă, am spus, nu un joc. Privește piesele.

— Nu mă pricep.

— Ei bine, sunt singur, am spus eu și vocea mi-a tremurat exact cât a trebuit.

— Oricum, nu contează, a spus el. Sunt terminat, în orice caz. O să-și întoarcă unu' nasu' spre mine ori mâine, ori săptămâna viitoare, ce mama dracului mai contează ? Pur și simplu nu mi-a plăcut mutra ta, amice. Și mutra aia de imbecil în haină de barman care o fi jucat înaintaș stânga la Fordham ori aiurea. Să-i ia dracu' pe tipii ăștia ca voi, flăcăi.

Nu am spus nimic și nu m-am mișcat. Capătul țevii mi-a trecut ușor pe obraz, aproape mângâindu-mă. Omul mi-a zâmbit.

— Și asta-i o treabă bună, a zis el. La o adică. Un escroc bătrân ca mine nu lasă amprente clare, nici măcar când e aburit. Și dacă nu las amprente clare, ce au împotriva mea ? Doi martori. La dracu'. Ești în cădere liberă, amice, cred că știi asta.

— Ce ți-a făcut Waldo? Am încercat să fac ca vocea să îmi sune ca și cum aș fi vrut să aflu asta, dar de fapt îmi doream să nu tremur prea tare.

— M-a turnat pentru o afacere cu o bancă în Michigan și m-am ales cu patru ani.

Patru ani în Michigan nu-s chiar o vacanță de vară. Te formează să devii mai bun în viitor.

— De unde-ai știut că o să vină acolo? am cârâit eu.

— N-am știut. Aa, bine, îl căutam. Îmi doream tare mult să-l văd. Îl zărisem acum două nopți pe stradă, dar l-am scăpat. Până atunci nu umblasem după el. Băiat drăguț, Waldo. Cum e?

— Mort.

— Încă sunt bun, a chicotit el. Beat ori treaz. Da' asta nu mai înseamnă nimic acum, pentru mine. M-au ghicit la poliție până acum?

Nu i-am răspuns destul de repede. Mi-a înfipt țeava pistolului în gât de m-am înecat și era cât pe-aci să pun mâna pe ea, din instinct.

— Hai, m-a sfătuit el încet. Hai, doar nu ești chiar așa de dobitoc.

Mi-am lăsat mâinile la loc, lateral pe lângă corp, cu palmele spre el. Așa și vroia. Nu m-a atins, exceptând pistolul. Nu părea să îi pese dacă am și eu unul. Nici nu ar fi avut de ce să-i pese, dacă era vorba doar de atât.

Nu părea că îi pasă prea mult de nimic, întorcându-se în zonă. Poate că vântul fierbinte îi făcuse ceva. Bubuia iarăși în ferestrele mele închise, ca o ambarcațiune ancorată lângă un dig.

— Au amprentele, am spus. Nu știu cât de bune sunt.

— Sunt destul de bune, dar nu destul de bune pentru a fi transmise prin teleimprimator și le trebuie timp să le trimită prin poșta aeriană la Washington, să le verifice și să le trimită înapoi. Știi de ce am venit aici, amice?

— M-ai auzit vorbind cu puștiul la bar. I-am spus cum mă cheamă și unde stau.

— Asta e cum, amice. Eu am zis, de ce. Mi-a zâmbit. Era un zâmbet destul de nereușit ca să fie ultimul pe care îl vezi în viață.

— Las-o baltă, i-am zis. Călăul nu te pune să-i ghicești motivul pentru care e acolo.

— Mă, aici ai fost tare. După tine, îi fac o vizită puștiului. L-am urmărit până acasă la el, de la poliție, dar m-am gândit să mă ocup mai întâi de tine. L-am urmărit de la Primărie, în mașina închiriată de Waldo. De la Sediul Poliției, amice. Îs haioși polițaii ăștia. Le stai în poală și ei nu te văd. Se pornesc să urmărească o mașină pe stradă, se apucă să tragă cu mitraliera și doboară doi pietoni, un salahor ce dormea în roaba lui, și o femeie de serviciu bătrână, care da cu peria la etajul doi. În schimb, îl ratează pe tipul după care umblă de fapt. Îs haioși, copoii ăștia nenorociți.

Mi-a răsucit capătul țevii pistolului în gât. Avea o privire mai turbată ca oricând.

— Am timp destul, a zis. Mașina lui Waldo nu trebuie dusă înapoi chiar acum. Și nici despre Waldo n-o să se afle prea curând. Îl știu pe Waldo. Ce deștept era. Băiat finuț, Waldo.

— O să vomit, am spus, dacă nu-mi scoți pistolul ăla din gât.

A zâmbit și mi-a mutat pistolul în dreptul inimii.

— Așa e bine ? Să-mi zici când.

Cred că vorbisem mai tare decât trebuia. Ușa camerei de toaletă de pe peretele cu patul era crăpată, ca o dungă întunecată. Apoi crăpătura s-a făcut de trei centimetri. Apoi de zece. Am văzut niște ochi, dar nu m-am uitat la ei. Îl fixam stăruitor în ochi pe omul chel din fața mea. Îl fixam cât puteam de puternic. Nu vroiam ca el să își mute privirea de la mine.

— Ești speriat ? m-a întrebat el cu o voce liniștită.

M-am sprijinit mai mult de pistolul lui și am început să tremur. M-am gândit că o să-i facă plăcere să mă vadă tremurând. Fata a ieșit pe ușă. Avea din nou pistolul în mână. Îmi părea rău, al dracului de rău pentru ea. O să trântească ușa, sau o să strige. În ambele cazuri, cortina, pentru amândoi.

— Ei bine, doar n-o să-ți trebuiască toată noaptea pentru asta, am vorbit eu cu o voce pierită. Era o voce care suna undeva, departe, ca o voce de la un radio de pe partea cealaltă a străzii.

— El, asta mi-a plăcut, amice. Mi-a zâmbit. Asta-i stilul meu.

Fata plutea prin aer, undeva, în spatele lui. Nimic nu a existat vreodată care să se miște făcând atât de puțin zgomot ca ea. Oricum nu folosea la nimic. Nu va reuși să îl păcălească. Îl știam de o viață, deși mă uitam în ochii lui doar de cinci minute.

— Să presupunem că o să țip, am spus.

— Aha. Să presupunem că țipi. Dă-i drumu' și țipă, mi-a zis, cu zâmbetul lui de asasin.

Fata nu s-a dus lângă ușă. Era chiar în spatele lui.

— Păi, o să țip chiar acum, am spus.

Ca și cum ar fi fost un semnal prestabilit, fata i-a înfipt pistolul în rinichi, fără cel mai mic sunet.

Trebuia să reacționeze. A fost un reflex al genunchiului. A căscat gura, mâinile i s-au smucit din părți și și-a arcuit puțin spatele. Pistolul îmi țintea ochiul drept.

M-am ferit scurt și l-am pocnit cu toată puterea cu genunchiul în gât.

Bărbia i-a coborât și am izbit-o. L-am pocnit de parcă aș fi bătut ultimul piron al primei căi ferate transcontinentale. Încă mai simt când îmi îndoi încheietura.

Pistolul lui mi-a zgâriat obrazul, dar nu s-a descărcat. Era deja moale. S-a chircit, respirând convulsiv, lovind cu partea stângă a corpului podeaua. L-am izbit tare în umărul drept și pistolul i-a zburat din mână, alunecând pe carpetă, până sub un fotoliu. Am auzit piesele de șah ciocnindu-se undeva, în spatele meu.

Fata era aplecată deasupra lui, privindu-l. Apoi, ochii ei mari, întunecați și îngroziți s-au ridicat și s-au întâlnit cu ai mei.

— Chestia asta mă obligă, am spus. Tot ce am îți aparține, acum și în vecii vecilor.

Nu mă auzea. Ochii îi erau atât de încordați încât li se vedea albul sub irisul albastru însuflețit. S-a dat înapoi spre ușă, cu micul ei pistol ridicat, a pipăit la spate după clanță și a răsucit-o. A tras ușa spre ea și s-a strecurat afară.

Ușa s-a închis.

Era cu capul descoperit și fără jacheta ei bolero.

Nu avea decât pistolul, iar pârghia de siguranță era tot pusă, așa că nu avea cum să tragă cu el.

În începere se așternuse tăcerea, în pofida vântului de afară. L-am auzit respirând convulsiv pe podea. Fața lui avea o paloare cenușie. M-am aplecat și l-am căutat de alte arme, dar nu am mai găsit. Am scos din birou o pereche de cătușe, i-am tras mâinile în față și i le-am fixat la încheieturi. S-ar fi strâns singure dacă ar fi încercat să le miște prea tare.

Ochii lui mă priveau ca și cum mi-ar fi luat măsurile pentru coșciug, în pofida suferinței pe care o exprimau. Zăcea în mijlocul camerei, tot pe partea stângă: un omuleț sfrijit, chel, chircit, un omuleț cu buzele întinse care lăsau să i se vadă sclipind câțiva dinți plombați cu argint. Avea gura ca o gaură neagră și respirația îi venea în valuri mici, înăbușite, blocată, venind din nou, pierzându-se.

— Regret, băiete, am mormăit. Dar ce puteam face? Să spui o chestie din asta, unui ucigaș profesionist!

Am mers în cămăruța de toaletă și am deschis sertarul dulapului. Pălăria și jacheta erau pe cămășile mele. Le-am împins cât mai în spate și am așezat cămășile deasupra, apoi m-am dus în chicinetă și mi-am turnat o doză puternică de whisky, dar am pus paharul jos și am rămas un timp ascultând urletul vântului fierbinte lovind în geamuri. Am auzit ușa unui garaj trântindu-se, și un cablu electric slăbit care lovea o margine a clădirii cu un sunet ca atunci când bate cineva covoarele.

Băutura mi-a făcut bine. M-am întors în living și am deschis o fereastră. Flăcăul de pe podea nu simțise mirosul de santal, dar altcineva ar fi putut s-o facă.

Am închis fereastra, mi-am șters palmele și am luat telefonul să sun la poliție.

Copernik era tot acolo. Vocea lui de șmecher a zis:

— Da? Dalmas? Nu mă-nebuni. Pariez că ți-a venit o idee.

— Ați prins ucigașul?

— Asta nu se poate spune, Dalmas. Îmi pare al dracului de rău și alte chestii din astea. Știi cum e.

— O.K. Nu mă interesează. Dar veniți aici să-l luați de pe podeaua apartamentului meu.

— Sfinte... Apoi vocea lui a scăzut din intensitate și a devenit gravă. Așteaptă puțin. Stai așa. Mi s-a părut că undeva departe se trântea o ușă. Dă-i drumu', a zis el cu grijă.

— E încătușat, am spus. În întregime al vostru. A trebuit să-l dobor, dar va fi în regulă. A venit aici să elimine un martor.

Altă pauză, apoi o voce plină de miere.

— Ascultă aici, băiete, cine mai e cu tine ?

— Cine altcineva ? Nimeni. Doar eu.

— Rămâi așa, băiete. Stai liniștit. O.K. ?

— Ai impresia că am nevoie de vagabonzii din cartier ca să mă dau în spectacol ?

— Ia-o-ncet, băiete. Ușurel. Doar fii pe față și rămâi acolo. Suntem practici în cazuri din astea. Nu atingi nimic. Te-ai prins ?

— M-da. I-am dat adresa și numărul apartamentului ca să economisească din timp.

Puteam să îi văd lucind fălcile lui mari. Am luat pistolul de tir de 22 de sub fotoliu și am rămas cu el în mână până ce am auzit pași pe coridor și un ciocănit ușor în ușă.

Copernik era singur. S-a strecurat rapid înăuntru, m-a împins în cameră cu un rânjet larg și a închis ușa. A rămas cu spatele la ea, cu mâna dreaptă înfiptă sub brațul stâng. Un tip mare, cu oase puternice și ochi plați și cruzi.

I-a coborât ușor și l-a privit pe omul de pe podea. Gâtul flăcăului tresălta ușor. Ochii i se mișcau, aruncând fulgere ca niște lovituri de pumnal. Ochi bolnavi.

— Ești sigur că ăsta-i tipul ?

— Pozitiv. Unde e Ybarra ?

— Oh, era ocupat. Nu s-a uitat la mine când mi-a spus asta. Astea sunt cătușele tale ?

— Da.

— Cheile.

I le-am dat. S-a lăsat rapid într-un genunchi lângă killer și i-a scos cătușele mele de la încheieturi, punân-

du-le deoparte. Le-a scos pe ale lui de la șold, i-a răsucit chelului mâinile la spate și i le-a fixat.

— Bine, măi... a spus ucigașul.

Copernik a rânjit, și-a strâns pumnul într-un fel de minge și l-a izbit năpraznic în gură. Capul a zburat pe spate cu o smucitură aproape suficientă pentru a-i rupe gâtul. Sângele a început să îi gâlgâie la colțul de jos al gurii.

— Adu un prosop, a ordonat Copernik.

Am adus un prosop de mâini și i l-am dat. I l-a îndesat între dinți omului încătușat, cu o plăcere sadică, apoi s-a ridicat și și-a trecut degetele osoase prin părul lui blond-cenușiu.

— Perfect. Dă-i drumu'.

I-am povestit, omițând-o complet pe fată. Suna cam ciudat. Copernik mă privea fără să spună nimic. Își freca o margine a nasului său cu vinișoare. Apoi a scos pieptănul și a repetat operația pe care o făcuse ceva mai devreme, pe seară, în bar.

M-am dus și i-am dat pistolul. L-a privit cu nepăsare și i-a dat drumul într-un buzunar. Avea ceva în ochi și pe figură i se întindea un rânjet strălucitor.

M-am aplecat și am început să strâng piesele de șah, băgându-le într-o cutie. Am pus cutia pe consola căminului, apoi am îndreptat piciorul mesei de șah. Tot timpul ăsta, Copernik nu m-a scăpat din ochi. Aș fi vrut să se gândească la altceva.

Într-un târziu și-a dat drumul.

— Tipul ăsta se folosește de un 22, a început el. O face pentru că e destul de bun ca să se descurce cu o unealtă din asta, așa mare. Deci e bun. Îți bate la ușă, îți înfinge jucăria în burtă, te împinge în cameră, îți zice că a venit ca să-ți închidă gura pe vecie și cu toate astea tu îl dobori. Fără nici o armă. Îl halești singur. Trebuie să fii tare, amice.

— Ascultă, am zis eu, cu ochii în podea. Am luat o piesă de șah și am început să o răsucesc între degete. Tocmai rezolvam o problemă de șah, ca să mai uit.

— Mai ai tu ceva pe suflet, amice, a spus Copernik cu grijă. N-o să-ncerci tu să prostești un polițai bătrân, nu-i așa, băiete?

— O captură de nota zece și ți-o fac cadou, am spus. Ce dracu' vrei mai mult de-atât?

Omul de pe podea a scos un sunet neclar din spatele prosopului. Chelia îi strălucea de transpirație.

— Ce-i amice? Ai ceva să-mi spui? i-a zis Copernik, aproape în șoaptă.

I-am aruncat o privire scurtă, apoi m-am uitat din nou în altă parte.

— Bine, am zis. Știi al dracului de bine că nu puteam să-l umflu singur. Avea arma îndreptată spre mine și ăsta nimerește unde se uită.

Copernik și-a închis un ochi și m-a privit binevoitor cu celălalt.

— Dă-i drumul, amice. Și eu mă gândeam la asta.

M-am mai codit puțin, doar așa, ca să par mai convingător. Am început, șovăielnic:

— E vorba de un puștan care a făcut o treabă urâtă, un atac în Boyle Heights, dar a dat greș. O stație-service de doi bani. Îi cunosc familia. Bălatul nu e chiar așa rău. Venise să mă roage să îl împrumut cu niște bani. Când a auzit ciocănitul la ușă, s-a strecurat acolo.

Am arătat spre patul din zid și spre ușa de lângă el. Capul lui Copernik s-a întors încet spre direcția arătată, apoi a revenit. A clipit.

— Și puștanul ăsta avea un pistol, a zis el.

Am încuviințat.

— Și a venit în spatele lui. Asta înseamnă curaj, Copernik. Trebuie să-i dai o șansă bălatului. Va trebui să nu fie amestecat în afacerea asta.

— Adică să-l lăsăm să scape pe puștiul ăsta? a întrebat încet Copernik.

— Încă nu. Dar deocamdată e speriat până peste urechi.

Copernik a zâmbit.

— Lucrez la Omucideri, a zis el. Dar ce ai făcut tu, amice?

I l-am arătat pe omul cu căluș și cătușe de pe podea.

— Tu l-ai arestat, nu-i așa ? am spus eu politicos.

Copernik continua să zâmbească. Un vârf albicios de limbă a apărut și i-a masat buza groasă de jos.

— Și cum am procedat ? a șoptit el.

— Ați scos gloanțele din Waldo ?

— Normal. Din alea lungi de 22. Unul deformat de o coastă, celălalt întreg.

— Ești un tip grijuliu. Privești afacerea din toate unghiurile. Nu cunoști nimic despre mine, așa că faci o descindere aici ca să vezi ce arme am.

Copernik s-a ridicat și s-a lăsat din nou într-un genunchi lângă ucigaș.

— Mă auzi, băiete ? l-a întrebat el, cu fața apropiată de aceea a omului de pe podea.

Acesta a scos un sunet vag. Copernik s-a ridicat și a căscat.

— Cui dracu' o să-i pese de ce-o să spună ăsta ? Continuă, amice.

— Nu te așteptai să găsești nimic, dar vroiai totuși să arunci o privire pe aici. Și în timp ce cotrobăiai pe acolo, și din nou am arătat spre camera de toaletă, iar eu nu spuneam nimic, fiind eventual supărat, s-a auzit un ciocănit la ușă. Și a intrat asta. Și după un timp, te-ai strecurat afară și l-ai umflat.

— Ah. Copernik rânjea larg, cu tot atâția dinți ca un cal.

— Ești corect, amice. L-am pocnit, l-am îngenunchiat și l-am legat. Tu nu aveai armă, iar el s-a răsucit al dracului de rapid așa că i-am băgat un croșeu de stânga și l-am pus jos. O.K. ?

— O.K., am zis.

— O să spui povestea în felul ăsta la secție ?

— A-ha.

— O să te protejez, amice. Poartă-te frumos și merg pe mâna ta. Să uităm despre puști. Anunță-mă dacă are nevoie de ceva.

S-a apropiat de mine și am dat mâna. A lui era umedă și rece ca un pește mort. Mâinile de felul ăsta și oamenii cărora le aparțin îmi fac greață.

— Mai e o chestie, am spus. Colegul ăsta al tău, Ybarra.

Nu va fi supărat că nu l-ai luat cu tine încoace?

— Mărunțișul ăla? a zis el în zeflemea. Ducă-se dracului! S-a apropiat de mine și mi-a suflat în față. Fără greșeli, amice, în afacerea asta a noastră.

Respirația îi mirosea urât. Așa și trebuia să fie.

4

Eram doar cinci oameni în biroul Șefului detectivilor, când Copernig le-a turnat-o. O stenografă, șeful, Copernik, eu, Ybarra. Ybarra stătea pe un scaun numai pe picioarele din spate și cu spetează rezemată de un perete. Avea pălăria trasă pe ochi, dar bunul simț și finețea emanau de dedesubt, iar micul lui zâmbet etern atârna în colțurile buzelor lui latine, cu un contur perfect. Nu îl privea direct pe Copernik. Copernik nu se uita deloc la el.

Afară, pe coridor, fuseseră luate instantanee cu Copernik strângându-mi mâna. Copernik cu pălăria înfiptă pe cap și cu pistolul în mână, cu o privire severă și hotărâtă.

Au spus că știau cine era Waldo, dar nu avuseseră chef să îmi spună și mie. Nu am crezut că știau, pentru că șeful detectivilor avea pe birou o fotografie de la morgă de-a lui Waldo. O lucrătură minunată, cu părul pieptănat, cravata dreaptă, lumina lovindu-i ochii exact cât să îi facă să strălucească. Nimeni n-ar fi crezut că este fotografia unui om mort, cu două gloanțe în inimă. Arăta ca un șeic al ringurilor de dans, în timp ce se gândea pe care dintre fete să o ia: pe cea blondă sau pe cea roșcată.

Era aproape de miezul nopții când am ajuns acasă. Ușa de la intrarea blocului era încuiată. În timp ce mă căutam prin buzunare după cheie, o voce joasă mi s-a adresat din întuneric:

— Te rog! A fost tot ce a zis, dar deja am știut. M-am întors și am văzut un Cadillac întunecat, parcat

exact în afara zonei de parcare. Avea farurile stinse. Lumina de pe stradă atingea strălucirea din ochii femeii.

M-am apropiat.

— Ești nebună, i-am spus.

— Urcă.

Am urcat și ea a pornit mașina; a condus cam un bloc și jumătate de-a lungul lui Franklin, apoi a cotit pe Kingsley Drive. Vântul fierbinte încă ardea și pârjolea. Un radio își revărsa muzica ritmată printr-o fereastră laterală deschisă și acoperită, dintr-un bloc cu apartamente. În parcare erau foarte multe mașini, dar a găsit un loc liber lângă un Packard cabriolet mic și nounouț, care mai avea lipită eticheta vânzătorului pe un geam. După ce a manevrat până lângă trotuar, s-a lăsat pe spate în colț, cu mâinile înmănușate întinse pe volan.

De data asta era îmbrăcată toată în negru, sau maro închis și avea o pălărioară mică și aiurită. Am simțit santalul în parfumul pe care îl degaja.

— Nu, am fost prea drăguță cu tine, nu-i așa?

— N-ai făcut decât să îmi salvezi viața.

— Ce s-a întâmplat?

— Am chemat poliția și i-am tras câteva mîncîuni unui polițai pe care nu pot să-l sufăr; i-am oferit tot meritul pentru arestarea ucigașului și asta a fost tot. Tipul ăla pe care l-ai luat de pe mine era omul care l-a ucis pe Waldo.

— Vrei să zici că nu le-ai spus despre mine?

— Lady, am reluat eu, prin ceea ce ai făcut mi-ai salvat viața. Ce altceva mai dorești să fac? Sunt gata, doresc să fac, și o să fac tot posibilul.

Nu a zis nimic și nu s-a mișcat.

— Nimeni nu a aflat cine ești. Cel puțin nu de la mine, am spus. Întâmplător, nici eu nu știu.

— Sunt doamna Frank C. Barsaly, 212 Fremont Place, Olympia. Telefon 24596. Asta vroiai?

— Mulțumesc, am mormăit și am răsucit o țigară uscată, neaprinsă, între degete. De ce te-ai întors? Apoi, imediat, mi-am pocnit degetele de la mâna stângă. Pălăria și jacheta, am spus. Mă duc să ți le aduc.

— E vorba de mai mult decât atât, a spus ea. Vreau perlele mele.

Cred că am sărit puțin în sus. Avusesem impresia că se întâmplaseră destule și fără perlele astea.

O mașină a trecut în jos pe stradă, rulând cu o viteză de două ori mai mare decât trebuia. Un nor învolburat și subțiratic de praf s-a ridicat în luminile de pe stradă, s-a răsucit și a dispărut. Fata a ridicat repede fereastra ca să nu intre în mașină.

— Bine, i-am spus. Povestește-mi despre perle. Am avut o crimă, o femeie misterioasă, un ucigaș turbat, o salvare eroică și un detectiv de poliție păcălit pentru a face un raport fals. Acum vom avea perle. Perfect, povestește-mi.

— Trebuia să le cumpăr cu cinci mii de dolari, de la bărbatul pe care tu l-ai numit Waldo și eu Joseph Choate. Ar fi trebuit să le aibă.

— Nici pomeneală de perle. Am văzut ce i s-a scos din buzunare. O groază de bani, dar perle, nu.

— Ar putea fi ascunse în apartamentul lui ?

— Da, am zis eu. Din câte știu eu, ar fi putut să le ascundă oriunde în California, mai puțin în buzunare. Cum se simte domnul Barsaly în noaptea asta fierbinte ?

— E încă în oraș, la întâlnirea lui. Altfel nu aș fi putut veni.

— Păi, ar fi putut să îl iei și pe el, am zis. Ar fi putut sta pe locul din spate.

— Oh, nu prea cred. Frank cântărește vreo sută de kilograme și e foarte solid. Nu cred că i-ar fi plăcut să stea pe locul din spate, domnule Dalmas.

— Oricum, despre ce dracu' vorbeam ?

Nu mi-a răspuns. Mâinile ei înmănușate băteau încet, provocator, un ritm pe marginea volanului. Am aruncat țigara neaprinsă pe geam, m-am întors puțin și am luat-o în brațe.

Când i-am dat drumul, tremuram. S-a tras cât a putut mai mult spre colțul mașinii în care stătea și și-a atins gura cu mâna. Am rămas nemișcat.

Mult timp am stat fără să spunem nimic. Apoi a spus încet :

— Am vrut să faci asta. Dar nu am fost întotdeauna așa. Doar de când Stan Phillips a murit în avionul lui. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, acum eram doamna Phillips. Stan mi-a dat perlele. Mi-a spus odată că valorează cincisprezece mii de dolari. Perle albe, patruzeci și una de toate, cea mai mare având cam opt centimetri și jumătate în diametru. Nu știu câte grain*). Nu le-am evaluat niciodată, și nici nu le-am arătat la vreun giuvaergiu, așa că nu cunosc lucrurile astea. Dar țin la ele în memoria lui Stan. L-am iubit mult pe Stan, în felul în care tu ai făcut-o acum. Poți înțelege asta?

— Care e numele tău mic? am întrebat-o.

— Lola.

— Continuă să vorbești, Lola. Am scos o altă țigară din pachet și am început să o frec între degete, doar ca să le dau ceva de făcut.

— Au o încuietoare simplă, din argint, de forma unei elice cu două palete, iar brida este un mic diamant. I-am spus lui Frank că sunt cumpărate din magazin, cumpărate de mine. Nu avea de unde să știe care e diferența. Nu e chiar așa ușor să îi povestesc. N-aș îndrăzni să-i spun. Știi, Frank e foarte gelos.

S-a apropiat în întuneric de mine și ne-am atins. Dar de data asta nu am făcut nici o mișcare. Vântul urla, zgâlțâind copacii. Continuam să rotesc țigara printre degete.

— Cred că ai citit povestea asta, a zis ea. Despre soție și despre perlele adevărate și despre cum îi spune ea soțului...

— Am citit-o, am spus.

— L-am angajat pe Joseph. Soțul meu era în Argentina în perioada aceea. Mă simțeam foarte singură.

— *Tu* ar trebui să fii singură, am spus.

— Joseph și cu mine am mers mult cu mașina. Câteodată mai beam câte un păhărel sau două împreună. Dar asta e tot. Eu nu umblu...

— Și i-ai spus despre perle, am mârâit eu. Și când suta ta de kilograme de carne de bou s-a întors din Ar-

---

* grain — unitate de greutate egală cu 0,0648 g.

gentina și i-a tras un șut în fund, a luat și perlele, pentru că știa că sunt veritabile. Iar apoi s-a oferit să ți le vândă înapoi contra a cinci mii de dolari.

— Da, a spus ea simplu. Bineînțeles că nu am vrut să merg la poliție. Și desigur că în circumstanțele astea, lui Joseph nu i-a fost teamă să îmi spună unde locuiește.

— Săracul Waldo, am spus. Într-un fel mi-e milă de el. A avut un ghinion dat naibii să dea peste un vechi prieten tocmai când era să pună mâna pe banii tăi.

Am scăpărat un chibrit pe talpa pantofului și mi-am aprins țigara. Era atât de uscată din cauza vântului fierbinte că ardea ca iarba. Fata stătea tăcută lângă mine, cu mâinile din nou pe volan.

— La dracu', femeile... niște afaceri riscante, am filozofat eu. Și încă mai ești îndrăgostită de el, sau crezi că ești. Unde țineai perlele ?

— Într-o casetă rusească pentru bijuterii, din malahit, pe măsuța mea de toaletă, împreună cu alte bijuterii obișnuite. Trebuia să le țin acolo, ca să le am la îndemână pentru a le purta din când în când.

— Și valorează cincisprezece bătrâne și crezi că Joseph s-ar putea să le fi ascuns la el în apartament. Patruzeci și una, ai zis, nu ?

— Da, spuse ea. Cred că îți cer foarte mult.

Am deschis portiera și am coborât din mașină.

— Am fost plătit, am spus. Mă duc să arunc o privire. Ușile din blocul meu nu sunt chiar așa de dificil de descuiat. Copoii vor afla adresa lui Waldo doar după ce vor publica fotografia în ziare. Oricum, nu în noaptea asta, sper.

— E teribil de drăguț din partea ta, a zis. Să aștept aici ?

Am rămas cu un picior pe podeaua mașinii, aplecat și am privit-o. Nu i-am răspuns la întrebare. Pur și simplu am stat acolo, privindu-i strălucirea din privire, apoi am închis portiera mașinii și am luat-o pe jos spre Franklin.

Cu tot vântul care îmi pârjolea fața, încă îi mai simțeam în nări mirosul de santal din păr. Și gustul buzelor.

Am descuiat ușa de la intrare în Berglund, am traversat holul tăcut până la ascensor și am urcat până la

trei. Am parcurs coridorul liniștit, cu pași ușori și m-am uitat în jos la pragul apartamentului 31. Nu se vedea lumină. Am bătut o darabană scurtă, vechiul semn de recunoaștere al traficanților de alcool cu zâmbet vesel și buzunare suplimentare largi și adânci. Nu mi-a răspuns nimeni. Am scos bucățica groasă din celuloid care îmi acoperea permisul de conducere din portvizit și am introdus-o între broască și tocul ușii, lăsându-mă tare pe broască și împingând în ușă. Marginea celuloidului a împins limba broaștei înapoi din lăcașul încastrat în tocul ușii și aceasta s-a deschis cu un clinchet ca al cuburilor de gheață ciocnite.

Am intrat în întuneric. Aproape întuneric. Spoturile de lumină treceau prin ferestre și atingeau câte un obiect ici și colo.

Am închis ușa, am aprins lumina și am așteptat. În aer plutea un miros straniu. L-am recunoscut imediat : miros de tutun negru. Am mers la măsuță pentru fumat de lângă fereastră și m-am uitat la cele patru chiștoace din scrumieră : țigarete mexicane sau din America de Sud.

Deasupra, la etajul meu, se auzeau pași pe podea ; cineva mergea la baie. Am auzit apa de la toaletă. Am intrat în baia apartamentului 31. Doar câteva fleacuri, nici un loc unde să ascunzi ceva. În mica bucătărie ar fi fost ceva mai mult de căutat, dar pe la jumătate am renunțat. Mi-am dat seama că nu pot fi perle în apartamentul acela. Mi-am dat seama că Waldo se pregătea să plece, că era pe fugă și că ceva îl presa atunci când s-a întors și a încasat două gloanțe de la un prieten vechi.

M-am întors în sufragerie, am tras patul din perete și m-am uitat în oglinda laterală spre camera de toaletă după ceva urme. Am tras mai mult patul și deja nu mă mai uitam după perle. Mă uitam la un om.

Era scund, între două vârste, încărunțit la tâmple, cu o piele foarte închisă la culoare, îmbrăcat într-un costum cafeniu, cu o cravată roșcată. Mâinile lui mici și maronii atârnau moi pe lângă corp. Picioarele mici, încălțate în pantofi cu vârf ascuțit, bine lustruiți, atingeau podeaua. Era spânzurat cu o curea în jurul gâtului de rama metalică interioară a patului. Limba îi atârna în afară mai mult decât crezusem că e posibil.

S-a răsucit puțin și chestia asta nu m-a încântat de loc, așa că am tras patul de tot și el s-a așezat între cele două perne îndesate. Nu l-am mai pipăit. Nu mai era nevoie să îl pipăi ca să îmi dau seama că e rece ca gheața.

Am trecut de el în camera de toaletă și m-am folosit de batistă ca să cotrobăi prin sertare. Locul fusese curățat, atât cât poate s-o facă un bărbat care locuiește singur.

Am ieșit și am început să mă ocup de personaj. Portofelul lipsea. Waldo se îngrijise probabil de amănuntul acesta. O cutie plată de țigări pe jumătate goală, ștampată cu auriu : „Louis Tapia y Cia, Calle de Paysand, 19, Montevideo". Chibrituri de la Spezia Club. Un toc sub braț, din piele stacojie și în el, un Mauser de 9 mm.

Mauserul îl trăda ca fiind profesionist, așa că nu m-am mai simțit chiar așa de rău. Dar nu un profesionist chiar așa de bun, pentru că altfel nu ar fi fost lichidat cu mâinile goale și cu un Mauser — o armă cu care poți da o gaură într-un zid — neatins în toc.

Începeam să le mai leg puțin. Nu prea mult, totuși. Patru din țigările negre fumate. Deci fusese vorba ori de așteptare, ori de a sta la povești. Într-un fel sau altul, în timpul ăsta, Waldo îl apucase de gât și îl strânsese exact cât trebuie ca în câteva secunde să îl termine. Apoi Waldo îl atârnase în ramă, probabil deja mort. Asta explica graba, curățirea apartamentului, nervozitatea lui Waldo în căutarea fetei, de asemenea faptul că lăsase mașina deschisă în fața barului.

Toate astea se explicau, bineînțeles, doar în cazul în care Waldo fusese acela care îl strangulase, și dacă acesta era apartamentul lui Waldo. Asta în cazul în care nu fusesem eu cel păcălit.

Am mai căutat prin câteva buzunare. În buzunarul stâng al pantalonilor era un stilou cu peniță de aur și niște mărunțiș. În buzunarul stâng de la haină avea o batistă împăturită și parfumată. În cel drept alta, curată și călcată. În buzunarul drept de la pantaloni câteva șervețele igienice. Un tip mic și curat. Nu îi plăcea să își sufle nasul în batiste de pânză. Sub acestea din urmă avea un portchei mic și nou-nouț, cu patru chei noi : chei de mașină.

Pe portchei era ştampat tot cu auriu : „Complimente de la R.H. Vogelsang, Inc. The Packard House".

Am pus totul la loc, am ridicat patul, am folosit batista pe clanţe şi diferite alte obiecte pe care pusesem mâna, am stins lumina şi mi-am scos nasul pe coridor. Era pustiu. Am ieşit în stradă, apoi am dat colţul pe Kingsley Drive. Cadillacul nu se mişcase din loc.

Am deschis portiera şi m-am aplecat. Se părea că nici ea nu se mişcase. Era greu să îţi dai seamă dacă faţa ei exprima ceva anume. Era destul de dificil să îi vezi ochii şi obrazul, nu era greu însă de loc să simţi mirosul de santal.

— Parfumul ăsta, am zis, ar putea scoate din minţi şi un episcop ... Nu sunt perlele.

— Ei bine, îţi mulţumesc că ai încercat, a zis ea cu o voce joasă, moale şi vibrantă,. Bănuiesc că o să pot suporta. Să te ... N-ar trebui ca ... Sau ... ?

— Acum te duci acasă, i-am spus. Şi orice s-ar întâmpla, nu m-ai văzut niciodată. Orice s-ar întâmpla. Exact aşa cum s-ar putea să nu mă mai vezi vreodată.

— Nu aş vrea să ...

— Mult noroc, Lola. Am trântit portiera şi m-am dat doi paşi în spate. Farurile au clipit şi a pornit motorul. Despicând vântul, marele cupeu a luat sfidător curba şi a dispărut după colţ. Am rămas acolo, în parcare, pe locul rămas liber.

Acum întunericul era parcă mai adânc. Ferestrele apartamentului de unde se auzise muzica de la radio erau oarbe. Am mai stat o vreme privind spatele Packardului cabriolet care părea nou-nouţ. Îl văzusem şi ceva mai devreme, înainte de a urca scările, în faţa maşinii Lolei. Parcat, întunecat şi liniştit, cu reclama vânzătorului lipită pe gemuleţul din dreapta. În minte însă, vedeam altceva, un set nou-nouţ de chei de maşină într-un portchei încrustat cu „The Packard House", sus pe scări, în buzunarul unui om mort.

Am trecut în faţa maşinii şi am aprins lanterna-stilou în dreptul fiţuicii albastre. Era chiar acelaşi vânzător. Sub numele vânzătorului, era un nume şi o adresă scrise cu cerneală : Eugenie Kolchenko, 5315 Arvieda Street, West Los Angeles.

Era o nebunie. M-am întors în apartamentul 31, am forțat ușa la fel, am trecut în spatele patului de perete și am luat portcheiul din buzunarul de la pantalonii cadavrului care se legăna liniștit. După cinci minute eram înapoi lângă mașină. Cheile se potriveau.

5

Era o casă mică, lângă o buză de canion, imediat cum treci de Sawtelle, cu un rondou de eucalipți pricăjiți în față. În spatele ei, pe partea cealaltă a străzii, se desfășura o petrecere din aceea de la care se iese pe geam și se aruncă sticlele goale pe trotuar, însoțite de urale asemănătoare cu cele din tribunele stadionului atunci când cei de la Yale reușesc un eseu contra celor de la Princeton.

La numărul pe care îl căutam eu era un gard de sârmă, niște trandafiri, o alee de dale și un garaj deschis, gol. Nici în fața casei nu era vreo mașină. Am sunat. Am așteptat destul de mult, apoi ușa s-a deschis brusc.

Nu eram eu cel așteptat. Se vedea clar în ochii ei strălucitori și rimelați. După prima clipă, nu am mai putut citi nimic în ochii ei. A rămas în prag privindu-mă. O brunetă lungă, suplă, cu o înfățișare lacomă, cu obrajii fardați, părul negru și despărțit cu cărare pe mijloc, cu o gură făcută pentru sandvișuri triple, într-o pijama coral cu auriu și sandale care lăsau să se vadă unghiile de la picioare date cu lac auriu. Sub lobii urechilor i se legănau în bătaia vântului niște clopote de templu în miniatură. A făcut o mișcare disprețuitoare cu o țigară înfiptă într-un portțigaret lung cât o crosă de baseball.

— Ei, ce este, micuțule? Vrei ceva? Te-ai rătăcit de la minunea de petrecere de peste drum, ai?

— Ha, ha, am făcut eu. O petrecere pe cinste, nu-i așa? Nu. Eu v-am adus acasă mașina. Dispăruse, nu-i așa?

Peste drum, cineva era cuprins de delirium tremens și un cvartet mixt sfâșia ce mai rămăsese din noapte, în panglici cât mai mizerabile cu putință. În timp ce se pe-

treceau toate astea, exotica brunetă n-a mişcat nici o sprânceană.

Nu era frumoasă, nici măcar drăguţă, dar arăta de parcă lucrurile ar fi dorit ca să se întâmple acolo unde era ea.

— Ce ai zis ? şi-a dat ea drumul într-un sfârşit, cu o voce groasă ca o coajă arsă de pâine prăjită.

— Maşina dumneavoastră. Am arătat cu degetul peste umăr, nedezlipindu-mi ochii de pe ea.

Portţigaretul cel lung a coborât foarte încet într-o parte şi ţigara a căzut din el. Am călcat pe ea şi asta m-a adus în hol. S-a dat înapoi din faţa mea, iar eu am închis uşa.

Holul era ca un culoar de vagon de tren de persoane. Felinare împrăştiau o lumină roz din monturile lor metalice. În capăt era o perdea din mărgele, iar pe jos imitaţie de blană de tigru. Locul i se potrivea ca o mănuşă.

— Sunteţi domnişoara Kolchenko ? am întrebat-o fără să fac nici o altă mişcare.

— Da, sunt domnişoara Kolchenko. Ce dracu' vrei ? Acum se uita la mine de parcă venisem să spăl geamurile într-un moment total nepotrivit.

Am scos o carte de vizită cu mâna stângă şi i-am ţinut-o să o vadă. A citit-o din mână de la mine, mişcându-şi capul atât cât a trebuit.

— Un detectiv ? a respirat ea adânc.

— Aha.

A bolborosit ceva, într-o limbă scuipată, apoi a spus în engleză.

— Hai înăuntru ! Vântul acesta blestemat îmi usucă pielea ca sugativa.

— Suntem înăuntru, am spus eu. Tocmai am închis uşa. Las-o baltă Nazimova. Cine era ăla ? Mititelul ?

În spatele perdelei de mărgele s-a auzit tusea unui bărbat. A tresărit de parcă ar fi împuns-o cineva cu o furculiţă de stridii, apoi a încercat să zâmbească, dar nu a fost un succes.

— O recompensă, a zis ea încet. Aştepţi aici ? Zece dolari e suficient, nu ?

— Nu, am spus.

Am ridicat încet un deget spre ea și am spus în continuare :

– E mort.

A sărit cam un metru și a scos un țipăt.

Un fotoliu a scârțâit dintr-o dată puternic. Pași apăsați au duduit în spatele perdelei, de unde a apărut o mână și a dat-o la o parte. Un blond mare și puternic mi s-a alăturat. Peste pijama purta un halat purpuriu. Mâna dreaptă din buzunarul halatului ținea ceva. A rămas perfect nemișcat imediat ce a trecut de perdea, înfipt bine pe picioare, cu bărbia împinsă în față, cu o privire de ghiață în ochii lipsiți de culoare. Arăta ca un tip pe care ți-ar fi venit peste mână să îl plachezi atunci când se îndreptă cu mingea spre linia de fund.

— Ce se întâmplă, scumpo ? Vocea îi era puternică cu accentele estompate, având exact tonul potrivit pentru un tip care se dă în vânt după dame cu unghiile de la picioare date cu lac auriu.

— Am venit în legătură cu mașina domnișoarei Kolchenko, am spus eu.

— Perfect, dar ai putea să-ți dai jos pălăria, mi-a spus el. Doar așa, ca să rezolvăm treaba pe față.

Mi-am dat-o jos și mi-am cerut scuze.

— O.K., a zis el, ținându-și în continuare mâna înfiptă adânc în buzunarul purpuriu. Deci ai venit în legătură cu mașina domnișoarei Kolchenko. Mișcă-te încoace.

Am trecut pe lângă femeie și m-am apropiat de el. Ea s-a făcut una cu peretele, lipindu-și palmele de el. Camille într-o interpretare de liceu. Portțigaretul cel lung zăcea gol la picioarele ei.

Când am ajuns la doi metri de bărbatul solid, mi-a spus încet :

— Te pot auzi de acolo de unde ești. Ia-o-ncet. Am un pistol în buzunarul ăsta și am învățat să îl folosesc. Bun, și acum despre mașină.

— Omul care a împrumutat-o nu a putut să o aducă, am spus și am întins cartea de vizită pe care încă o mai țineam în mână spre el. I-a aruncat o privire scurtă, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Și ce-i cu asta ? a făcut el.

— Întotdeauna ești așa dur, sau doar când ai pijamaua pe tine ?

— Deci, de ce nu a putut să o aducă el ? m-a întrebat. Și termină cu vorbitul aiurea.

Femeia brunetă a scos un sunet înfundat lângă mine

— E totu-n regulă, bulgărașul meu de miere, a spus bărbatul. Mă ocup eu de chestia asta. Du-te înăuntru.

Femeie s-a prelins pe lângă noi și a dispărut prin perdeaua de mărgele.

Am mai așteptat un timp. Bărbatul solid nu mișca un mușchi. Nu părea mai stânjenit decât o broască țestoasă în bătaia soarelui.

— Nu a putut s-o aducă pentru că cineva l-a lichidat, am spus. Să vedem ce zici de asta.

— Zău ? L-ai adus cu tine ca să dovedești ?

— Nu, am spus. Dar dacă-ți pui cravata și-ți trânțești o pălărie pe cap, te duc să-ți arăt.

— Ia ascultă, cine dracu' ziceai că ești ?

— Nu am spus. M-am gândit că știi să citești. I-am arătat din nou cartea de vizită.

— Oh, așa e-n regulă, a spus. John Dalmas. Detectiv particular. Măi, măi. Deci ar trebui să vin cu tine să mă uit la cine și de ce ?

— Poate că a furat mașina.

Blondul încuviință.

— E o idee. Poate că a făcut-o. Cine ?

— Mititelul maroniu care avea cheile în buzunar și care a parcat-o după colț, lângă Berglund Apartaments.

Asta i-a dat de gândit, fără ca totuși să pară că a fost pus în încurcătură.

— S-ar părea că ai ceva, a spus el. Nu mult, dar ceva tot ai. S-ar părea că asta ar trebui să fie noaptea polițistului fumător. Deci faci ce ar trebui să facă ei.

— Cum ?

— Mi s-a părut că pe cartea aia de vizită scrie detectiv particular. Te așteaptă afară ceva polițai prea timizi ca să intre ?

— Nu. Sunt singur.

A rânjit. Rânjetul a făcut să îi apară câteva riduri albe pe pielea bronzată.

— Deci ai descoperit un cadavru, ai luat niște chei, ai găsit o mașină și ai venit cu ea aici, doar tu, singur. Fără poliție. Corect ?

— Corect.

A oftat.

— Hai înăuntru, a zis. A smuncit perdeaua de mărgele, făcându-mi loc să trec. S-ar putea să ai vreo idee care să mă intereseze.

Am trecut pe lângă el și s-a răsucit, cu buzunarul îngreunat spre mine. N-am observat broboanele de sudoare de pe fața lui decât când am trecut pe lângă el. Ar fi de vină vântul fierbinte de afară, dar mă îndoiam.

Eram în sufragerie.

Stăteam și ne uitam unul la altul peste o podea întunecată pe care câteva preșuri indiene Navajo și câteva covoare turcești închise la culoare făceau o combinație decorativă cu o mobilă cam înghesuită, dar destul de bine aleasă. Erau acolo un cămin, un paravan chinezesc, o veioză chinezească înaltă pe un piedestal din lemn de tek și draperii aurii la ferestrele zăbrelite. Un pom fructifer cu trunchiul vânăt în alb se zbuciuma în dreptul paravanului, adăugând vacarmul izbiturilor lui gălăgioi din stradă.

Bărbatul solid s-a lăsat pe spate într-un fotoliu tapisat în brocart și și-a pus picioarele încălțate în papuci pe un scăunel pentru așa ceva. Își păstra mâna dreaptă în același loc în care o avusese și când l-am întâlnit, pe pistol.

Bruneta plutea undeva în umbră ; o sticlă a produs niște gâlgâituri și cerceii ei în formă de clopote de templu i-au clincănit la urechi.

— E totul în regulă, bulgărașul meu de miere, a spus bărbatul. Situația e sub control. Cineva a lichidat pe altcineva și flăcăul ăsta crede că am putea fi interesați. Stai jos și calmează-te.

Fata a dat din cap și a dat jumătate dintr-un pahar mare de whisky pe gât. A oftat, a spus : „La naiba ! " cu o voce liniștită și s-a întins pe o sofa. A ocupat toată sofaua. Avea ceva picioare. Unghiile ei aurii mi-au făcut cu ochiul din colțul umbros în care se așezase și unde avea să stea tăcută de acum înainte.

Mi-am scos o țigară fără să fiu împușcat, am aprins-o și am început să îmi spun povestea. Nu era chiar în întregime adevărată, dar ceva-ceva era. Le-am povestit despre Berglund Apartaments, că locuiam acolo, că Waldo locuia și el acolo, la apartamentul 31, un etaj sub mine și că îl urmăream din anumite motive.

— Care Waldo ? a intervenit blondul. Și ce fel de motive ?

— Domnule, am zis eu, dumneata nu ai nici un secret ? S-a înroșit ușor.

I-am spus despre localul de peste drum de Berglund și ce s-a întâmplat acolo. Nu i-am pomenit despre jacheta bolero cu imprimeuri și nici despre fata care o purta. Am lăsat-o complet în afara poveștii.

— Eram acolo într-o misiune discretă, din punctul meu de vedere, dacă mă înțelegi. A roșit din nou și a strâns din dinți. Am continuat :

— Am plecat de la poliție fără să spun cuiva că îl cunoșteam pe Waldo. Apoi, când mi-am dat seama că nu îi vor putea afla adresa în seara asta, mi-am permis să merg să arunc un ochi în apartamentul său.

— Să cauți ce ? a întrebat blondul cu o voce groasă.

— Ceva scrisori. Aș putea menționa în treacăt că acolo nu mai era nimic, cu excepția unui om mort. Strangulat și atârnat cu o curea de marginea de sus a patului și bine ascuns. Un bărbat mărunt, cam la patruzeci și cinci de ani, mexican ori sud-american, bine îmbrăcat, într-un costum cafeniu...

— Ajunge, a spus el. M-am prins, Dalmas. Erai acolo într-o problemă de șantaj ?

— Mda. Partea ciudată este că micul tuciuriu era bine înarmat.

— Nu avea cumva cinci sute de dolari în hârtii de douăzeci ?

Sau nu vrei să spui ?

— Nu avea. Dar Waldo avea peste șapte sute în hârtii mici, când a fost omorât în bar.

— Se pare că l-am subestimat pe acest Waldo, a spus calm omul. L-a avut pe omul meu și banii de răscumpărare, pistolul și tot. Waldo avea pistol ?

— La el nu.

— Dă-ne câte un pahar, bulgăraşul meu de miere, a spus bărbatul. Da, în mod sigur i-am oferit acestui personaj, Waldo, mai puţin decât trebuia ca să rezolvăm târgul.

Bruneta şi-a deznodat picioarele şi a preparat două băuturi cu sifon şi ghiaţă. Şi-a mai turnat şi ei o porţie cam de 150 de grame şi s-a încolăcit din nou pe sofa. Ochii ei mari, negri şi sclipitori mă urmăreau cu o expresie gravă.

— Ei, şi uite-aşa, a spus bărbatul solid, ridicând paharul pentru a saluta. Nu am omorât pe nimeni, dar de acum încolo sunt implicat într-un proces de divorţ. Zici că nu ai omorât pe nimeni, dar ţi-ai lăsat un ouţ la poliţie. Ce mama dracului, viaţa e plină de necazuri, oricum ai lua-o. Eu încă am bulgăraşul meu de miere aici. E o rusoaică albă pe care am cunoscut-o în Shanghai. E la fel de sigură ca un cavou şi e genul în stare să-ţi ia gâtul pentru o monedă. Asta îmi place mie la ea. Avem strălucirea, dar nu riscăm pentru asta.

— Vorbeşti al dracu' de aiurea, a scuipat fata spre el.

— Îmi pari un tip O K., a spus el, ignorând-o. Asta pentru un ginitor prin gaura cheii. Vezi vreo rezolvare ?

— Da, dar va costa ceva bănuţi.

— Mă aşteptam la asta. Cât ?

— Să zicem alte cinci sute.

— La dracu', vântul ăsta fierbinte mă face să mă simt uscată ca cenuşa unei iubiri, a spus fata, amărâtă.

— Ar merge cinci sute, a spus blondul. Şi ce obţin în schimbul lor ?

— Dacă reuşesc, te ţin afară din povestea asta, dacă nu, nu plăteşti.

A rămas pe gânduri. Faţa îi arăta ridată şi obosită acum. Micile broboane de transpiraţie îi sclipeau în păr.

— Despre crima asta va trebui să vorbeşti, a mormăit el. Mă refer la a doua. Iar eu nu am obţinut ce vroiam să cumpăr. Şi dacă e vorba să taci, mai bine cumpăr acum.

— Cine era micul om cafeniu ? l-am întrebat eu.

— Numele e Leon Valesanos, un uruguaian. Un alt personaj de import de-al meu. Lucrez într-o branşă care mă poartă printr-o mulţime de locuri. Lucra la Spezzia

Club în Chiseltown, trebuie să știi, porțiunea din Sunset aproape de Beverly Hills. Cred că la ruletă lucra. I-am dat cinci sute să meargă la ... la Waldo ăsta pentru a răscumpăra niște note de plată pentru marfă pe care domnișoara Kolchenko le făcuse în contul meu și îmi veniseră aici. Nu a fost o chestie prea deșteaptă, nu ? Le aveam în valiza diplomat și Waldo ăsta a făcut cumva și mi le-a furat. Ce părere ai, cum crezi că s-a întâmplat ?

Am sorbit din pahar și l-am privit în prelungirea nasului.

— Amicul tău uruguaian o fi vorbit prea dintr-o bucată și Waldo nu l-a înțeles bine. Apoi mititelul s-o fi gândit că Mauserul îl va ajuta să fie mai bine înțeles, iar Waldo a fost mult mai rapid pentru el. Nu aș vrea să spun că Waldo era un ucigaș — oricum, nu cu intenție. Foarte rar se întâmplă să fie așa un șantajist. Poate că l-au lăsat nervii și l-a ținut strâns de gât pe mititel prea mult. și apoi a trebuit să își șteargă urmele și să dispară. Dar mai avea o altă întâlnire de unde trebuiau să-i pice mai mulți bani, așa că a mai întârziat prin cartier, căutându-și clientul. Întâmplător dă peste un tip care îl urăște suficient și e destul de beat ca să îl lichideze.

— Al dracului de multe coincidențe în toată afacerea asta, a spus el.

— Vântul fierbinte e de vină, am rânjit eu. Toți sunt suciți în seara asta.

— Și pentru cinci sute nu îmi garantezi nimic ? Dacă nu mă acoperi, nu primești banii. E bine așa ?

— Asta e, i-am zis, zâmbindu-i.

— Ce absurd, a zis el și și-a golit paharul. Merg pe mâna ta.

— Ar mai fi două chestii, am spus eu, îndreptându-mă în fotoliu. Waldo avea o mașină pregătită pentru fugă, parcată în fața barului, pe care o lăsase descuiată și cu motorul pornit. Ucigașul i-a luat-o. Există un risc din direcția asta. Înțelegi, toată marfa lui Waldo ar fi putut fi în mașina asta.

— Inclusiv chitanțele mele și scrisorile tale.

— Clar. Dar polițiștii sunt rezonabili în probleme din astea, în afara cazului în care ești un nume și atunci nu

scapi de publicitate. Dacă nu ești, cred că o să fiu eu în stare să mănânc rahat la secție și să mă descurc.
Cum ziceai că te numești ?

Răspunsul a venit după foarte mult timp. Iar când a venit, nu am tresărit așa de tare cum aș fi crezut. Totul mi s-a părut dintr-odată logic.

— Frank C. Barsaly.

După o vreme, rusoaica mi-a chemat un taxi. Când am plecat, petrecerea de peste drum continua să se desfășoare exact așa cum trebuie să se desfășoare o petrecere. Am observat că pereții casei erau încă în picioare. Mi se părea o rușine treaba asta.

6

Când am descuiat ușa de sticlă de la intrare în Berglund am simțit mirosul de polițist. Mi-am privit ceasul. Era aproape trei noaptea. În colțul întunecat al holului, un bărbat moțăia cu un ziar pe față. În față avea întinse niște picioare de o mărime respectabilă. Un colț al ziarului s-a coborât cu doi centimetri, apoi a urcat la loc. Omul nu a mai făcut altă mișcare.

Am trecut holul spre lift și am urcat la etajul meu. Am pășit încet pe coridor, am descuiat, am deschis ușa larg și m-am întins să aprind lumina.

Un lanț a zornăit și lumina veiozei de lângă fotoliu de la masa de șah unde îmi erau risipite piesele, s-a aprins.

Copernik era așezat acolo, cu un rânjet înțepenit pe față. Micuțul brunet, Ybarra, era vizavi, în stânga mea, tăcut, cu o jumătate de zâmbet pe față, ca de obicei.

Copernik mi-a arătat o porțiune mai mare din dinții lui mari de cal și a zis ;

— Salut. Nu ne-am văzut de mult. Ai fost la plimbare cu gagicile ?

Am închis ușa, mi-am dat jos pălăria și mi-am frecat ceafa de câteva ori, încet. Copernik continua să rânjească. Ybarra părea că nu se uită la nimic cu ochii lui blânzi și întunecați.

— Ia un loc, amice, a zis Copernik cu o voce afectată. Simte-te ca acasă. Trebuie să ținem sfat. Băiete, poți să știi că investigațiile din noaptea asta mi-au provocat o greață ... Știi că ești complet în plop ?

— Mă gândeam eu. M-am sprijinit de un perete.

Copernik continua să rânjească.

— Întotdeauna i-am urât pe detectivii particulari, a zis el, dar niciodată nu am avut noroc să scutur unul ca astă-seară.

S-a aplecat încet lângă fotoliul pe care stătea și a ridicat o jachetă bolero cu imprimeuri pe care a pus-o pe masă. S-a aplecat din nou și a pus o pălărie cu boruri mari lângă ea.

— Cred c-ai arăta mai rău ca dracu' cu astea pe tine, mi-a zis.

Mi-am tras un scaun drept cu spătar, l-am întors și încălecat, apoi mi-am încrucișat brațele pe spătar și l-am privit pe Copernik.

S-a ridicat încet, cu o încetineală studiată, a traversat camera și s-a oprit în fața mea, aranjându-și haina. Apoi și-a ridicat mâna dreaptă și m-a pocnit peste față, tare. M-a usturat, dar nu m-am mișcat. ..

Ybarra se uita pe pereți, la ușă, la nimic.

— Să-ți fie rușine, amice, a spus încet Copernik. Asta-i hal de a umbla cu niște lucruri atât de frumoase și elegante ? Să le îndeși în spatele cămășilor tale murdare ? Ginitorii ăștia de doi bani, întotdeauna mi-ați făcut greață !

Un timp am rămas acolo unde eram. Nu am făcut nici o mișcare și nu am zis nimic. L-am privit fix în ochii lui lucioși de bețiv. Și-a îndoit un deget, apoi a ridicat din umeri, s-a întors și s-a dus înapoi la fotoliul lui.

— O.K., a zis. Restul urmează. De unde ai lucrurile astea ?

— Aparțin unei doamne.

— Ce să-ți spun. Aparțin unei doamne ! N-oi fi tu ăla, amorezatu' ... ! Îți zic eu cărei doamne îi aparțin. Îi aparțin unei doamne de care un tip numit Waldo a întrebat într-un bar de peste drum, cam cu două minute înainte să fie împușcat cam mortal. Sau asta ți s-a șters din cap ?

Nu am spus nimic.

— Dar parcă erai şi tu curios să afli cine e doamna ! reluă el ironic. Al fost deştept, amice. M-ai prostit.

— Asta nu înseamnă că am fost deştept, am spus eu.

Faţa i s-a crispat instantaneu şi a dat să se ridice de pe fotoliu. Ybarra a râs dintr-odată încet, aproape fără să respire. Ochii lui Copernik s-au răsucit spre el şi au rămas acolo. Apoi s-a uitat din nou la mine, cu o privire oarbă.

— Mărunţişului îi place de tine, a spus el. Zice că eşti bun.

Zâmbetul de pe faţa lui Ybarra a dispărut, dar nici o altă expresie nu l-a înlocuit. Absolut nici o expresie.

Copernik a spus :

— Ai ştiut tot timpul cine era dama aia. Ai ştiut cine era Waldo şi unde locuieşte. Exact vizavi de tine, un etaj mai jos. Ai ştiut că persoana asta, Waldo, a omorât un tip şi că încerca să o taie din oraş, doar că dama asta a intervenit pe undeva în planurile lui, şi că era grăbit să se întâlnească cu ea înainte de a pleca. Doar că n-a avut noroc. Un delicvent din est pe nume Al Tessilore s-a îngrijit de chestia asta, având grijă de Waldo. Şi tu te-ai întâlnit cu tipa şi i-ai luat hainele, apoi ai trimis-o la plimbare şi ţi-ai ţinut fleanca lipită. Asta-i felul în care tipi ca tine îşi folosesc dibla.

Am dreptate ?

— Mda, am zis eu. Cu excepţia faptului că am aflat chestiile astea doar de curând. Cine era Waldo ?

Copernik şi-a dezgolit dinţii la mine. Pe obraji i-au apărut pete roşii. Ybarra, cu ochii în podea, a vorbit încet.

— Waldo Ratigan. Am aflat prin teletip de la Washington. A fost un spărgător de doi bani. Foarte puţine date despre el. A condus o maşină la o spargere de bancă din Detroit. I-a turnat pe cei din bandă mai târziu şi banda l-a condamnat. Unul din bandă era Al Tessilore. Nu a scos o vorbă, dar credem că întâlnirea de pe stradă a fost accidentală.

Ybarra vorbea cu voce blândă şi modulată, vocea cuiva pentru care sunetul are o anumită însemnătate. I-am spus :

— Îţi mulţumesc, Ybarra. Pot să fumez, sau Copernik îmi va scoate ţigară din gură cu o lovitură ?

Ybarra a zâmbit scurt.

— Poţi să fumezi, normal.

— E clar că mărunţişul ăsta te place, a spus Copernik sarcastic.

Mi-am aprins o ţigară. Ybarra l-a privit pe Copernik şi a spus încet :

— Cuvântul ăsta, mărunţiş, îl foloseşti prea des. Nu îmi place să fie folosit chiar aşa de mult în legătură cu mine.

— La dracu' cu ce-ţi place ţie, mărunţişurile.

Ybarra a zâmbit ceva mai mult.

— Faci o greşeală.

A scos o unghieră şi a început să o folosească, privind în jos.

Copernik a vorbit cu o voce de trâmbiţă.

— Am simţit eu că e ceva putred cu tine, Dalmas, de la început. Aşa că după ce i-am avut pe fraierii ăştia doi, Ybarra şi cu mine ne-am gândit că poate ne-ai fentat prea uşor şi am venit să mai schimbăm două vorbe cu tine. Am luat o poză de la morgă de-a lui Waldo, o treabă fainâ, lumina exact cum trebuie în ochi, cravata întinsă perfect şi o batistă albă ieşind exact cât trebuie din buzunarul de la piept. O treabă excelentă. Şi în timp ce urcam încoace, doar aşa, o chestie de rutină, l-am trezit pe administratorul de aici şi l-am pus să se benocleze la ea. Şi tipul îl cunoaşte pe flăcău. E înregistrat aici ca A. B. Hummel, apartamentul treizeci şi unu, aşa că intrăm acolo şi găsim cadavrul. Pe urmă ne tot învârtim cu tipul ăsta. Încă nu-l cunoaşte nimeni, dar are nişte zgârieturi frumoase de degete şi după aia aud că se potrivesc cu ale lui Waldo.

— Asta e o chestie, am spus eu. M-am gândit că poate eu l-am omorât.

Copernik m-a privit lung. Rânjetul îi dispăruse de pe faţă, care acum nu mai era decât o faţă brutală.

— Mda. Ba mai avem chiar şi altceva acum. Avem şi maşina cu care vroia să fugă Waldo, şi cu ce băgase în ea ca să ia cu el.

Am dat drumul la fum cu un gest necontrolat. Vântul bubuia în ferestrele închise. Aerul din cameră era greu.

— Oh, noi suntem băieți isteți, a zis Copernik ironic. Nici o clipă nu ne-am gândit că ai putea fi așa tare. Ia uită-te la asta.

Și-a vârât mâna osoasă în buzunarul de la haină și a scos ceva încet, deasupra marginii mesei, l-a tras încet deasupra tăblici verzi și l-a lăsat întins și strălucitor. Un colier de perle albe cu o încuietoare de forma unei elice cu două palete. Sclipeau ușor în aerul gros și plin de fum.

Perlele Lolei Barsaly. Perlele pe care i le dăduse aviatorul. Băiatul care murise, cel pe care încă îl mai iubea.

Le-am privit, dar nu m-am mișcat din loc. După un moment lung, Copernik a spus, aproape grav :

— Frumoase, ei ? Nu simți nevoia să ne spui o poveste acum, dom-nu-le Dalmas ?

M-am ridicat, am împins scaunul de sub mine, am traversat încet camera și m-am oprit să privesc perlele. Cea mai mare avea în jur de un centimetru în diametru. Le-am ridicat încet de pe masă, de lângă hainele ei. Erau de un alb pur, irizate, cu o moliciune parcă de pepene. Erau grele, fine, frumoase.

— Frumos, am zis. O groază de necazuri cu treburile astea. Da, o să vorbesc acum. Probabil că valorează o grămadă de bani.

Ybarra a râs în spatele meu. Era un râs foarte blând.

— Cam o sută de dolari, a spus el. Sunt niște imitații bune, dar totuși imitații.

Am ridicat din nou perlele. Ochii lui Copernik mă mâncau de satisfacție.

— De unde știi ? l-am întrebat.

— Mă pricep la perle, a spus Ybarra. E o marfă bună, de genul pe care femeile o folosesc deseori, dinadins. Dar sunt exact ca sticla. Perlele veritabile au asperități pe care le simți dacă le ții între dinți. Încearcă.

Am pus două sau trei între dinți și mi-am mișcat dinții înainte și înapoi, apoi pe lateral. Numai că nu le-am mușcat. Boabele erau dure și netede.

— Da, sunt foarte bune, a spus Ybarra. Câteva au chiar mici valuri și mici pete, așa cum au cele originale

— Ar putea costa cincisprezece bătrâne, dacă ar fi veritabile ?

— Probabil. E dificil de spus, depinde de multe lucruri.

— Waldo ăsta nu era chiar așa prost, am zis eu.

Copernik s-a ridicat brusc, dar nu l-am văzut răsucindu-se. Încă mă uitam la perle. Degetul lui mi s-a înfipt în obraz, în dreptul molarilor. Imediat am simțit sângele. M-am clătinat spre spate și m-am prefăcut că mi-e mai rău decât în realitate.

— Stai jos și vorbește ! aproape că a urlat el.

M-am așezat și am scos o batistă pentru a-mi tampona obrazul. Am pipăit cu limba în interiorul gurii, apoi m-am sculat, și am ridicat țigara care îmi căzuse din gură, am strivit-o în scrumieră, după care m-am așezat din nou.

— Ați găsit perlele în mașina lui Waldo, i-am spus lui Ybarra. Ceva hârtii ați găsit ?

A negat din cap, fără să se uite la mine.

— Pe tine te cred, am spus. Poftim. Nu l-am văzut pe Waldo niciodată până să intre în bar aseară și să întrebe de fată. Nu știu nimic în plus față de ce am spus. Când am ajuns acasă și am ieșit din ascensor, fata asta, în jacheta bolero cu imprimeuri, cu pălărie cu boruri largi și rochie de mătase crep, exact cum fusese descrisă, aștepta liftul, aici, la etajul meu, și era o fată foarte drăguță.

Copernik a râs sarcastic. Pentru mine nu mai conta. Mă lăsa rece și trebuia să afle asta.

— Știam ce urma să pățească în calitate de martor la poliție. Și mai bănuiam că ar mai putea fi și altceva cu ea. Dar nici o clipă nu am suspectat-o că ar putea fi amestecată în ceva urât. Era doar o fată drăguță care intrase într-o încurcătură și nici măcar nu știa că era într-o încurcătură. Am adus-o aici. M-a amenințat cu un pistol, dar nu avea intenția să îl folosească.

Copernik s-a ridicat dintr-odată şi a început să îşi lingă buzele. Acum figura îi părea de piatră. O piatră cenuşie şi umedă. Nu a scos nici un sunet.

— Waldo fusese şoferul ei, am continuat eu. Pe vremea aceea se numea Joseph Choate. Numele ei de familie este Barsaly. Soţul ei este un mare inginer hidroelectrician. Odată, pe vremuri, un băiat i-a făcut cadou perlele astea şi ea i-a spus soţului că sunt perle cumpărate de la magazin. Waldo a aflat cumva de idila asta şi când Barsaly s-a întors din America de Sud şi l-a concediat pentru că arăta prea bine, a săltat perlele.

Ybarra a ridicat rapid capul şi dinţii i-au strălucit.

— Vrei să spui că nu ştia că sunt false ?

— Eu m-am gândit că a măritat perlele veritabile şi a făcut imitaţiile, i-am spus.

— E posibil, a încuviinţat Ybarra.

— A mai furat ceva. Nişte chitanţe din valiza diplomat a lui Barsaly, care dovedesc că acesta întreţine o altă femeie, undeva, în Brentwood. Şantaja atât soţia, cât şi soţul, fără ca ei să ştie unul de altul. Aţi înţeles până aici ?

— Am înţeles, a spus Copernik dur, printre buzele strânse. Faţa îi arăta în continuare ca o piatră umedă şi cenuşie. Spune dracului mai departe.

— Waldo nu se temea de ei. Nu le-a ascuns adresa unde locuia. Asta a fost o aiureală, dar îl scutea de multe probleme, dacă vroia să rişte. Fata a venit aici astă-seară cu cinci mii de dolari ca să cumpere înapoi perlele. Nu s-a întâlnit cu Waldo. A venit sus să îl caute şi a mai urcat apoi un etaj înainte de a pleca. Minte de femeie, ca să se ferească de ochii lumii. Aşa am întâlnit-o eu şi am adus-o la mine. Era în camera de toaletă când a venit Al Tessilore să radă un martor, a ieşit cu pistolul ei mic şi i l-a înfipt în spate şi mi-a salvat viaţa.

Copernik nu a făcut nici o mişcare. Acum, pe faţa lui era ceva oribil. Ybarra şi-a băgat unghiera într-o husă din piele pe care a băgat-o încet în buzunar.

— Asta e tot ? a întrebat el cu vocea lui moale.

Am dat din cap.

— Exceptând faptul că mi-a spus unde este apartamentul lui Waldo iar eu am fost acolo să caut perlele şi am găsit cadavrul. În buzunar i-am găsit nişte chei noi-nouţe într-un portchei de la o agenţie Packard, iar jos, în stradă, am găsit Packardul şi l-am dus acolo unde trebuia : la femeia pe care o întreţinea Barsaly. Barsaly trimisese un prieten de la Spezzia Club să cumpere ceva de la Waldo şi acesta a încercat să cumpere cu pistolul, în loc să folosească banii pe care îi primise de la Barsaly, iar Waldo a câştigat.

— Asta e tot ? a întrebat Ybarra.

— Asta-i tot, am spus, lingând locul rănit din gură.

— Tu ce vrei ? a întrebat încet, Ybarra.

Copernik s-a pleznit peste coapsa lui lungă şi puternică, cu faţa convulsionată.

— Haj că ţipul ăsta e bun, a spus în zeflemea. O ia razna într-o situaţie clară, încalcă toate legile posibile, iar tu îl întrebi ce vrea ? O să-i dau eu ce vrea, mărunţişule.

Ybarra şi-a întors încet capul şi s-a uitat lung la el.

— N-aş crede că o s-o faci, i-a spus el. Cred că o să-i dai un concediu medical în alb şi orice altceva mai vrea. Tocmai ţi-a dat o lecţie de cum se face muncă de poliţist.

Copernik nu s-a mişcat şi nu a scos o vorbă un minut întreg. Niciunul dintre noi nu a făcut nici o mişcare. Apoi Copernik s-a ridicat şi haina i s-a deschis. Mânerul pistolului său a ieşit la iveală din tocul de sub braţ.

— Deci, ce vrei? m-a întrebat el.

— Ce e acolo, pe masa de joc. Jacheta, pălăria şi perlele. Şi câteva nume ţinute deoparte de ziare. E prea mult ?

— Da, e prea mult, a zis el, aproape cu blândeţe Şi-a balansat braţul şi pistolul i-a sărit în mână. Şi-a sprijinit cotul pe coapsă şi a îndreptat arma spre stomacul meu.

— Aş fi vrut să-ţi înfig o bomboană din asta în boaşe pentru că te-ai împotrivit arestării. Aş prefera asta din cauza unui raport pe care l-am făcut în legătură cu arestarea lui Al Tessilore cu care am luat plasă, din cauza unor fotografii cu mine ce vor apare în ziarele de dimineaţă. Aş prefera asta ca să nu mai apuci să trăieşti ca să râzi de mine, scumpeteo.

Mi-am simțit dintr-odată gura uscată și fierbinte. Am auzit undeva, departe, vântul bubuind. Semăna cu zgomotul făcut de niște arme ce trag.

Ybarra și-a mișcat un picior pe podea și a spus rece :

— Polițistule, ai două cazuri complet rezolvate. Tot ce ai de făcut e să lași aici câteva vechituri și să nu dai câteva nume la ziare, adică procurorului. Iar dacă acesta face cumva rost de ele, ghinionul tău.

Copernik a spus :

— Prefer varianta cealaltă. Pistolul albăstrui din mâna lui era neclintit, ca o stâncă. Dumnezeu să te ajute, dacă nu mă acoperi.

— Dacă femeia va face declarație, a spus Ybarra, o să-și dovedească că ai mințit într-un raport de poliție, plus că ți-ai înșelat partenerul, și într-o săptămână numele tău nu va mai fi pronunțat în poliție. O să le provoace greață la toți.

Cocoșul a troznit tras înapoi la pistolul lui Copernik și i-am urmărit degetul lui mare și osos adâncindu-se în garda trăgaciului. Ceafa îmi era umedă ca un bot de câine.

Ybarra s-a ridicat. Arma s-a îndreptat fulgerător spre el. A spus :

— Vom vedea cât de strălucitor poate să fie mărunțișul. Pune pistolul ăla la loc, Sam

A început să se miște. A făcut patru pași egali. Copernik era un om care nu mai respira, o stană de piatră.

Ybarra a mai făcut un pas și deodată pistolul a început să tremure.

Ybarra i-a spus cu o voce clară :

— Pune-l la loc, Sam. Dacă îți păstrezi judecata, totul rămâne așa. Dacă nu, ești terminat.

A mai făcut un pas. Gura lui Copernik s-a căscat, larg, a gâfâit adânc, apoi s-a prăbușit în fotoliu de parcă ar fi fost lovit în creștet. Pleoapele i-au căzut, acoperindu-i ochii.

Ybarra i-a smuls pistolul din mână cu o mișcare atât de rapidă, de parcă nici nu o făcuse. S-a îndepărtat rapid, cu arma atârnându-i în mână.

— Vântul fierbinte e de vină, Sam. Hai să uităm, a spus el, cu aceeași voce egală, aproape rafinată .

Umerii lui Copernik sau înmuiat, şi şi-a lăsat capul în mâini.

— O.K., a zis el printre degete.

Ybarra a traversat încet camera şi a deschis uşa. M-a privit cu nişte ochi leneşi, pe jumătate închişi.

— Şi eu aş face o mulţime de lucruri pentru o femeie care mi-a salvat viaţa, a zis el. Înghit şi eu chestii din astea, dar ca poliţist nu îţi închipui că îmi plac.

— Omul ăla mic din spatele patului, am spus eu, se numeşte Leon Valeşanos. Era crupier la Spezzia Club.

— Mulţumesc, mi-a răspuns Ybarra. Hai să mergem, Sam.

Copernik s-a ridicat cu greutate, a traversat camera şi a ieşit pe uşa deschisă şi din ochii mei. Ybarra a păşit după el şi tocmai dădea să închidă uşa, când i-am zis :

— Aşteaptă puţin.

A întors capul încet, cu stânga pe clanţă, în dreapta atârnându-i pistolul albăstrui.

— Să ştii că nu am făcut astea pentru bani. Cei doi Barsaly locuiesc la numărul douăzeci şi doi, Fremont Place. I-ai putea duce dumneata perlele. Dacă numele Barsaly nu apare în ziare, eu câştig cinci sute. O să-i depun în fondul poliţiei. Şi nu sunt chiar aşa al dracului de deştept pe cât crezi. Pur şi simplu, aşa s-au întâmplat lucrurile, iar dumneata ai ca partener un mitocan.

Ybarra s-a uitat la perlele de pe masă. Ochii i-au sclipit.

— Ia-le tu, a zis el. Cât despre cele cinci sute, cred că fondul poate considera că le-are deja.

A închis încet uşa, exact când uşile ascensorului s-au auzit deschizându-se.

7

Am deschis o fereastră, mi-am scos capul afară în vânt şi am văzut maşina poliţiei desprinzându-se de marginea trotuarului. Vântul bătea cu putere înăuntru şi l-am lăsat să bată. Un tablou a căzut de pe perete şi două piese s-au rostogolit de pe măsuţa de şah. Materialul jachetei bolero al Lolei Barsaly tremura în bătaia vântului.

M-am dus în chicinetă, am băut un scotch, apoi m-am întors în sufragerie și am sunat-o, deși era foarte târziu. Mi-a răspuns imediat și nu avea o voce somnoroasă.

— Dalmas, am spus. Ai ajuns cu bine ?

— Da... da. Sunt singură.

— Am găsit ceva, am spus. Sau mai degrabă poliția a găsit. Dar să știi că prietenul dumitale brunet te-a păcălit. Am un colier de perle, dar nu sunt veritabile. Cred că le-a vândut pe alea bune și ți-a făcut un șirag de biluțe, cu încuietoare originală.

A tăcut mai mult timp, apoi, aproape șoptit m-a întrebat :

— Poliția le-a găsit ?

— În mașina lui Waldo. Dar nu se va spune. Avem o înțelegere. Citește ziarele de dimineață și o să îți dai seama de ce.

— Se pare că nu ar mai fi prea multe de spus. Îmi poți da încuietoarea ?

— Da. Ne-am putea întâlni mâine la patru, în barul de la Club Esquire ?

— Ești foarte drăguț, a zis ea cu o voce ușurată. O să vin. Frank este tot la întâlnirea lui.

— Ce ți-e și cu întâlnirile astea ! Pot fi epuizante pentru un bărbat. Ne-am spus la revedere.

Am sunat un număr din West Los Angeles. Era tot acolo, cu rusoaica lui.

— Poți să-mi trimiți un cec de cinci sute de dolari dimineață, i-am spus. Fă-l către fondul poliției, pentru că acolo va ajunge.

Copernik a fost eroul paginii a treia a ziarelor de dimineață cu două fotografii și un articol de o jumătate de coloană. Micuțul colorat din apartamentul 31 a fost trecut sub tăcere. Se părea că și Asociația Caselor cu Apartamente avea o bună reprezentare în societate.

Am ieșit din casă după micul dejun și vântul se terminase cu totul. Era doar o adiere răcoroasă și puțină ceață. Cerul era închis, plăcut și cenușiu. Am coborât în jos pe bulevard și am ales cel mai bun magazin de bijuterii. Am pus colierul de perle pe un suport din catifea de un negru mat, așezat sub o veioză care dădea o lumină

albastră puternică. Un bărbat cu lavalieră și pantaloni cu dungulițe le-a privit cu un aer nepăsător.

— Cât de valoroase sunt ? l-am întrebat eu.

— Regret, domnule. Nu facem expertize, dar vă pot da numele unui expert.

— Nu mă prosti, am spus eu. Sunt olandeze.

A aranjat puțin lumina, s-a aplecat peste ele și a pipăit câteva.

— Doresc un colier exact ca ăsta, care să se potrivească la închizătoare, și asta urgent.

— Cum, exact la fel ? a zis el fără a-și ridica privirea. Și nu sunt olandeze, sunt de Boemia.

— O.K., poți face un duplicat ?

A clătinat din cap și a tras suportul de catifea de parcă i-ar fi fost frică să nu se murdărească:

— În trei luni, eventual. Nu putem sufla sticlă de felul ăsta în țara asta. Dacă doriți o imitație, durează trei luni cel puțin, iar firma noastră în nici un caz nu se ocupă cu treburi din astea.

— O fi la modă să te dai mare snob, am spus. I-am vârât o carte de vizită în mâneca lui neagră. Dă-mi un nume care se ocupă, dar nu în trei luni, și pot chiar să nu fie exact la fel.

A ridicat din umeri, a plecat cu cartea mea de vizită și s-a întors cu ea după cinci minute. Mi-a dat-o și am văzut că avea ceva scris pe spate.

Bătrânul levantin avea un magazin pe Melrose, un magazin de vechituri cu de toate în vitrină de la cărucioara rabatabile pentru copii la claxoane franțuzești, de la o lornietă sidefie așezată într-o casetă de pluș pal, până la unul din acele pistoale de calibru 44 Special Single Action cu șase focuri, care încă se mai fabrică pentru polițiștii din Vest, ai căror bunici au fost niște duri.

Bătrânul levantin purta un fes, două perechi de ochelari și avea o barbă imensă. Mi-a studiat perlele, a clătinat trist din cap și a zis :

— Pentru douăzeci de dolari vor fi aproape la fel. Nu exact la fel înțelegeți ? Sticla nu așa bună.

— Cum vor arăta ?

— Și-a ridicat mâinile, cu palmele în sus.

— Vă spun adevărul, a zis. Nu ar putea păcăli nici un copil.

— Atunci fă-le. Cu încuietoarea asta. Și le vreau și pe celelalte înapoi, normal.

— Bine. La ora două.

— De Leon Valesanos s-au ocupat ziarele de după-amiază. Fusese găsit spânzurat într-un apartament fără a se da adresa. Poliția făcea investigații.

La ora patru am intrat în barul lung și răcoros de la Club Esquire și am patrulat de-a lungul șirului de separeuri până am găsit unul în care o femeie stătea singură. Purta o pălărie ca o farfurie de supă mai puțin adâncă, cu boruri foarte largi, un taior cu o cusătură bărbătească și cravată.

M-am așezat lângă ea și am făcut să alunece un pachet spre ea.

— Să nu îl deschizi, i-am spus. De fapt, poți să îl arunci așa cum e în incinerator, dacă vrei.

Mă privea cu ochi întunecați și obosiți. Cu degetele răsucea un pahar din care venea miros de peppermint.

— Mulțumesc. Era foarte palidă.

Am comandat o băutură și chelnerul s-a îndepărtat.

— Ai citit ziarele ?

— Da.

— Înțelegi acum care e treaba cu tipul ăsta, Copernik, care ți-a furat rolul ? De asta nu își vor schimba povestea și nu te vor implica în ea.

— Nu mai contează acum. Îți mulțumesc și pentru asta. Te rog... te rog, arată-mi-le.

Am scos un șirag de perle din hârtia în care le ținusem în buzunar și i le-am dat. Elicea de argint sclipea în lumina aplicelor de pe pereți. Diamantul sclipea. Perlele erau la fel de lipsite de strălucire ca săpunul alb. Nici măcar ca mărime nu se potriveau.

— Ai avut dreptate, a spus ea cu o voce indiferentă Nu sunt perlele mele.

Chelnerul a venit cu băutura mea și ea a pus cu îndemânare poșeta deasupra colierului. Când a plecat, le-a

scos, le-a mai pipăit o dată încet și le-a băgat în poșetă, acordându-mi un zâmbet uscat și lipsit de veselie.

— Cum ai zis, o să păstrez încuietoarea.

— I-am spus încet.

— Nu știi nimic despre mine. Mi-ai salvat viața aseară și am avut o clipă de intimitate, dar a fost doar o clipă Tot nu știi nimic despre mine. Există un detectiv la secția de poliție care se numește Ybarra, un mexican de clasă, care era de serviciu când perlele au fost găsite în valiza lui Waldo. Asta în cazul în care vrei să fii sigură că...

— Nu fi ridicol, a spus ea. S-a terminat totul. E doar o amintire. Sunt prea tânără pentru a-mi conserva amintirile. Poate că e chiar mai bine așa. L-am iubit pe Stan Phillips, dar s-a dus, s-a dus de mult.

M-am uitat la ea, dar nu am zis nimic.

A adăugat repede :

— În dimineața asta soțul meu mi-a spus ceva ce nu știam. Urmează să ne despărțim, așa că nu prea am motive să râd astăzi.

— Îmi pare rău, am spus eu lipsit de convingere. Nu e nimic de spus. Poate o să te mai văd vreodată, poate nu. Nu mă prea învârt în lumea dumitale. Mult noroc.

M-am ridicat. Ne-am uitat o clipă unul la altul.

— Nici nu te-ai atins de băutură, mi-a zis.

— Bea-o dumneata. Chestia aia cu peppermint o să-ți facă rău.

Am mai stat o clipă cu o mână sprijinită de masă.

— Dacă te supără cineva, vreodată, i-am zis, anunță-mă.

Am ieșit din bar fără să mă mai întorc să o privesc, m-am urcat în mașină și am luat-o spre vest pe Sunset, și apoi în jos, până pe Coast Highway. Peste tot, de-a lungul drumului, grădinile erau pline de frunze ofilite și înegrite și flori pe care vântul fierbinte le arsese. Dar oceanul arăta rece și nepăsător și exact la fel ca întotdeauna. Am condus până aproape de Malibu, am parcat și m-am dus să mă așez pe o piatră mare, aflată pe proprietatea cuiva. Fluxul era aproape la jumătate și creștea.

Aerul mirosea a alge marine. Am privit apa o vreme, apoi am scos un şirag de imitaţie de perle din sticlă de Boemia din buzunar, am tăiat nodul la un capăt şi le-am dat drumul una câte una în mâna cealaltă.

Când le-am avut pe toate, nelegate, în mâna stângă, le-am ţinut un timp gândindu-mă. Dar nu prea aveam la ce să gândesc. Eram sigur.

— În amintirea domnului Stan Phillips, am zis cu voce tare. Încă o chintă spartă.

Am aruncat perlele ei în apă, una câte una, pescărugilor care pluteau.

Provocau mici împroşcături, iar pescărușii se ridicau de pe apă ca apoi să se scufunde după ele.

VOI AȘTEPTA

La ora unu noaptea, Carl, portarul de noapte, stinse ultimele trei veioze de masă din holul principal de la hotelul Windermere. Mocheta albastră se învălui în umbră, iar pereții se retraseră, parcă depărtându-se. Fotoliile se umplură de umbre lenețe. În colțuri, amintirile stăteau ca pânzele de paianjen.

Tony Reseck căscă. Își lăsă capul într-o parte și ascultă muzica frivolă și nervoasă care venea de la un radio de cameră pe sub o arcadă mică, din capătul îndepărtat al holului. Se încruntă. La ora asta se auzea probabil aparatul din camera lui. N-ar fi trebuit să fie nimeni înăuntru. Fata aia cu părul roșcat îi strica nopțile.

Încruntarea îi trecu și o miniatură de zâmbet îi destinse colțurile gurii. Stătea relaxat. Era un bărbat între două vârste, scund și palid, cu degetele delicate jucându-se cu colțul de elan prins de lanțul de ceas ; degete lungi și delicate ca ale unui artist cu mână fină, degete cu unghii lucioase și perfect tăiate, cu primele falange subțiate, degete puțin lățite la capete. Frumoase degete. Tony Reseck și le împreună ușor frecându-le și era pace în ochii lui liniștiți, de un albastru marin.

— Încruntarea îi reveni pe figură. Muzica îl enerva. Se ridică neașteptat de iute, dintr-odată, fără a-și desprinde degetele împreunate de pe lanțul de la ceas. Acum șezuse relaxat, pe spate, ca în clipa următoare să fie în picioare perfect nemișcat, astfel încât acțiunea de ridicare părea ceva imperfect perceput, o eroare de viziune.

Porni în tăcere, cu picioarele încălțate în niște pantofi mici și lustruiți peste mocheta albastră și pe sub arcadă. Muzica se auzea mai tare. Conținea sunetul fier-

binte şi ascuţit al trompetei, ritmul frenetic şi nervos al unui jam session. Era prea tare. Fata roşcată stătea acolo, tăcută, cu ochii aţintiţi pe porţiunea care vibra din marele aparat de radio de cameră, parcă văzând trupa cu feţele zâmbind profesional şi cu transpiraţia curgându-le pe spate. Era ghemuită, cu picioarele sub ea, pe o sofa pe care se părea că erau adunate toate pernele din cameră. Stătea frumos aşezată între ele, ca un buchet de flori învelit în foiţă de o florăreasă.

Nu-şi întoarse capul. Stătea întinsă acolo, cu mâna mică făcută pumn sprijinită pe un genunchi de culoarea piersicii. Purta o pijama largă, dintr-o ţesătură de mătase, brodată cu boboci negri de lotus.

— Îţi place Goodman, domnişoară Cressy ? întrebă Tony Reseck.

Fata îşi mişcă încet ochii. Lumina din ei era slabă, dar violetul lor era aproape dureros. Erau nişte ochi mari şi adânci fără urma vreunui gând în ei. Avea o faţă comună inexpresivă.

Nu răspunse nimic.

Tony zâmbi şi începu să îşi apese degetele pe corp, unul câte unul, simţindu-le apăsarea. Repetă blând :

— Îţi place Goodman, domnişoară Cressy ?

— Nu atât cât să-mi dea lacrimie când ascult, zise ea, indiferentă.

Tori se lăsă pe călcâie şi o privi în ochi.

Ochi mari, adânci şi goi. Sau se înşeală ? Se aplecă şi dădu aparatul mai încet.

— Nu mă înţelege greşit, spuse fata. Goodman face bani, şi un tip care face bani cinstiţi în ziua de azi, e un tip pe care trebuie să-l respecţi. Dar muzica lui agitată îmi dă senzaţia de bere răsuflată. Eu vreau o muzică cu trandafiri în ea.

— Poate că îţi place Mozart, spuse Tony.

— Hai, bate-ţi joc.

— Nu îmi băteam joc de dumneata domnişoară Cressy. Eu cred că Mozart a fost cel mai mare om care a trăit vreodată iar Toscanini este profetul lui.

— Eu credeam că eşti detectivul hotelului. Îşi lăsă capul la loc pe pernă şi-l privi printre gene. Pune-mi ceva de Mozart ăsta.

— E prea târziu, oftă Tony. Nu acum.

Fata îi mai aruncă o privire lungă și luminoasă.

— Ești cu ochii pe mine, nu-i așa, intransigentule? Râse ușor, aproape numai pentru ea. Cu ce am greșit?

Tony zâmbi cu zâmbetul lui abia schițat.

— Cu nimic, domnișoară Cressy, dar ai nevoie de aer curat. Ești de cinci zile în hotelul ăsta și nu ai ieșit deloc până acum. Și ai o cameră la cucurigu.

Ea râse din nou.

— Hai, spune-mi o poveste despre asta. Sunt plictisită.

— A fost o fată aici o fată care ocupă chiar apartamentul dumitale. A stat în hotel o săptămână ca și dumneata. Vreau să zic, fără să iasă deloc. Foarte greu vorbea cu cineva. Ce crezi că a făcut?

Ochii fetei îl priveau cu seriozitate.

— A plecat fără să plătească nota.

El își ridică mâna delicată și o întoarse încet, fluturându-și degetele, ca un val leneș care se sparge.

— Nț! A trimis după notă și a plătit-o, apoi i-a spus comisionerului să vină după o jumătate de oră să îi ia valizele. Apoi, a ieșit pe balconul ei.

Fata se aplecase puțin în afară, cu ochii la fel de serioși, ținându-și cu palma genunchiul de culoarea piersicilor.

— Cum ai zis că te numești?

— Tony Reseck.

— Sună cam ciudat.

— Mda, spuse Tony. E polonez.

— Continuă, Tony.

— Toate apartamentele din turn sunt prevăzute cu balcoane, domnișoară Cressy. Zidurile lor sunt prea joase pentru cele paisprezece etaje de la nivelul străzii. Noaptea aceea era foarte întunecată, cu nori deși. Își lăsă mâna să cadă într-un fel de gest final, un gest de adio. Nimeni nu a văzut-o când a sărit. Dar când a lovit solul, a sunat ca împușcătura unei arme de calibru mare.

— Le inventezi, Tony. Vocea ei sună ca un suspin.

El îi zâmbi, cu zâmbetul lui abia schițat. Ochii lui liniștiți, de un albastru marin, păreau că mângâie buclele lungi ale părului ei.

— Eve Cressy, spuse el contemplativ. Un nume care așteaptă să fie pus în lumină.

— Și care așteaptă un băiat înalt și brunet, ceea ce nu e bine, Tony. Nu te interesează de ce. Am fost măritată cu el odată. M-aș mai mărita cu el încă o dată. Poți face o mulțime de greșeli în decursul unei singure vieți. Mâna pe care o ținea pe genunchi se deschise încet; până când degetele se întinseră complet. Apoi, degetele se închiseseră atât de repede și de strâns, că până și în lumina slabă din cameră articulațiile păreau niște oase mici, bine lustruite. O dată i-am făcut o figură destul de urâtă. L-am pus într-o poziție proastă, dar fără intenție. Cred însă că nici asta nu te-ar putea interesa. Problema e că îi sunt datoare.

— Tony se aplecă cu grijă ca să dea sonorul radioului mai tare. Un vals parcă se născu singur în aerul cald. Era un vals de doi bani, dar totuși un vals. Dădu volumul și mai tare. Muzica țâșni din difuzor ca un abur fantomatic. De la moartea Vienei, toate valsurile sunt fantomatice.

Fata își lăsă capul într-o parte și bătu energic trei sau patru măsuri, apoi se opri brusc, strâmbându-se.

— Eve Cressy, spuse ea. Pe vremuri era scăldată în lumină, la un bar de noapte al lumii interlope. O bombă. Poliția făcea razii și numai atunci se stingeau luminile.

El îi zâmbi aproape ironic.

— Nu era bombă atâta timp cât erai dumneata acolo, domnișoară Cressy... Asta e valsul pe care îl cânta întotdeauna orchestra când bătrânul portar se plimba în sus și-n jos prin fața hotelului, cu tot pieptul împodobit cu medalii. Ultimul Râset. Emil Jenings. Nu ai cum să-ți amintești de ăsta. domnișoară Cressy.

— Primăvara, Minunata Primăvară, spuse ea. Nu, nu l-am văzut niciodată.

El se îndepărtă trei pași de ea și se întoarse.

— Trebuie să merg sus să verific clanțele. Sper că nu te-am deranjat. Ar trebui să mergi la culcare acum, e destul de târziu.

Valsul de doi bani se terminase şi o voce începuse să vorbească. Vocea fetei se auzi mai tare decât vocea de la radio.

— Chiar te-ai gândit că aş face aşa ceva, chestia cu balconul ?

El încuviinţă din cap.

— Poate că m-am gândit, spuse încet. Dar acum nu mă mai gândesc.

— Nici o şansă, Tony. Zâmbetul ei era o frunză mică şi rătăcită. Vino să stai de vorbă mai mult cu mine. Roşcatele nu sar, Tony. Ele aşteaptă şi îmbătrânesc.

O privi cu seriozitate pentru o clipă, apoi îşi continuă mersul peste covor. Portarul stătea în arcada care dădea în holul principal. Tony nu se uitase în direcţia aceea, dar ştia că trebuie să fie cineva acolo. Întotdeauna ştia când cineva era în apropierea lui. Putea să audă cum creşte iarba, ca măgarul din *Pasărea albastră*.

Faţa portarului se întoarse spre el imediat. Faţa lui lată, deasupra gulerului uniformei părea transpirată şi excitată. Tony se îndreptă spre el şi amândoi pătrunseră în holul cel mic.

— Necazuri ? îl întrebă Tony, îngrijorat.

— E un tip afară care vrea să te vadă, Tony. Nu vrea să intre. Eu şterg geamurile de afară de la intrare şi el vine lângă mine. Un tip înalt. „Adu-l pe Tony", îmi zice, aşa, din colţul gurii.

— A-ha, zise Tony şi se uită în ochii de un albastru deschis ai portarului. Cine e ?

— Al, a zis să spun că e.

Faţa lui Tony deveni la fel de inexpresivă ca o bucată de aluat.

— O.K. Dădu să plece, dar portarul îl prinse de mânecă.

— Ascultă, Tony, ai duşmani ?

Tony râse politicos dar fără a-şi schimba expresia feţei.

— Ascultă, Tony. Portarul îl ţinea în continuare de mânecă. E acolo o maşină mare şi neagră, mai jos de bloc, peste drum de parcare. Lângă ea e un tip care stă cu un picior pe scara maşinii. Tipul ăsta care mi-a vorbit

mie, e într-un trenci închis la culoare, legat cu cordon și cu un guler înalt, ridicat până la urechi. Are pălăria lăsată pe ochi, încât de-abia poți să-i vezi fața. Zice din colțul gurii „Adu-l pe Tony". N-ai vreun dușman, așa-i Tony ?

— Doar pe ăia de la Controlul finanțelor, spuse Tony. Las-o baltă.

Porni încet și puțin mai țeapăn să traverseze camera, peste mocheta albastră, către holul de la intrare, cu cele trei lifturi pe o parte și recepția vizavi. Era un singur lift care funcționa. Lângă ușile deschise, cu brațele încrucișate, însoțitorul de noapte stătea tăcut și liniștit, îmbrăcat într-o uniformă curată, albastră, cu tușături argintii. Un mexican brunet și zvelt pe care îl chema Gomez. Un băiat nou, începând cu tura de noapte.

În partea cealaltă era recepția, din marmură trandafirie cu recepționerul de noapte sprijinindu-se discret de ea. Un bărbat subțire și scund, cu o mustăcioară roșcată și cu obrajii atât de rozalii că păreau fardați. Îl privi pe Tony în timp ce își aranjă cu o unghie un fir din mustață.

Tony îndreptă spre el degetul arătător de la mâna dreaptă, cu cel mare în sus și celelalte trei strânse în palmă și îl lăsă pe cel mare în jos, apoi, îl ridică la loc. Recepționerul își atinse cu unghia și partea cealaltă a mustății, cu un aer plictisit.

Tony trecu pe lângă standul de ziare, închis și întunecat și pe lângă intrarea laterală a magazinului, spre ușile de sticlă cu laterale din alamă de la intrare. Se opri chiar între ele și luă o gură puternică de aer. Își îndreptă umerii și ieși în aerul umed și rece al nopții, de afară.

Strada era întunecată și liniștită. Murmurul traficului de pe Wilshire nu avea consistență, nu se materializa prin nimic. În stânga erau două taxiuri. Cei doi șoferi stăteau afară, cu câte un picior sprijinit pe scară și fumau. Tony o porni în partea cealaltă. Mașina mare și neagră era cam la o treime de bloc distanță față de intrarea în hotel. Avea aprinse doar luminile de poziție

și doar când ajunse foarte aproape de ea auzi motorul mergând la relanti.

O siluetă înaltă se detașă de corpul mașinii și porni spre el, cu mâinile băgate în buzunarele trenciului închis la culoare și cu guler ridicat. În gura bărbatului sclipea ușor jarul unei țigări.

Se opriră la doi pași unul de celălalt.

Bărbatul cel înalt spuse :

— Salut, Tony. Nu ne-am văzut de mult.

— Salut, Al. Cum merge ?

— Nu ne putem plânge. Bărbatul cel înalt dădu să își scoată mâna dreaptă din buzunar, dar se opri, râzând încet. Am uitat. Bănuiesc că nu vrei să dăm mâna.

— Asta nu înseamnă nimic, să ne dăm mâna, spuse Tony. Și maimuțele își pot da mâna. Care-i treaba, Al ?

— Același băiat simpatic, micuț și drăguț ei, Tony ?

— Cred că da. Tony clipi tare din ochi. I se părea că îl strânge cineva de gât.

— Îți place munca asta ?

— Ei, e o muncă.

Al râse din nou încetișor.

— Tu o iei încetișor, Tony. Eu am ales calea mai rapidă. Deci, ai o slujbă și te-ai hotărât să o păstrezi. O.K. E o fată numită Eve Cressy care țopăie prin hotelul tău liniștit. Scoate-o de acolo. Repede, chiar acum.

— Care-i treaba ?

Lunganul aruncă o privire în sus și în josul străzii. În spate, în mașină, un bărbat tuși ascuțit.

— S-a încurcat cu cine nu trebuie. Eu n-am nimic personal cu ea, dar o să-ți provoace ție necazuri. Dă-i afară, Tony. S-ar putea să ai cam o oră pentru asta.

— Sigur, spuse Tony cu voce calmă, fără să se angajeze în ceva.

Al își scoase mâna din buzunar și o întinse spre pieptul lui Tony. Îl împinse ușor, leneș.

— N-aș fi venit să-ți spun doar așa, de-al dracului, fratele meu mic și grăsuț. Scoate-o de-acolo.

— O.K., spuse Tony cu voce plată.

Lunganul își retrase mâna și se apropie de portiera mașinii. O deschise și începu să se prelingă înăuntru, ca o umbră lungă și neagră, apoi se opri, îi spuse ceva omu-

lui din interior și ieși din nou. Se întoarse lângă Tony, care stătea tăcut, cu ochii lui deschiși la culoare sclipind vag în lumina slabă din stradă.

— Ascultă, Tony, tu întotdeauna ai știut să stai în banca ta. Ești un frate bun, Tony.

Tony nu spuse nimic.

Al se aplecă spre el. O umbră lungă și insistentă, cu gulerul înalt aproape atingându-i urechile.

— E o chestie nasoală, Tony. Băieților n-o să le convină, dar eu îți spun despre ce este vorba. Cressy asta a fost măritată cu un flăcău pe nume Johnny Ralls. Ralls a ieșit de la Quentin de două, trei zile, poate o săptămână. A făcut o porție de trei ani pentru omor. Fata l-a băgat acolo. A trecut cu mașina peste un bătrân, într-o noapte când era beat, și ea era cu el. I-a spus să se predea, că dacă nu... El a fugit de la locul accidentului și n-a vrut să meargă la poliție, așa că au venit ei la el.

— Destul de nasol, spuse Tony.

— E-n regulă, puștiule. E treaba mea că știu asta. Ralls ăsta a tot trâncănit despre cum fata îl va aștepta pe el când va ieși, gata coaptă să-l ierte și să fie iertată și că o să meargă direct la ea.

— Ce treabă are el cu tine ? întrebă Tony cu vocea uscată și înțepenită, ca hârtia groasă de împachetat.

Al râse din nou.

— Băieții cei răi vor să-l vadă. Conducea o masă de joc într-o bombă de pe Strip și a montat o schemă. El și cu un alt tip au cumpărat casa pentru cincizeci de bătrâne. Celălalt flăcău a plătit, dar ne mai trebuie cei douăzeci și cinci ai lui Johnny. Băieții cei răi nu sunt plătiți ca să uite.

Tony se uită de-a lungul străzii. Unul din taximetriști aruncă un chiștoc într-un arc lung, pe deasupra mașinii. Tony îl urmări cum cade și împrăștie scântei pe pavaj. Motorul mașinii torcea ușor.

— Eu nu vreau să mă bag, spuse el. O s-o scot.

— Al se îndepărtă de el, aprobându-l.

— Deștept băiat. Ce mai face mama ?

— Bine.

— Spune-i că am întrebat de ea.

— Să întrebi de ea nu înseamnă nimic; spuse Tony.

Al se întoarse repede și intră în mașină. Mașina luă o curbă lejeră în mijlocul străzii și se îndreptă spre primul colț. Farurile i se aprinseră, stropind cu lumina lor un zid. Luă curba și dispăru. Mirosul slab al gazelor de la eșapament trecu pe lângă nasul lui Tony. Se întoarse în hotel și se îndreptă spre camera cu radio.

Aparatul era încă în funcțiune, dar fata plecase de pe sofaua din fața lui. Pernele încă îi mai păstrau urma corpului. Tony se aplecă și le atinse. Simți că încă mai erau calde. Închise aparatul de radio și rămase un timp acolo, cu mâinile împreunate pe burtă, făcând cercuri cu degetul mare. Se întoarse în hol, la lifturi și rămase lângă vaza de majolică cu nisip alb. Recepționerul picotea în spatele unui ecran de sticlă mată, într-un capăt al recepției. Aerul era mort.

Ușa liftului era întunecată. Tony se uită la indicator și văzu că era liftul la etajul 14.

— A plecat să se culce, mormăi el în barbă.

Ușa portarului de lângă lifturi se deschise și micul însoțitor de noapte mexican apăru în haine de stradă. Îi aruncă lui Tony o privire piezișă cu ochii lui ca niște castane uscate.

— Noapte bună, șefu'.

— Bine, spuse acesta, absent.

Scoase din buzunarul de la vestă o țigară pestriță, subțire și o mirosi. O examină încet, învârtind-o între degete. Pe o parte avea o pată mică. Se încruntă și o puse la loc.

Se auzi un zgomot îndepărtat și acul indicatorului începu să se învârtească pe cadranul de bronz. Casa liftului începu să se lumineze ușor, disipând întunericul, apoi mașinăria se opri. Se deschiseră ușile și Carl își făcu apariția.

Când dădu cu ochii de Tony avu o mică tresărire și trecu pe lângă el cu capul într-o parte, cu o solipire subțire pe buză de sus. Când ajunse în dreptul lui Tony, îi zise încet :

— Ascultă, Tony !

Tony îl prinse de mână cu o mișcare rapidă și puternică și îl întoarse spre el. Îl împinse rapid, cumva cu o mișcare firească în jos pe scări și îl înghesui într-un colț,

în holul cel mic. Își simțea din nou gâtul strâns, fără să-și dea seama de motiv.

— Da ? zise el mohorât. Ce să ascult ?

Portarul se căută într-un buzunar și scoase o hârtie de un dolar.

— El mi-a dat-o, spuse cu un aer fals detașat. Ochii strălucitori priveau undeva aiurea, peste umărul lui Tony. Clipi repede. Gheață și whisky.

— Nu te opri, mârâi Tony.

— Tipul de la 14B.

— Apropie-te să te miros.

Portarul se întinse spre el ostentativ.

— Alcool, spse Tony dur.

— Mi-a dat un pahar.

Tony se uită în jos la hârtia de un dolar.

— Nu e nimeni la 14B. Nu pe lista mea, spuse el.

— Ba da, e. Portarul își linse buzele, iar ochii i se deschiseră și i se închiseră de câteva ori. Un tip înalt și brunet.

— Bine, spuse Tony, tăindu-i-o. Bine. E un tip înalt și brunet la 14B și ți-a dat un dolar și un pahar cu băutură. Mai departe ?

— Are armă sub braț, zise Carl, clipind.

Tony zâmbi, dar ochii îi căpătaseră sclipirea mată a gheții.

— Ai dus-o pe domnișoara Cressy în camera ei ?

— Am văzut că a dus-o Gomez.

— Pleacă din fața mea, îi spuse Tony printre dinți. Și să nu mai accepți băuturi de la clienți.

Nu se mișcă până ce nu îl văzu pe Carl intrând în cabina lui de lângă lifturi și închizând ușa. Apoi fără zgomot urcă cele trei trepte din fața recepției și rămase acolo, privind marmura roză cu vinișoare, setul de scris din onix, fișa proaspătă de înregistrare de pe suportul de piele. Își ridică o mână și izbi puternic placa de marmură. Recepționerul sări din dosul ecranului de sticlă ca o veveriță din scorbura ei.

Tony scoase o hârtiuță din buzunarul de la piept și o întinse pe masă.

— N-am nimic la 14B pe asta, spuse el pe un ton tăios.

Funcționarul își mângâie ușor mustața.

— Îmi pare rău. Erai probabil plecat la masă când s-a înregistrat.

— Cine ?

— S-a înregistrat drept James Watterson, San Diego, spuse el, căscând.

— A cerut ceva ?

Recepționerul se opri în mijlocul căscatului și privi în creștetul capului lui Tony.

— Da, de ce ? A cerut o trupă de swing. De ce ?

— Deștept, spontan și spiritual ! spuse Tony. Își notă pe hârtiuță și o băgă la loc în buzunar. Mă duc sus să verific ușile. Mai sunt acolo patru camere pe care nu le-ai dat. Sus, în picioare, fiule. Dormi pe tine.

— Încerc s-o fac, spuse el tărăgănat și își completă căscatul. Întoarce-te repede, tataie. Nu știu ce să fac să-mi treacă timpul.

— Ai putea să-ți razi puful ăla roz de pe buză, îi spuse Tony și o luă spre lift.

Deschise unul cufundat în întuneric, aprinse plafoniera și îl programă pentru etajul 14. Când ajunse stinse lumina, ieși afară și închise ușile. Holul acesta era mai mic decât oricare altul, exceptându-l pe cel din imediata apropiere. Avea câte o singură ușă lambrisată în albastru, pe fiecare perete, în afară de cel al liftului. Pe fiecare ușă era câte un număr auriu și litere cu un cerc auriu în jur. Tony merse până la 14A și își lipi o ureche de ușă. Nu se auzea nimic. Eve Cressy putea fi în pat, dormind, ori în baie, ori în balcon. Sau poate că stătea în cameră, la câțiva metri de ușă și se uita pe pereți. Ei bine, nu se aștepta să fie el în stare să o audă cum stă în picioare și se uită la perete. Merse la 14B și își lipi urechea de ușă. Aici era altă treabă. Înăuntru se auzea zgomot. Tușea un bărbat. Suna, cumva, ca o tuse de om singur. Nu se auzeau voci. Tony apăsă micul buton de sidef de lângă ușă.

Se auziră pași apropiindu-se fără grabă. O voce îngroșată se auzi prin ușă. Tony nu răspunse și nu făcu nici un zgomot. Vocea îngroșată repetă întrebarea. Liniștit și răutăcios, Tony apăsă din nou butonul.

Domnul James Watterson din San Diego ar fi trebuit acum să deschidă uşa şi să facă scandal. Dar nu. Dincolo de uşă se aşternu o linişte comparabilă cu cea a unui ghetar. Încă o dată, Tony îşi lipi urechea de uşă. Linişte totală.

Scoase un paspartu şi îl introduse delicat în broască. Îl întoarse, împinse uşa spre interior zece centimetri, apoi scoase cheia din broască şi aşteptă.

— Perfect, spuse o voce groasă. Acum intră s-o încasezi.

Tony deschise uşa larg şi rămase în pragul ei, luminat din spate de becul de pe hol. Bărbatul era înalt, cu părul negru, ciolănaş cu faţa palidă. Ţinea în mână un pistol. Felul în care îl ţinea îţi dădea de înţeles că ştie câte ceva despre pistoale.

— Fă câţiva paşi încoace, spuse el tărăgănat.

Tony intră pe uşă şi o închise cu umărul. Îşi ţinea mâinile pe lângă corp, cu degetele curbate şi moi. Zâmbea, cu zâmbetul lui abia schiţat.

— Domnul Watterson ?

— Şi mai ce ?

— Eu sunt detectivul casei, aici.

— M-ai omorât !

Bărbatul înalt, cu faţă albă, cumva arătos şi cumva nu prea, se dădu înapoi încet spre cameră. Era o cameră mare, cu un balcon jos, pe două laturi. Uşi franţuzeşti se deschideau într-un balcon mic şi intim, deschis, de care avea fiecare cameră din turn. În faţa unei canapele drăguţe era un set de grătare pentru un cămin cu buşteni, mascat de un paravan. Un pahar înalt şi aburit era aşezat pe o tavă de hotel, lângă un fotoliu adânc şi confortabil. Omul merse cu spatele până acolo şi rămase în picioare. Pistolul mare şi sclipitor coborâse şi ţinteă podeaua.

— M-ai omorât, spuse el. Nu-s decât de-o oră în bordel şi copoiul casei vine să-mi sune la uşă. O.K., scumpeteo, uită-te-n dulap şi în baie. Dar tipa tocmai a plecat.

— Nici n-ai văzut-o încă, îl spuse Tony.

Faţa albicioasă a omului se acoperi cu nişte riduri neaşteptate. Vocea lui groasă se apropia de un fel de mârâit.

— Zău ? Pe cine n-am văzut încă ?

— Pe o fată care se numește Eve Cressy.

Omul înghiți cu greutate. Așeză pistolul pe masă, lângă tavă. Se lasă să cadă în fotoliul din spate și înțepeni, ca un om cu o criză de lumbago. Apoi se aplecă și își cuprinse rotulele în palme, zâmbind radios printre dinți.

— Deci a ajuns aici, ai? N-am întrebat încă de ea. Sunt un tip precaut. Încă n-am întrebat.

— E aici de cinci zile, spuse Tony. Te așteaptă. Nu a părăsit hotelul nici măcar un minut.

Gura omului făcea niște mișcări ciudate, încercând parcă să zâmbească.

— Am întârziat puțin în nord, spuse el linștit. Știi cum e. Se pare că știi o grămadă despre mine, copoiule.

— Ai dreptate, domnule Ralls.

Omul sări în picioare și mâna i se smuci spre pistol. Rămase aplecat, sprijinindu-se de masă, cu ochii holbați.

— Damele vorbesc prea mult, spuse el cu o voce înfundată, de parcă ar fi ținut ceva moale între dinți și ar fi vorbit așa.

— Nu damele, domnule Ralls.

— Ce? Pistolul căzu pe lemnul tare al mesei. Mai zi o dată, copoiule. Deșteptul meu de cap văd că m-a lăsat.

— Nu damele, băieții. Băieții cu pistoale.

Tăcerea de ghețar se așternu iarăși. Fața i se curățise de orice expresie, dar ochii păreau hăituiți. Tony se apropie până în fața lui. Un om scundac și rotofei cu o față liniștită, palidă și prietenoasă, cu ochii de limpezimea unei ape de izvor.

— Niciodată nu rămân în pană de benzină, băieții ăștia, spuse Johnny Ralls, lingându-și buzele. Devreme sau târziu, lucrează. Bătrâna firmă nu doarme niciodată.

— Știi cine ar putea fi? întrebă Tony cu grijă.

— Aș putea ghici poate de nouă ori. Dar doisprezece ar fi numărul corect.

— Băieții cu necazurile, spuse Tony, cu un zâmbet fragil.

— Unde e ea? întrebă Johnny, dur.

— Ușa de lângă a ta.

Omul merse până la perete, lăsându-și pistolul pe masă. Rămase în fața peretelui, studiindu-l. Se întinse și

prinse grilajul balustradei balconului. Când lăsă mâinile în jos și se întoarse, fața lui avea ceva mai puține riduri. Ochii săi sclipeau potolit. Se întoarse lângă Tony și rămase în fața lui.

— Trebuie să-mi strâng catrafusele, spuse el. Eve mi-a trimis niște bani și mie mi-a venit o idee și am tăiat-o în nord. Bani de cheltuială, asta vreau să zic. Băieții care aduc necazuri vorbesc de douăzeci și cinci de bătrâne. Zâmbi banditește. Cinci sute aș putea să număr. M-am distrat o grămadă făcându-i să creadă că-i am.

— Ce-ai făcut cu ei ? întrebă Tony, cu un aer indiferent.

— Nu i-am avut niciodată, copoiule. I-am tras în piept. Sunt singurul tip din lume care știe că-i așa. A fost o mică afacere din care am ieșit fraierit.

— Te-aș putea crede, spuse Tony.

— Nu omoară chiar așa des, dar tipii pot fi îngrozitori de duri.

— Fraieri, spuse Tony cu o înverșunare bruscă. Băieții cu pistoale. Niște caraghioși.

Johnny Ralls se întinse după pahar și îl goli. Îl puse jos, făcând cuburile de gheață să clincăne. Își luă pistolul, îl cântări în palmă, apoi il vârî cu țeava în jos într-un buzunar interior de la piept. Rămase cu ochii în podea.

— Cum de mi-ai spus toate astea, copoiule ?

— M-am gândit că poate o mai lași puțin în pace.

— Și dacă n-aș face-o ?

— Am așa, o idee, că o s-o faci, spuse Tony.

Johnny Ralls încuviință tăcut.

— Pot să ies de aici ?

— Poți să iei liftul de serviciu până în garaj. Poți să închiriezi o mașină. Îți dau eu o carte de vizită pentru băiatul de acolo.

— Ești un omuleț ciudat, spuse Johnny Ralls.

Tony scoase un portofel uzat din piele de struț și scrise ceva pe o carte de vizită tipărită. Johnny Ralls o citi, apoi rămâne cu ea în mână, bătând-o pe unghia degetului mare.

— Aș putea s-o iau cu mine, zise el, îngustându-și privirea.

— Normal, ai putea face şi o călătorie într-un sicriu, spuse Tony. E aici de cinci zile. A fost urmărită. Un tip pe care îl cunosc m-a sunat şi mi-a spus să o scot de aici. Mi-a spus despre ce e vorba. Aşa că te scot pe tine în locul ei.

— O să le placă la nebunie, zise Johnny Ralls. Îţi vor trimite violete.

— O să plâng în ziua mea liberă din cauza asta.

Johnny Ralls întoarse mâna şi îşi privi palma.

— Aş putea s-o văd, la urma urmei, înainte s-o tai de-aici. Uşa de lângă, ai zis ?

Tony se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. Spuse peste umăr :

— Nu pierde prea multă vreme, frumosule. S-ar putea să mă răzgândesc.

Omul spuse, aproape gentil :

— Ai putea să mă urmăreşti, după câte-mi dau seama.

— Asta e un risc pe care ţi-l asumi, îi spuse Tony fără să se întoarcă.

Merse la uşă şi ieşi din cameră. Închise uşa cu grijă, fără zgomot, aruncă o privire spre uşa cu numărul 14 A şi deschise liftul întunecat. Coborî până la etajul 1 şi merse să ia lădiţa care ţinea deschisă uşa liftului de serviciu. Uşa se închise încet, ţinând-o astfel încât să nu facă nici un zgomot. În jos, pe coridor, venea lumină de la uşa deschisă a camerei îngrijitorului. Tony se întoarse la liftul său şi coborî în hol.

Micul recepţioner era după geamul lui cu vitraliu, verificând registrele. Tony traversă holul şi merse în camera în care era radioul. Aparatul funcţiona din nou, foarte încet. Fata era acolo, întinsă pe aceeaşi sofa. Crainicul îi şoptea ceva, un sunet vag, atât de scăzut, încât ceea ce spunea părea la fel de lipsit de cuvinte ca murmurul copacilor. Ea îşi întoarse capul spre el şi îi zâmbi.

Ai terminat cu pipăitul clanţelor ? Nu am putut să dorm deloc, aşa că am coborât aici. E O.K. ?

El îi zâmbi şi dădu din cap. Se aşeză într-un fotoliu verde şi bătu cu palmele braţele acoperite cu brocart.

— Desigur, domnişoară Cressy.

— Să aştepţi e cel mai greu lucru din lume, nu-i aşa ? Aş fi vrut să-mi vorbeşti dumneata la aparatul ăsta. Sună ca un covrig când îl faci cerc.

Tony parcurse scala, nu găsi nimic care să îi placă şi îl aduse pe acelaşi post.

— La ora asta, nu mai ascultă la radio decât beţivii din crâşme.

Ea îi zâmbi din nou.

— Te superi dacă stau aici, domnişoară Cressy ?

— Îmi face plăcere. Eşti un băieţel drăguţ, Tony.

El se uită ţeapăn în podea şi un fior îi atinse şira spinării. Aşteptă să îi dispară senzaţia şi fenomenul se petrecu încet. Apoi se lăsă pe spate, relaxat, cu degetele sale frumoase împreunate pe colţul de elan. Asculta. Nu la radio, mult mai departe, sunete neclare, sunete ameninţătoare. Şi poate chiar sfârâitul sigur al unor roţi plecând undeva, în noaptea stranie.

— Nimeni nu poate fi rău în totalitate, spuse el cu voce tare. Fata îl privi leneşă.

— Am întâlnit doi sau trei asupra cărora m-am înşelat.

— Mda, aprobă el, judicios. Cred că sunt câţiva.

Fata căscă şi ochii ei de un violet adânc se închiseră pe jumătate. Se cuibări înapoi între perne.

— Mai rămâi puţin, Tony. Poate reuşesc să adorm.

— Bineînţeles. Şi-aşa n-am nimic de făcut. Habar n-am de ce mă plătesc ăştia.

Fata adormi imediat, fără să se mai mişte deloc, ca un copil.

Tony aproape că nici nu respiră vreme de zece minute. O veghea, cu gura întredeschisă. Era o fascinaţie tăcută în ochii lui limpezi, ca şi cum privea un altar.

Apoi se ridică cu grijă infinită şi păşi atent afară, după care trecu pe sub arcadă în holul de la intrare şi la recepţie. Rămase un timp la recepţie, trăgând cu urechea. Auzi o peniţă zgâriind o hârtie undeva. Merse după colţ unde era un şir de telefoane interioare, în cuştile lor mici, de sticlă. Ridică unul şi ceru centralistei de noapte să îi dea garajul.

Telefonul sună de trei sau patru ori, apoi o voce tinerească de băiat îi răspunse.

— Windermere Hotel, aici garajul.

— Tony Reseck la telefon. Tipul ăla Watterson, i-am dat o carte de vizită. A plecat ?

— Sigur, Tony. Aproape de o jumătate de oră. O trec în contul tău ?

— Da. E petrecerea mea. Mulțumesc. Ne mai vedem.

Închise și își frecă gâtul. Se întoarse la recepție și lovi tejgheaua cu palma. Funcționarul apăru dintr-o suflare de după vitraliul său, cu zâmbetul festiv la locul lui. Acesta îi căzu când îl văzu pe Tony.

— Ce naiba, nu mai poate omul să-și facă treaba ? mormăi el.

— Cât e nota de plată la 14B ?

— Nu e niciuna, spuse acesta posomorât.

— Fă una. Tipul tocmai a plecat. A stat acolo doar o oră.

— Măi, măi, făcu funcționarul. Deci personajului nu i-a mers figura. A dat un tun, așa-i ?

— Cinci dolari îți ajung ?

— E un prieten de-al tău ?

— Nu. Doar un bețiv cu mania grandorii și fără bani.

— Eu zic s-o lăsăm baltă, Tony. Cum a ieșit ?

— L-am scos eu cu liftul de serviciu. Tu dormeai. Îți ajung cinci dolari ?

— De ce ?

Portofelul din piele de struț își făcu apariția și o bancnotă uzată de cinci dolari alunecă pe marmură.

— E tot ce am putut scoate de la el, spuse Tony indiferent.

Funcționarul luă bancnota, derutat.

— Tu ești bosul, spuse el, ridicând din umeri. Telefonul zbârnâi pe birou și se întinse după el. Ascultă, apoi îl împinse spre Tony. E pentru tine.

Tony luă telefonul și îl strânse la piept, apoi îl duse la ureche. Vocea i se părea ciudată, avea un sunet metalic. Vocalele erau prefăcute dinadins pentru a fi cât mai anonime.

— Tony ? Tony Reseck ?

— La telefon.

— Un mesaj de la Al. Ești singur ?

Tony se uită la recepționer.

— Fii drăguț.

Acesta schiță un zâmbet scurt și dispăru.

— Spune, sunt singur, zise el în microfon.

— Aveam o treabă cu un tip din hotelul tău. L-am prins când încerca s-o roiască. Al avea o bănuială că tu l-ai ajutat. L-am urmărit și l-am blocat la trotuar. N-a mers cum am vrut. Tipul a început să tragă.

Tony ținea telefonul cât putea de strâns și tâmplele îi înghețaseră odată cu eliminarea transpirației.

— Continuă, spuse el. Bănuiesc că mai e.

— Puțin. Tipul a încasat-o. E rece. Al... Al a zis să-ți transmit adio.

Tony se împinse cât putu de tare în tejghea. Gura îi produse un sunet care nu aparținea vorbirii.

— Te-ai prins ? Vocea metalică suna nerăbdătoare și puțin plictisită. Tipul avea un pistol și l-a folosit. Al n-o să mai dea telefon niciodată.

Tony tresări puternic și telefonul izbi marmura. Avea gura ca un nod uscat.

Vocea spuse :

— Asta-i tot, amice. Noapte bună.

Declicul telefonului sună sec, ca o piatră care lovește un zid.

Tony așeză telefonul în furcă cu grijă, fără să facă nici un zgomot. Își privi palma încleștată. Scoase o batistă și o șterse, apoi își îndreptă degetele cu mâna dreaptă. După aceea își șterse fruntea. Recepționerul apăru de după vitraliu, privindu-l cu ochi sclipitori.

— Vineri sunt liber. Ce-ar fi să-mi dai numărul ăla de telefon ?

Tony dădu din cap spre funcționar, zâmbindu-i chinuit.

Își puse batista în buzunar și bătu ușurel buzunarul în care o băgase. Se întoarse și plecă de lângă tejghea, pe lângă holul de la intrare, coborî cele trei trepte, de-a lungul umbrelor întinse în holul mare, apoi pe sub arcadă și intră din nou în camera în care era radioul. Se mișca

încet, ca un om care se deplasează într-o cameră unde zăcea cineva foarte bolnav. Ajunse la fotoliul în care stătuse mai înainte și se lăsă în el centimetru cu centimetru. Fata dormea în continuare, nemișcată, în poziția aceea încolăcită și detașată pe care reușesc să și-o însușească unele femei și toate pisicile. Respirația ei nu producea nici cel mai mic zgomot în murmurul vag provenit de la radio.

Tony Reseck se lăsă pe spate în fotoliu și își încrucișă mâinile pe dintele de elan, închizând încet ochii

PEŞTII AURII

1

Nu prea mă ţinusem de treabă în ziua aceea ; pur şi simplu zăceam, urmărind cum îmi bălăbăneam picioarele. Răbufniri de vânt cald pătrundeau pe fereastra biroului, aducând pale de funingine de la crematoriul hotelului *Mansion House*, pe care le purta de-a lungul aleii şi le depunea pe cristalul biroului meu, în particule infinitesimale, plutind ca polenul pe pământ viran.

Tocmai mă gândeam să mă duc la masă, când în cameră intră Kathy Horne, o blondă înaltă, clorotică şi cu ochi melancolici, care lucrase cândva în poliţie şi-şi pierduse slujba pentru că luase de bărbat un mărunt falsificator de cecuri, Johnny Horne, pe care voia să-l îndrepte. Nu izbutise să-l îndrepte, dar acum îl aştepta să iasă de la închisoare, ca să mai încerce o dată. Până atunci însă, ţinea debitul de tutun de la *Mansion House* şi privea şmecherii şi escrocii care i se plimbau prin faţă, învăluiţi în fumul argintiu al ţigărilor de foi. Şi, din când în când, împrumuta câte unuia dintre ei zece dolari ca s-o poată şterge din oraş. Aşa era ea, bună la inimă. Se aşează pe un scaun, îşi deschise poşeta mare şi lucioasă, scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse una cu bricheta mea de birou. Suflă un rotocol de fum şi-l urmări, încreţindu-şi nasul.

— Ai auzit vreodată de perlele Leander ? mă întrebă. Ia te uită ce lustrin albastru porţi. După ţoalele astea de pe tine, s-ar zice că ai bani la bancă.

— Nu, şi cu asta răspund la ambele tale întrebări. N-am auzit în viaţa mea de perlele Leander şi nu am bani la bancă.

— Atunci poate că nu ți-ar strica o porție de douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Mi-am aprins o țigară din pachetul ei. Kathy se ridică de pe scaun și închise fereastra, spunând :

— Mi-e de ajuns cât înghit mirosul ăsta de hotel când sunt la debit.

Se așează iar și continuă :

— S-a întâmplat cu nouăspe ani în urmă. Tipul a stat cinspe ani la răcoare la Leavenworth și de patru ani i-au dat drumul. O matahală de cherestegiu din nord, unul Sol Leander, le-a cumpărat pentru nevastă-sa — perlele, vreau să spun — numai două dintre ele. Valorează două sute de mii de dolari.

— Cred că i-a trebuit un vagonet ca să le urnească din loc.

— Văd că te pricepi grozav la perle, răspunse Kathy Horne. Nu mărimea contează. Oricum, azi le-a crescut valoarea și recompensa de douăzeci și cinci de mii de dolari pe care o oferă cei de la asigurări stă încă în picioare.

— Înțeleg. Cineva le-a umflat.

— Ei, acu mai vii de-acasă. Își depuse țigara într-o scrumieră, lăsând-o să ardă, așa cum obișnuiesc femeile. A trebuit să i-o sting eu. De asta a fost băgat tipul la Leavenworth, numai că n-au putut dovedi că el le luase. Furtul s-a petrecut în vagonul poștal. Tipul a reușit să se ascundă în vagon și sus, în Wyoming, l-a împușcat pe însoțitor, a umflat coletele recomandate și a întins-o: A reușit să ajungă până la o ascunzătoare înainte de a fi prins. Pe marfă n-au putut pune mâna, cel puțin nu atunci. N-au pus mâna decât pe el. A încasat pe viață.

— Ei, dacă-i o poveste așa de lungă, hai să bem ceva.

— Nu beau niciodată înainte de apusul soarelui. Așa-ți menții tăria de caracter.

— Grea e viața eschimoșilor, am spus eu. Mai ales vara.

Kathy m-a urmărit în timp ce scoteam o sticlă plată, apoi a continuat :

— Sype îl chema, Wally Sype. A făcut-o de unul singur. Despre marfă n-a suflat o vorbă, nici un cuvințel.

Pe urmă, după cinspe ani l-au grațiat, cu condiția să predea toată prada. A predat absolut totul, în afară de perle.

— Dar unde le ținea? În pălărie? am întrebat.

— Uite ce-i, mie nu-mi arde de glumă. Am dat de firul bilelor.

Mi-am astupat gura cu palma și am luat o înfățișare solemnă.

— A ținut-o morțiș că în viața lui n-a pus ochii pe perle și se vede că l-or fi crezut, fiindcă altfel nu l-ar fi grațiat. Totuși perlele erau printre coletele poștale recomandate și de atunci nimeni n-a mai dat de ele.

Începeam să-mi simt gâtul uscat. Continuam să tac.

Kathy Horne îi trăgea înainte:

— O dată, la Leavenworth, o singură dată în toți anii ăia, a băut un bidon de șerlac alb și s-a îmbătat criță. În celulă cu el mai era unul, Peeler Mardo. Fusese condamnat la douăzeci și șapte de luni pentru că falsificase hârtii de douăzeci de dolari. Sype i-a spus atunci că îngropase perlele undeva, în Idaho.

M-am aplecat ușor înainte.

— Începe să-ți trezească interesul, ha? Atunci mai află și astea: Peeler Mardo locuiește în casa mea, e cocainoman și vorbește în somn.

M-am rezemat din nou de spetează.

— Ia te uită, am spus. Și eu care pur și simplu îmi cheltuiam banii de recompensă fără să știu.

Îmi aruncă o privire tăioasă, apoi fața i se destinse.

— Foarte bine, replică puțin descurajată. Știu că totul pare o aiureală. Au trecut atâția ani și câte capete deștepte n-or fi încercat să dezlege misterul, oameni de pe la poștă, sau de la agenții de detectivi particulari. Și deodată, un cocainoman scoate iar totul la suprafață. Dar i-un derbedeu simpatic și într-un fel îl cred. Știe unde se află Sype.

Am întrebat-o:

— Și toate astea le clipește în somn?

— Firește că nu. Dar mă știi pe mine. O polițistă bătrână are urechi ascuțite. Poate că m-am vârât prea mult, dar l-am mirosit eu că-i fost pușcăriaș, și m-am arătat îngrijorată că ia prea mult drog. E singurul chiriaș pe care-l am acum. Și am eu nu fel de a mă strecura pe

lângă ușa lui și de a trage cu urechea când vorbește de unul singur. Mi-a fost de-ajuns ca să-l pot încolți, restul mi l-a spus singur. Vrea să-și adune ajutoare.

M-am înclinat din nou în față.

— Unde-i Sype ?

Kathy Horne zâmbi și clătină din cap.

— Asta-i singurul lucru pe care nu vrea să-l spuie. Asta și ce nume poartă azi Sype. Dar se găsește pe undeva prin rord, în, sau pe lângă Olympia, Washington. Peeler l-a văzut pe acolo și a aflat unde stă, dar zice că Sype nu l-a observat.

— Dar Peeler ce face aici ?

— Aici au pus gheara pe el când l-au trimis la Leavenworth. Nu știi că un pușcăriaș se întoarce întotdeauna să se uite la poteca pe care i-a alunecat piciorul ? Dar acu' nu mai are nici un prieten pe aici.

Am aprins încă o țigară și am mai tras o dușcă.

— Spui că Sype a ieșit de patru ani. Peeler a făcut douăzeci și șapte de luni. Cu ce s-a ocupat tot timpul, de atunci încoace ?

Kathy Horne își deschise larg ochii ca de porțelan albastru, privindu-mă cu milă.

— Îți închipui cumva că nu mai există și altă închisoare unde să poată intra ?

— O.K., am răspuns. Crezi că o să stea de vorbă cu mine ? Bănuiesc că are nevoie de cineva care să discute cu cei de la asigurări, în cazul când ar exista asemenea perle și Sype i le-ar pune în palmă. Este ?

Kathy Horne ofta.

— Da, o să stea de vorbă cu tine. Asta și așteaptă. Se teme de ceva. N-ai vrea să te duci acuma la el, înainte de a-și lua porția de seară ?

— Desigur, dacă asta ți-e dorința.

Scoase din geantă o cheie plată și scrise apoi o adresă pe agenda mea. Se ridică încet în picioare.

— Sunt două apartamente lipite. Partea mea e separată. Între ele există o ușă despărțitoare, cu o cheie în broască, înspre apartamentul meu. Asta pentru cazul când n-o veni să-ți deschidă ușa de la intrare.

— O.K. am răspuns.

Am suflat fumul în tavan şi m-am uitat la ea. S-a îndreptat spre uşă, s-a oprit, s-a întors şi şi-a aţintit privirea în podea.

— Să ştii că nu pun mare bază pe povestea asta, îmi spune. Poate că n-o să iasă nimic, dar dacă aş putea avea şi eu o mie-două de dolari pentru Johnny, când or să-i dea drumul, poate că...

— Poate c-ai să-l aduci pe calea cea bună, i-am tăiat cu vorba. E un vis, Kathy. Totul nu-i decât un vis. Dar dacă nu e vis, atunci primeşti o treime, cinstit.

Îşi ţinu răsuflarea şi mă privi dilătându-şi ochii, pentru a-şi stăpâni lacrimile. Se îndreptă spre uşă, se opri şi se întoarse din nou.

— Nu-i vorba numai de asta, îmi spuse. Mai e şi nenorocitul ăla, Sype. A stat cincisprezece ani la răcoare. A plătit. A plătit cu vârf şi îndesat pentru ele. Nu-ţi dă senzaţia că ce facem noi e o meschinărie ?

Am scuturat din cap.

— El le-a furat, nu-i aşa ? A omorât un om. Din ce trăieşte ?

— Nevastă-sa are bani, răspunse Kathy Horne. El îşi omoară vremea cu peşti aurii.

— Peşti aurii ? Lua-l-ar dracii !

Kathy ieşi din cameră.

2

Ultima oară când am fost prin cartierul Gray Lake am ajutat un procuror districtual, Bernie Obis, să împuşte un gangster, pe nume Poke Andrews. Dar asta s-a petrecut mai sus, pe coasta dealului, la o depărtare considerabilă faţă de lac. Locuinţa lui Kathy era situată ceva mai jos, în bucla pe care o face strada, înconjurând pintenul dealului. Se ităa izolată şi cocoţată pe pantă, cu un zid coşcovit în faţă şi terenuri virane în spate.

Întrucât la origine fusese o locuinţă dublă, avea două uşi de intrare, cu două rânduri de scări. La una dintre uşi era un bilet prins de grătarul care acoperea vizorul : „Sună la 1432".

Mi-am parcat mașina și am urcat aleea spre scările din dreapta, am trecut printre două răzoare de garoafe, și am mai suit câteva trepte, îndreptându-mă spre ușa cu biletul. Îmi spuneam că aceea trebuie să fie locuința chiriașului. Am sunat. Cum n-a răspuns nimeni, m-am îndreptat spre ușa cealaltă. Nici aici n-a răspuns nimeni.

În timp ce așteptam, un Dodge cupeu cenușiu scrâșni în curba străzii și o fată mărunțică și drăguță, în albastru, mă privi o secundă. Nu am observat cine mai era în mașină. N-am dat nici o atenție. Nu știam că era important. Am scos cheia dată de Kathy Horne și am pătruns într-o odaie cu geamurile închise, care mirosea a terebentină, o încăpere mobilată doar atât cât trebuie, cu perdele curate și o rază domoală de soare care se cernea pe sub draperiile ușii din față. Am străbătut apoi o sufragerie mică, o bucătărie, un dormitor, care evident, aparținea blondei Kathy, o cameră de baie, un alt dormitor mai în față, ce părea să fi fost transformat într-un fel de atelier de croitorie.

În această din urmă încăpere se afla ușa care dădea în cealaltă locuință. Am descuiat-o și am intrat parcă într-o oglindă. Toate camerele păreau reflectate aidoma, cu excepția mobilei. În odaia de zi din partea cealaltă se afla un pat dublu, care n-avea aerul să fi fost folosit.

M-am dus spre încăperile din spate, trecând pe lângă baie și am bătut în ușa închisă ce corespundea dormitorului ocupat de Kathy.

Nici un răspuns. Am apăsat clanța și am intrat. Omulețul întins pe pat era, probabil, Peeler Mardo. Primul lucru pe care l-am observat la el au fost picioarele; deși era îmbrăcat în pantaloni și cămașă, picioarele-i erau desculțe și atârnau peste marginea patului. Legate strâns cu o funie în jurul gleznelor.

Tălpile îi fuseseră arse de ajunseseră carne vie. În cameră, cu toate că geamul era deschis, plutea un miros de carne friptă. Ba și de lemn ars. Un fier de călcat electric, vârât în priză, se afla încă pe masă. M-am dus și l-am deconectat.

M-am înapoiat în bucătărie la Kathy și am găsit în frigider o sticlă de o jumătate de Brooklin Scotch. Am

trau câteva înghițituri, am respirat adânc și un timp am rămas cu privirile pierdute spre locurile virane. În spatele casei se întindea o alee îngustă, pavată, cu câteva trepte de lemn verde ce duceau în stradă.

M-am întors în camera lui Peeler Mardo. Pe un scaun atârna o haină cafenie, vărgată cu dungi subțiri, roșii. Buzunarele erau întoarse cu căptușeala în afară și conținutul lor împrăștiat pe jos.

Peeler Mardo purta pantalonii de la haină și buzunarele pantalonilor erau de asemenea întoarse. Pe pat, lângă dânsul, se găseau câteva chei, niște mărunțiș, o batistă și o cutie de metal, ca o pudrieră, din care se risipise o pulbere albă, strălucitoare. Cocaina.

Era un bărbat scund, nu mai înalt de 1,60, cu păr castaniu, rărit și urechi mari. Ochii nu aveau o culoare definită. Erau pur și simplu ochi, larg deschiși și morți. Brațele-i erau smucite în lături și legate la încheietura mâinilor cu o funie care trecea pe sub pat.

Am cercetat dacă n-are răni provocate de glonț sau de cuțit și n-am găsit nimic. Nici o altă urmă, în afara tălpilor. Șocul spaimei, sau o criză de inimă, sau amândouă la un loc îi făcuseră figura. Era cald încă, iar călușul din gură era cald și umed.

Am șters bine toate obiectele pe care le atinsesem și, înainte de a părăsi casa, am privit un timp fereastra de la ușa de intrare folosită de Kathy.

Era ora trei și jumătate când am pășit în holul de la *Mansion House* și m-am îndreptat spre ghișeul cu țigări din colț. M-am rezemat de tejgheaua de sticlă și am cerut un pachet de Camel.

Kathy Horne mi-a azvârlit pachetul, mi-a strecurat restul în buzunarul de la piept și mi-a dăruit zâmbetul ei rezervat clienților.

— E lată, i-am răspuns. Pregătește-ți sufletul.

Se întoarse repede și-i împinse bețivului, pe tejgheaua de sticlă, un plic cu chibrituri de carton. Omul bâjbâi după ele, scăpă pe jos și chibriturile și trabucul, le adună furios de pe podea și se îndepărtă uitându-se într-una peste umăr, de parcă se aștepta ca cineva să-i tragă un picior în fund.

Kathy privi peste capul meu, cu ochi reci și pustii.

— Sunt pregătită, spuse.

— Te-ai ales cu o jumătate întreagă din recompensă. Cu Peeler s-a zis. I-au venit de hac, chiar în patul lui.

Pleoapele i se zbătură. Două degete se zgâriră pe stilet, lângă cotul meu. O linie albă i se ivi în jurul buzelor. Atâta tot.

— Ascultă-mă, i-am atras atenția. Nu sufla o vorbă până nu termin. A murit din pricina șocului. Cineva i-a ars picioarele cu un fier ieftin de călcat. Nu al tău, am cercetat. Aș spune că a murit prea repede și nu a putut divulga mare lucru. Încă mai avea călușul în gură. Îți mărturisesc sincer, când m-am dus acolo eram convins că toate nu-s decât gogoși. Acum nu mai sunt la fel de sigur. Dacă a dat drumul la ce știa, ne-am ars și s-a zis și cu Sype, afară de cazul în care reușesc să dau eu mai întâi de el. Amicii care au făcut-o n-au prea multe rețineri. Dacă însă n-a vorbit, atunci mai avem timp.

Întoarse capul și-și ațintì privirile pe ușa turnantă a holului. Pete albe i se lățeau pe obraji.

— Ce trebuie să fac eu? întrebă cu răsuflarea tăiată.

Am deschis o cutie de trabucuri și am vârât cheia înăuntru. Degetele ei lungi o scoaseră fără greutate și o ascunseră.

— Când te duci acasă, îl descoperi. Nu știi absolut nimic. Nu pomenești nimic despre perle, nu pomenești nimic despre mine. Or să-i ia amprentele, or să vadă că are cazier și or să-și închipuie că-i vorba de o răfuială.

Mi-am desfăcut pachetul de țigări și am aprins una, continuând un moment s-o privesc pe Kathy. Nu se clintise.

— Crezi că poți face față? am întrebat. Dacă nu, acuma-i momentul s-o spui.

— Te cred. Sprâncenele i se arcuiră. Arăt eu a persoană care e-n stare să tortureze?

— Te-ai măritat cu un escroc, i-am răspuns încruntat.

Obrajii i se aprinseră, ceea ce urmărisem și eu.

— Nu-i escroc! E numai un imbecil fără leac, și nimeni nu și-a schimbat părerea bună despre mine, nici măcar băieții de la poliție.

— Foarte bine. Așa te vreau. La urma urmei, nu noi l-am omorât și dacă vorbim acum, poți spune la revedere oricărei părți din recompensă, dacă se va plăti vreodată ceva.

— Să fie al naibii ăla care suflă ceva, exclamă Kathy Horne cutezătoare. Oh, bietul nenorocit și aproape că izbucni în plâns.

Am bătut-o încetișor pe braț, i-am zâmbit cât de inimos am putut și am ieșit din *Mansion House*.

3

Birourile Companiei de Asigurări se aflau în imobilul Grass, unde ocupau trei cămărute lipsite de orice personalitate. Aveau suficientă mobilă ca să-și poată îngădui să pară neglijente și îmbâcsite cât le poftea inima.

Directorul general se numea Lutin, un om între două vârste, chel, cu ochi calmi și degete îngrijite, care mângâiau o țigară de foi-pestriță. Stătea în spatele unui birou masiv și bine șters de praf și se uita blajin la bărbia mea.

— Carmady, da ? Am auzit de dumneata. Cu un deget mic, strălucitor, îmi atinse cartea de vizită. Ce dorești ?

Mi-am învârtit țigara între degete și mi-am coborât glasul.

— Vă amintiți de perlele Leander ?

Îmi răspunse cu un zâmbet molcom, puțin plictisit.

— Ar fi greu să le uit. Au însemnat pentru Compania mea o pagubă de o sută cincizeci de mii de dolari. Eram pe vremea aceea un băgător de seamă tânăr și plin de fumuri.

Am continuat :

— Eu am o idee. S-ar putea ca totul să fie un foc de paie. E posibil. Totuși, m-aș încumeta să încerc. Recompensa de douăzeci și cinci de mii de dolari pe care o oferează dumneavoastră mai stă în picioare ?

Chicoti.

— Douăzeci de mii, Carmady. Diferența am cheltuit-o cu cercetările noastre. Îți pierzi timpul de pomană.

— Ei timpul meu. Deci douăzeci de mii. În ce măsură pot conta pe sprijin ?

— Ce fel de sprijin ?

— Îmi puteți da o scrisoare de recomandare pentru celelalte sucursale ale dumneavoastră, în cazul când ar trebui să plec în alt stat ? În caz că aș avea nevoie de sprijinul organelor judiciare locale.

— Și în care stat anume pleci ?

I-am zâmbit. Își ciocăni trabucul pe muchia unui platou și-mi întoarse zâmbetul, dar nici unul dintre noi nu zâmbea sincer.

— Fără scrisoare, îmi răspunse. La New York nu s-ar prinde. Avem și noi limitările noastre. Dar în rest, oricât sprijin dorești, confidențial. Și cei douăzeci de mii, dacă-ți merge. Dar n-o să-ți meargă.

Mi-am aprins țigara și m-am lăsat pe speteaza scaunului, trimițând fumul în tavan.

— Nu ? Și de ce mă rog ? Voi n-ați putut pune mâna pe bilele alea. Totuși au existat, nu ?

— Te cred c-au existat. Și dacă mai există, nouă ne aparțin. Dar două sute de mii de dolari nu zac îngropați douăzeci de ani, ca apoi să țâșnească deodată la suprafață.

— Foarte bine. O fac pe timpul meu.

Scutură scrumul trabucului și mă privi de sus în jos.

— Îmi place mutra dumitale, chiar dacă ești sărit, îmi spuse. Noi suntem o organizație puternică. Dacă te filăm începând din clipa asta ? Ce faci atunci ?

— Mă las păgubaș. Am să-mi dau seama dacă-s filat. Nu sunt născut de ieri. Las totul baltă, declar la poliție ce știu și mă duc acasă.

— Dar de ce să amesteci poliția ?

M-am aplecat din nou peste biroul lui.

— Pentru că, i-am răspuns răspicat, tipul care avea în mână firul afacerii a fost omorât astăzi.

— O-o-oh !

Lutin își frecă nasul.

— Nu eu l-am omorât, am adăugat.

Urmă un răstimp de tăcere, după care Lutin reluă :

— Nu vrei nici un fel de scrisoare. Nici măcar n-ai purta-o asupra dumitale. Și acum, după ce mi-ai spus

uuta, știi ul naibii de bine că nu m-aș încumeta să-ți dau vreuna.

M-am ridicat în picioare, am rânjit și am pornit spre ușă. Se ridică și el, foarte grăbit, înconjură biroul în fugă și-mi puse pe braț o mână mică, îngrijită.

— Ascultă, știu că ești țâcnit, dar dacă găsești ceva, fă să ne parvină nouă, prin băieții noștri. Avem nevoie de reclamă.

— Dar din ce dracu-ți închipui că trăiesc eu ? am mârâit.

— Douăzeci și cinci de bătrâne.

— Parcă ziceai douăzeci.

— Douăzeci și cinci. Dar îți repet că ești țicnit. Sype n-a avut niciodată perlele. Dacă le-ar fi avut, ar fi căutat de multă vreme să ajungă la o înțelegere cu noi.

— O.K. Ați avut destul timp să vă dați cu părerea.

Ne-am strâns mâinile, ne-am zâmbit ca doi băieți șmecheri care, deși știu că nu duc pe nimeni, tot nu se lasă.

Când m-am întors la birou, era cinci fără un sfert. Am dat două păhărușe pe gât, mi-am îndesat pipa și m-am așezat să discut cu propria mea minte. Telefonul începu să sune.

O voce de femeie întrebă :

— Carmady ?

Era o voce seacă, rigidă, rece. N-o cunoșteam.

— Da.

— N-ar strica să te duci să-l vezi pe Rush Madder. Îl cunoști ?

— Nu, am mințit. De ce să-l văd ?

La capătul firului se auzi un râs rece ca gheața.

— Din cauza unui individ cu dureri de picioare, răspunse vocea.

Se auzi țăcănitul receptorului. Am agățat și eu telefonul în furcă, am scăpărat un chibrit și am rămas cu ochii pironiți pe zid până când flacăra mi-a ars degetele.

Rush Madder era un avocățel șmecher din Quorn Building. Un vânător de ambulanțe, un șperțar, un ticluitor de alibiuri, gata să se vâre în orice afacere murdară

care-i aducea un ban. Nu auzisem însă numele lui legat de vreo acțiune mai serioasă, ca de pildă arderea tălpilor unui om.

4

Pe Spring Street era forfota obișnuită la ora de închidere a birourilor. Taxiurile trăgeau lângă bordura străzii, stenografele o porniseră spre casă cu câteva minute mai devreme, tramvaiele se înșirau ciorchine și agenții de circulație împiedicau mașinile să vireze corect și legal. Quorn era un imobil cu fațada îngustă, de culoarea mustarului uscat, având la intrare o reclamă mare ce înfățișa o dantură falsă. Lista locatarilor cuprindea nume de dentiști care fac extracții fără dureri, nume de oameni care te învață cum să devii scriitor, nume fără nimic altceva, sau numere fără nici un nume. Rush Madder, avocat, locuia la camera 619.

Am ieșit din cușca hurducătoare a unui lift deschis, am aruncat o privire spre o scuipătoare murdară de pe un covoraș de cauciuc murdar, am înaintat de-a lungul unui coridor care mirosea a mucuri de țigară și am încercat clanța de sub geamul mat al camerei cu numărul 619. Ușa era încuiată. Am bătut.

Pe geamul mat se proiectă o umbră și ușa se deschise cu un scârțâit. Mă aflam față-n față cu un om îndesat, cu bărbia moale și rotundă, sprâncene groase și negre, pielea unsuroasă și o mustață tip Charlie Chan, care făcea ca mutra să-i pară și mai grasă decât era.

Întinse spre mine două degete pătate de tutun.

— Ia te uită, bătrânul hinghef în persoană. Ochiul care nu uită niciodată. Carmady te cheamă, dacă nu mă înșel.

Am intrat și am așteptat să fie închisă ușa. Era o încăpere fără covor, cu podeaua acoperită doar de un linoleum cafeniu, cu un birou plat și altul acoperit cu un capac rulant, fiecare în câte un colț, cu un seif mare, verde, care părea la fel de rezistent ca o pungă cu de-

lleatese, cu două fişete, trei scaune, o debara zidită în perete şi o chiuvetă în colţ, lângă uşă.

— Ei, ei, ia loc, mă îndemnă Madder. Mă bucur să te văd. Se foi prin spatele biroului, aranjă o pernă cu căptuşeala plesnită şi se aşeză pe ea. Drăguţ din partea dumitale că ai trecut pe la mine. Interes de afaceri ?

M-am aşezat, am luat o ţigară între dinţi şi l-am măsurat din priviri. N-am scos o vorbă. Urmăream cum îi ţâşnesc broboanele de sudoare. I se iviră întâi în păr. Luă un creion şi începu să deseneze pe sugativă. Îşi ridică o clipă ochii fulgerându-mă cu o privire pătrunzătoare, apoi îi coborâ din nou pe sugativă. După aceea, se adresă sugativei :

— Vreo idee, ceva ? întrebă încet.

— În legătură cu ce ?

Continua să nu se uite la mine.

— În legătură cu o mică afacere pe care am putea-o întreprinde împreună. Să zicem, pietre preţioase.

— Cine era prigoria ?

— Cum ? Care prigorie ?

Nu-şi clinti ochii.

— Aia care mi-a telefonat.

— Ţi-a telefonat cineva ?

Am pus mâna pe telefonul lui, un aparat de tip vechi, am ridicat receptorul şi am început să formez foarte încet numărul Departamentului General al Poliţiei. Eram sigur că ştia numărul acela cum îşi ştia pălăria.

Întinse mâna şi apăsă furca.

— Stai puţin, începu să se lamenteze. Prea te pripeşti. De ce chemi sticleţii ?

I-am răspuns, rostind cuvintele rar :

— Pentru că doresc să stea de vorbă cu tine, deoarece tu cunoşti o fată care ştie ceva despre un om cu dureri de picioare.

— Şi e nevoie s-o luăm pe calea asta ?

Gulerul îi deveni prea strâmt. Începu să-l smucească.

— În ceea ce mă priveşte, nu e nevoie, dar dacă-ţi închipui că am să stau aici, lăsându-te să-mi pui reflexele la încercare, atunci e nevoie.

— În regulă, răspunse cu voce groasă. În regulă. Nu te înfuria.

— Atunci încetează să te mai joci de-a v-aţi ascunselea cu mine, am mormăit. Vorbeşte normal. Dacă ai ceva pentru mine, probabil că-i o treabă prea murdară ca să mă tenteze. Totuşi, am să te ascult.

Dădu din cap. Acum se simţea în largul lui. Ştia că blufez. Scoase un vălătuc de fum albicios şi-l privi cum pluteşte.

— În regulă, repetă cu voce domoală. Mai fac şi eu pe prostul din când în când. Adevărul este că ştim cum stau lucrurile. Carol te-a văzut intrând în casă şi apoi plecând. Şi n-ai chemat reprezentanţii legii.

— Carol ?

— Carol Donovan. O prietenă a mea. Ea ţi-a telefonat.

Am încuviinţat, dând din cap.

— Spune mai departe.

Dar nu spuse nimic. Rămase nemişcat, privindu-mă fix.

Am rânjit, m-am aplecat puţin peste birou şi i-am trântit :

— Am să-ţi spun eu ce te frământă : nu ştii ce-am căutat acolo şi, din moment ce-am fost, de ce n-am chemat poliţia. La asta-i lesne de răspuns. Am socotit că e un secret.

— Stăm amândoi şi ne tragem de limbă, ripostă Madder cu acreală.

— Bine, am răspuns. Atunci hai să vorbim despre perle. Aşa-ţi convine ?

Ochii îi scânteiară. Voi să-şi dea frâu liber curiozităţii, dar se reţinu. Răspunse cu o voce joasă, rece :

— Carol a dat într-o noapte peste el, peste individul ăla. Un tip cam într-o ureche, îndopat cu cocaină, dar c-o idee bine înşurubată în ţeastă. Vorbea despre perle, despre un tip din nord-vestul Canadei care le-a dosit acu nu ştiu câţi ani şi le-ar mai avea încă, numai că nu voia să spună cine-i ăla sau unde-i. Făcea pe şme-

cherul când venea vorba de asta. Își ținea gura. N-aș putea spune de ce.

— Fiindcă simțea nevoia să-i ardeți picioarele, am răspuns eu.

Lui Mader îi tremurară buzele și o nouă boare de transpirație îi umezi părul.

— N-am făcut-o eu, răspunse cu glas sugrumat.

— Tu sau Carol, ce importanță are ? Tipul a murit. Pot s-o transforme în caz de omucidere. Dar n-ați aflat ce-ați vrut. De asta mă găsesc aici. Îți imaginezi că dețin unele informații pe care nu le-ai obținut. Scoate-ți asta din cap. Dacă eu aș fi știut destul, n-aș fi venit aici și dacă tu ai fi știut destul, nu m-ai fi chemat. Te-ai prins ?

Rânji foarte ușor, de parcă îl durea. Se mișcă în fotoliu, trase un sertar adânc dintr-o parte laterală a biroului, scoase o sticlă cafenie, frumos modelată și două pahare vărgate. Murmură :

— Drumurile noastre se vor despărți. Rămânem numai noi doi. Pe Carol o las naibii. Prea-i dură, Carmady. Am mai văzut eu femei dure, dar asta-i dracul gol. Și când te uiți la ea, n-ai crede pentru nimic în lume, nu ?

— Am văzut-o ?

— Cred că da. Ea spune c-ai văzut-o.

— A, fata din Dodge.

Dădu din cap și umplu cu generozitate cele două pahare, apoi puse sticla la loc și se ridică în picioare.

— Apă ? În al meu pun.

— Nu. Dar de ce mă bagi pe mine în treaba asta ? Nu știu nimic în plus față de ce mi-ai înșirat. Sau, oricum, prea puțin. În nici un caz atâta cât îți trebuie ca să faci asemenea planuri.

Mă privi piezîș, prin pahar.

— Eu știu unde se pot căpăta cincizeci de mii pentru perlele Leander, adică de două ori cât primești tu. Îți pot da toată suma pe care mizezi și să-mi iau și eu partea mea. Dumneata ai fațada care-mi trebuie ca să pot lucra deschis. Vrei să-ți torn apă ?

— Nu vreau apă.

Se îndreptă spre chiuvetă, dădu drumul la robinet şi se întoarse cu paharul pe jumătate plin. Se aşeză din nou, zâmbi şi ridică paharul. Am băut.

5

Până acum făcusem numai patru greşeli. Prima, că mă amestecasem în toată povestea asta, fie chiar şi numai din simpatie pentru Kathy Horne. A doua, că am continuat să mă amestec chiar şi după ce am descoperit cadavrul lui Peeler Mardo. A treia, că-l lăsasem pe Rush Madder să înţeleagă că ştiu despre ce-i vorba. A patra şi cea mai gravă, că acceptasem paharul de whisky.

Avusese un gust ciudat chiar când îl dădusem pe gât. Apoi a urmat momentul acela de acută luciditate când am ştiut, exact ca şi cum aş fi văzut, că avocatul schimbase băutura lui cu una inofensivă, aflată în debaraua zidită în perete.

Am rămas o clipă nemişcat, cu paharul gol între degete, concentrându-mi forţele. Mutra lui Madder mi se lăţea în faţa ochilor, devenea tot mai confuză şi mai vagă. În timp ce mă privea, un zâmbet gras îi juca pe sub mustaţa Charlie Chan.

Am vârât mâna în buzunarul de la şold şi am scos o batistă înnodată, bine burduşită cu monezi. Se părea că Madder nu observase conţinutul. Cel puţin nu se clinti, după primul reflex de a-şi duce mâna la buzunarul interior al hainei.

M-am ridicat, am înaintat clătinându-mă ca un om beat şi l-am pocnit drept în creştetul capului.

Gâfâi ca sufocat. Dădu să se ridice în picioare. I-am tras una în falcă. Se lăsă moale, mâna băgată sub haină îi alunecă şi răsturnă paharul aflat pe cristalul biroului. Am ridicat paharul şi am rămas nemişcat, trăgând cu urechea, luptându-mă cu un val de amorţeală care creştea în mine, stârnindu-mi greaţa.

M-am îndreptat spre o uşă de comunicare şi i-am încercat clanţa. Încuiată. Începusem să mă împleticesc.

Am tras un scaun de birou spre uşa de intrare şi l-am proptit spateaza sub clanţă. M-am rezemat de uşă, respirând cu greutate, scrâşnind din dinţi, blestemându-mă singur. Am scos din buzunar o pereche de cătuşe şi m-am dus iar la Madder.

O fată foarte drăguţă, cu păr negru şi ochi cenuşii ieşi din debara şi întinse spre mine o ţeavă de calibrul 32 Purta un taior albastru, foarte elegant croit. O pălărie cu o farfurioară răsturnată îi cădea pe frunte, reţezându-i-o drept. De o parte şi de alta a borului străluceau bucle negre. Ochii îi erau cenuşii ca ardezia, reci şi totuşi luminoşi. Obrazul proaspăt, tânăr, delicat, dar tăios ca o daltă.

— În regulă, Carmady, întinde-te şi dormi. Nu mai rezişti.

M-am împleticit spre ea fluturându-mi mica măciucă. Scuturа din cap. Pe măsură ce se mişca, faţa părea aă i se lăţească. Contururile i se pierdeau, tremurau. Revolverul pe care-l ţinea în mână putea fi orice, de la un tunel până la o scobitoare.

— Nu fi idiot, Carmady, îmi spuse. Câteva ore de somn pentru tine, câteva ore de avans pentru noi. Nu mă face să trag. N-am să şovăi.

— Dracu să te ia, am mormăit. Cred că n-ai să şovăi.

— Clar ca lumina zilei. Sunt o femeie care ştie ce vrea. E limpede. Aşază-te.

Podeaua mă sălta şi mă împingea în sus. Stăteam cu picioarele pe duşumea, dar parcă m-aş fi aflat pe o plută purtată de valuri furtunoase. Îmi concentram puterea în palme. Abia de mai simţeam podeaua. Mâinile îmi amorţiră. Întregul corp mi-era amorţit.

Am încercat să o măsor din cap până în picioare.

— Ha-a ! Ucigaşo ! am chicotit.

Îmi aruncă un râs îngheţat pe care abia de l-am mai auzit. Începuseră să-mi bubuie tobe în cap, bubuituri de tobe războinice, venind dintr-o junglă îndepărtată. În faţa ochilor îmi unduiau valuri de lumină, umbre negre şerpuiau şi ceva foşnea ca vântul printre frunze. Nu voiam să mă întind pe jos. M-am întins pe jos.

Vocea fetei veni de departe, o voce de spiriduş :

— Drumurile noastre se vor despărți, așa-i ? Nu-i plac metodele mele, așa-i ? Binecuvântată fie inima lui nobilă și duioasă ! Avem noi grijă de el.

Foarte vag, de parc-aș fi plutit prin aer, am simțit o vibrație înfundată care putea fi o împușcătură. Speram că-l împușcase pe Madder, dar lucrurile nu s-au petrecut tocmai așa. Mă ajutase doar pe mine să-mi pierd cunoștința, dându-mi în cap cu propria mea măciucă.

Când mi-am revenit, se înnoptase. Ceva păcănea deasupra casei, cu un zgomot sec. Prin fereastra deschisă din spatele biroului, o lumină galbenă împroșca zidul înalt al unei clădiri. Apoi se auzea din nou păcăitul și lumina pierea. O reclamă luminoasă de pe acoperiș.

M-am ridicat de pe podea ca un om care se despotmolește din mâl vâscos. M-am îndreptat clătinându-mă până la chiuvetă, mi-am stropit fața cu apă, mi-am pipăit creștetul capului și m-am cutremurat, apoi m-am dus, poticnindu-mă, spre ușă și am dibuit comutatorul.

Pe birou era un talmeș-balmeș de hârtii risipite, capete de creion, plicuri, o sticlă goală, cafenie, de whisky, mucuri de țigară și scrum. Rămășițe din sertare golite în pripă. Nu mi-am pierdut vremea să le cercetez. Am ieșit din birou, am coborât în stradă cu liftul care se bâțâia, am intrat într-un bar și am băut un coniac, apoi m-am urcat în mașina mea și m-am dus acasă.

Mi-am schimbat hainele, mi-am strâns câteva lucruri într-o valiză, am băut puțin whisky și am răspuns la telefon. Era aproape nouă și jumătate.

Kathy Horne întrebă :

— Așadar n-ai plecat încă ? Speram să nu fi plecat.

— Ești singură ? am întrebat cu glasul încă năclăit.

— Da, dar n-am fost. Ceasuri întregi mi-au mișunat sticleții prin casă. S-au purtat cuviincios, cu considerație. Au presupus că-i vorba de vreo răfuială veche.

— Și probabil că telefonul e pus acum sub observație, am mârâit. Și unde gândeai că am plecat eu ?

— Ei, știi tu. Prietena ta mi-a spus.

— O fată mică, bruneta ? Foarte înfiptă ? O cheamă Carol Donovan ?

— Avea cartea ta de vizită. Cum, nu era...

— N-am nici o prietenă, am răspuns eu cu simplitate. Şi pun rămăşag că absolut întâmplător, fără să-ţi dai seama, ţi-a scăpat un nume de pe buze, numele unui oraş din nord. Nu-i aşa ?

— D... d... da, recunoscu slab Kathy Horne.

Am prins avionul de noapte spre nord.

A fost o călătorie plăcută, cu excepţia faptului că aveam o durere în moalele capului şi că simţeam o sete nebună de apă de la gheaţă.

6

Hotelul *Snoqualmie* din Olympia se găsea pe Capitol Way, peste drum de obişnuitul scuar al grupului de clădiri centrale. Am lăsat în urmă cafeneaua şi am pornit-o la vale, pe un dâmb, până am ajuns la ultima şi cea mai singuratică porţiune a Canalului Puget, cu apă scăzută şi puturoasă, mărginită de debarcadere scoase din uz. Pe chei, în faţă, erau îngrămădite stive de lemne de foc ; câţiva moşnegi tândăleau printre ele, sau şedeau pe cutii, trăgând din pipe, cu capul rezemat de placarde pe care scria : „Lemne de foc şi surcele. Livrarea gratuită".

În spate se ridica un ţărm stâncos, teşit, pe care se căţărau uriaşii pini din nord, profilaţi pe un cer albastru-cenuşiu.

Doi dintre bătrâni se aşezaseră pe nişte cutii aflate doar la vreo şapte metri depărtare una de alta, dar nu se luau deloc în seamă. M-am apropiat de unul. Purta pantaloni de catifea dungată şi ceva ce fusese cândva o bluză impermeabilă, roşu cu negru. Pălăria de fetru era impregnată cu urmele de sudoare adunate în douăzeci de veri. Într-o mână strângea o pipă scurtă, neagră, iar cu degetele jegoase ale celeilalte trăgea încet, precaut, de un fir de păr lung şi creţ, care-i ieşea din nas. Mi-am

tras o cutie la marginea cheiului, m-am așezat, mi-am umplut și eu pipa, am aprins-o, am suflat un nor de fum și, arătând cu mâna spre apă, am spus :

— Nici n-ai crede că asta ajunge în Oceanul Pacific.

Se uită la mine. Am continuat :

— Canal mort, liniștit, stătut, ca și orășelul dumneavoastră. Îmi plac orașele de felul ăsta.

Moșul continuă să se uite la mine.

— Pun rămășag, am zis mai departe, că un om care a trăit în orașul ăsta îi cunoaște pe toți de pe aici și de prin împrejurimi.

Întrebă :

— Pe cât pui rămășag ?

Am scos din buzunar un dolar de argint. Pe acolo mai avea încă destulă valoare. Bătrânul îl privi, dădu din cap și, deodată, își smulse din nas firul lung de păr și-l ținu în lumină, ca să-l privească.

— Ai să pierzi, îmi răspunse.

Mi-am așezat dolarul pe genunchi.

— Știi pe cineva, prin jur, care se ocupă cu creșterea peștilor aurii ? am întrebat.

Se zgâi la dolar. Celălalt bătrân din apropiere purta salopetă și pantofi fără șireturi. Se holba și el la dolar. Amândoi scuipară în aceeași secundă. Primul bătrân întoarse capul și zbieră cât îl ținea gura :

— Știi pe vreunu' care crește pești aurii ?

Al doilea bătrân sări de pe cutia lui, înșfăcă un topor mare, așeză un buștean pe muche, trânti cu putere toporul în el și-l despică în două bucăți egale. Aruncă primului bătrân o privire triumfătoare și urlă :

— Nici eu nu-s ăla.

— E cam fudul de-o ureche. îmi explică primul.

Apoi se ridică încet și se îndreptă spre o cabană clădită din scânduri vechi, de lungimi inegale. Intră înăuntru, trântind ușa după el.

Al doilea bătrân azvârli toporul, scuipă cu obidă în direcția ușii care se trântise și pieri printre stivele de lemne.

Ușa colibei se deschise iar omul cu bluza impermeabilă scoase capul afară.

— Culegător de crabi, asta-i tot, și ușa se trânti din nou.

Mi-am vârât dolarul la loc în buzunar și am pornit-o spre poarta de pe deal. Mi-am zis că mi-ar lua prea mult timp până să le învăț limbajul.

Capitol Way se întindea de la nord spre sud. Un trotuar verde și amărât se târa spre un loc numit Tumwater. În depărtare se zăreau clădirile administrative. Spre nord, strada trecea prin fața a două hoteluri, a câteva prăvălii, apoi se ramifica la dreapta și la stânga. Dacă o luai în dreapta, te ducea la Tacoma și Seattle. În stânga, dădeai de un pod care ajungea în Peninsula Olympiei.

Dincolo de această ramificație la dreapta și la stânga, strada devenea subit veche și părăginită, cu gropi în asfalt, un restaurant chinezesc, un cinematograf într-o baracă de scânduri, o dugheană de cămătar. O firmă care ieșea în afară, peste trotuarul murdar, indica: „Bar", și dedesubt, cu litere mici, de parcă nădăjduia că nimeni n-o să le vadă, era scris: „Biliard".

Am intrat, trecând pe lângă un raft cu reviste ilustrate colorate și pe lângă o vitrină cu țigări de foi și muște. Pe stânga era o tejghea lungă de lemn, câteva automate cu țigări și o singură masă de biliard. Trei puști își făceau de lucru pe la automate, iar un bărbat înalt și slab, cu nas lung și bărbie retezată, juca biliard de unul singur, ținând între buze un trabuc stins.

Mam cocoțat pe un scaun și un om cu ochii ageri și capul chel se ridică de pe un jilț de după tejghea, își șterse mâinile pe un șorț gros și cenușiu și-mi oferi vederii un dinte de aur.

— O secărică, am cerut. Cunoști pe cineva care crește pești aurii?

— Da, a răspuns. Nu.

A turnat ceva după tejghea și mi-a împins un pahar din sticlă groasă.

— Două fise.

Am mirosit lichidul și am strâmbat din nas.

— Când ai spus „da", te gândeai că asta-i secărică?

Chelul ridică o sticlă mare cu o etichetă pe care scria ceva despre : „Cremă Distilată din Rachiu de Secară, Vechime Garantată Cel Puțin Patru Luni".

— O.K., am zis. Văd că tocmai ți-a sosit în prăvălie.

Am subțiat-o cu puțină apă și am dat-o pe gât. La gust era întocmai ca o cultură de microbi de holeră. Am zvârlit un sfert de dolar pe tejghea. Barmanul mi-a arătat un dinte de aur în partea cealaltă a gurii, a proptit pe tejghea două mâini voinice și și-a îndreptat bărbia spre mine.

— Despre ce trăsnaie îndrugai ? mă întrebă aproape cu amabilitate.

— Am sosit de curând în oraș, am spus. Caut niște pești aurii ca să-i pun în vitrina principală a prăvăliei mele. Pești aurii.

Barmanul îmi răspunse rostind cuvintele foarte rar :

— Am eu mutra să cunosc pe unu cu pești aurii ?

Pălise puțin la față.

Omul cu nas lung care terminase de jucat cu el însuși o partidă de biliard, rezemă tacul, veni la tejghea aproape de mine și aruncă o monedă.

— Dă-mi ceva de băut până nu te duci să te pișii.

Barmanul își desprinse cu mare greutate mâinile de pe tejghea. M-am uitat să văd dacă degetele nu lăsaseră adâncituri în lemn. Combină un cocteil, îl amestecă puțin cu un pai, trase adânc aer în plămâni și-i dădu apoi drumul pe nări, mormăi ceva și se îndreptă spre o ușă pe care stătea scris „Toaletă".

Omul cu nas lung ridică paharul cu cocteil și se privi în oglinda pătată din spatele barului. Colțul din stânga gurii îi zvâcni scurt și pe acolo se strecură un fir de voce neclară, zicând :

— Ce face Peeler ?

Mi-am împreunat degetul mare cu arătătorul, le-am dus la nas, le-am adulmecat și am scuturat din cap cu tristețe.

— Țintește sus, hai ?

— Da, am răspuns. Nu ți-am reținut numele.

Spune-mi Soare-Apune. Mă trag mereu tot mai spre apus. Crezi c-o să-şi ţie gura ?

O să-şi ţie gura, am răspuns.

Cum ţi se spune ?

Dodge Willis, El Paso.

— Ai luat cameră pe undeva ?

— Hotel.

Lasă jos paharul gol.

— S-o-ntindem.

7

Am intrat în camera mea, ne-am instalat şi am început să ne măsurăm unul pe celălalt pe deasupra a două pahare cu scoth şi bere de ghimber. Soare-Apune mă cerceta cu ochii lui apropiaţi şi lipsiţi de expresie, aruncându-mi din timp în timp căutături scurte, dar din ce în ce mai scormonitoare şi părând apoi să le adune pe toate cap la cap.

Îmi sorbeam băutura şi aşteptam. În cele din urmă, mă întrebă cu vocea aceea care ieşea fără să mişte buzele :

— Cum de n-a venit chiar Peeler ?

— Din acelaşi motiv pentru care n-a rămas aici, când a fost.

— Adică ?

— Dă-ţi seama şi singur.

Încuviinţă, de parcă într-adevăr i-aş fi spus ceva cu cap şi coadă.

Apoi :

— Cât e recompensa ?

— Douăşcinci de mii.

— Rahat !

Soare-Apune deveni emfatic, ba chiar violent.

M-am lăsat pe speteaza scaunului, am aprins o ţigară, am suflat fumul înspre fereastra deschisă şi m-am uitat cum îl preia briza şi-l destramă.

— Ia ascultă, începu Soare-Apune să se lamenteze. Eu nu te cunosc de la meciul de duminica trecută. Poate că eşti sticlete. Nu ştiu nimic.

— De ce m-ai agăţat ?

— Doar aveai parola, nu ?

Am plonjat cu ochii închişi. I-am rânjit cu gura până la urechi :

— Da. „Peştii aurii" era parola. Şi barul era locul de întâlnire.

Totala lui lipsă de expresie mă făcu să înţeleg că o nimerisem. Era o baftă din acelea cum îţi apar numai în vis, dar nici măcar în vis nu te pricepi cum să profiţi de ele.

— Bun, care-i mişcarea următoare ? întrebă Soare-Apune, sugând un cub de gheaţă scos din pahar şi încercând să-l sfărâme în dinţi.

Am râs.

— O.K., Soare-Apune. Îmi place că le prinzi din zbor. Dacă nu, am mai fi putut-o lungi săptămâni întregi cu întrebările. Hai să dăm cărţile pe faţă. Unde-i individul ?

Soare-Apune strânse buzele, le umezi, le strânse din nou. Aşeză cu un gest foarte lent paharul pe masă ; mâna dreaptă îi atârna moale pe coapsă. Am ştiut că săvârşisem o greşeală, pentru că, de bună seamă, Peeler cunoştea exact unde-i individul. Aşadar ar fi trebuit să ştiu şi eu.

Nimic din glasul lui Soare-Apune nu-mi dădu a înţelege că greşisem.

Mi se adresă furios :

— Vrei să spui că de ce nu dau eu cărţile pe faţă ca dumneata să te holbezi la ele. Rahat !

— Aşa, atunci ce părere ai de asta ? am mârâit. Peeler e mort.

O sprânceană şi un colţ de gură zvâcniră. Ochii îi deveniră şi mai lipsiţi de expresie, dacă e cu putinţă. Vocea îi sună hârşâit, ca atunci când îţi treci degetul peste piele scorţoasă.

— Cum s-a întâmplat ?

— Nişte rivali de care voi doi habar n-aveaţi.

M-am lăsat pe spate și am zâmbit.

Revolverul scânteie în lumina soarelui cu un licăr blând, metalic. Nici nu-mi dădeam seama de unde răsărise, dar țeava era rotundă, neagră, goală și privea către mine.

— Nu ți-ai găsit omul potrivit să-l duci cu prețul, spuse Soare-Apune cu o voce moartă. Nu-s eu fraierul pe care să se bizuie șnapanii.

Mi-am încrucișat brațele, atent ca mâna dreaptă să fie pe deasupra, la vedere.

— Așa ar fi, dacă te-aș duce. Dar nu te duc. Peeler a avut de-a face cu o fată care l-a tras de limbă, până la un anumit punct. Nu i-a spus însă adresa bătrânului, așa că fata și cu asociatul ei s-au dus să-i facă o vizită lui Peeler acasă. I-au ars tălpile c-un fier de călcat. A murit din cauza șocului.

Soare-Apune nu părea impresionat.

— Mai am încă destul loc gol în urechi, îmi spuse.

— Și eu la fel, am mârâit, prefăcându-mă brusc mânios. De la dumneata ce dracu altceva am scos până acum decât că-l cunoști pe Peeler ?

Răsuci revolverul pe degetul arătător și-l privi în timp ce se învârtea.

— Bătrânul Sype e la Westport, mă anunță cu o voce indiferentă. Asta îți spune ceva ?

— Da. Are bilele ?

— De unde dracu vrei să știu ?

Încetă să mai rotească revolverul și-l așeză pe coapsă. Țeava nu mă mai țintea.

— Și unde-s rivalii ăia de care ziseși ?

— Sper să-i fi lăsat în urmă, dar n-aș pune mâna-n foc. Pot să-mi cobor brațele și să-mi torn un pahar ?

— Da, vezi-ți de treabă. Și dumneata cum ai picat în afacerea asta ?

— Peeler locuia la soția unui prieten al meu care-i la gherlă. O fată cumsecade, pe care te poți bizui. Peeler a vorbit cu ea și ea pe urmă a vorbit cu mine.

— După omor ? Dumneata cu câți ai de împărțit ? Eu iau jumătate, asta-i stabilit.

Am dat pe gât băutura şi am împins în lături paharul gol.

— Stabilit, pe dracu !

Revolverul se înălţă cu câţiva centimetri, apoi coborî din nou.

— Câţi sunt cu totul ? întrebă

— Acum, că Peeler a murit, suntem trei. Dacă-i putem ţine departe pe ceilalţi.

— Arzătorii de tălpi ? Nici o grijă. Cum arată ?

— Tipul, Rush Madder, o puşlama de avocăţel din Sud, cincizeci de ani, gras, mustaţă pe oală, păr negru rărit în creştet, un metru şaptezeci, optzeci de kilograme, cam slab de înger. Fata, Carol Donovan, păr negru, lung, ochii cenuşii, frumuşică, trăsături fine, douăşcincidouăşopt de ani, un metru cincizeci şi cinci, cincizeci de kilograme, ultima oară a fost văzută îmbrăcată în albastru. Nu prea ştie de glumă. Aliaj dur ca oţelul.

Soare-Apune dădu din cap cu indiferenţă şi-şi aşeză revolverul deoparte.

— Las' c-o muiem noi dacă-şi vâră nasul. Am o rablă acasă. Hai să luăm drumul spre Westport şi să vedem despre ce-i vorba. Dumneata ai să-i tragi povestea cu peştii aurii. Se zice că-i complet tăcănit după peşti. Eu rămân la adăpost. E prea rafinat pentru mine. Eu put a hazna.

— Grozav ! am răspuns vesel. Toată viaţa m-am dat în vânt după peşti.

Soare-Apune întinse mâna după sticlă, îşi turnă două degete de scotch şi puse sticla la loc. Se ridică în picioare, îşi smuci gulerul îndreptându-şi-l şi, atât cât îl stătu în putere, îşi împinse în afară falca fără de bărbie.

— N-o lua prea uşor, băiete. O să fie o chestie tare. În primul rând înseamnă să ne înfundăm în inima pădurii şi-apoi o să se lase şi cu niscaiva oase rupte. O să fie un fel de jaf.

— E-n regulă. Doar îi avem în spate pe cei de la Asigurări.

Soare-Apune își trase în jos colțurile vestei și se scărpină la ceafă. Mi-am pus pălăria pe cap, am înșfăcat sticla de scotch în valiza de lângă scaunul pe care ședusem, m-am îndreptat spre fereastră și am închis-o.

Am pornit spre ieșire. Tocmai când am pus mâna pe clanță, bătăi puternice răsunară în ușă. I-am făcut semn lui Soare-Apune să se lipească de zid. M-am uitat o clipă la ușă și apoi am deschis-o.

Cele două țevi de revolver apărură la același nivel, una mică de calibrul 32, una mare, „Smith and Wesson". Cum nu putură pătrunde amândoi odată pe ușă, fata intră prima.

— E-n regulă, zmeule. Mâinile sus !

8

M-am retras încet în cameră, mergând de-a-ndăratelea. Cei doi vizitatori înaintau spre mine. M-am împiedicat de valiză, am căzut pe spate și cu un geamăt m-am răsucit pe o parte.

Soare-Apune spuse cu indiferență :

— Aștia-s pungașii ăia ? Ușurel !

Simultan, două capete se întoarseră spre el, încetând să se mai aplece asupră-mi, așa încât am putut să-mi scot arma și s-o pun lângă mine. Continuam să gem.

Urmă o tăcere. N-am auzit vreun revolver descărcându-se. Ușa cameriței era încă larg deschisă, iar Soare-Apune rămăsese lipit de perete, mai mult sau mai puțin ascuns de ușă. Fata rosti printre dinți :

— Rush, ține-l pe Gabor cu arma și închide ușa. Slăbănogul nu poate să tragă aici. Nimeni nu poate trage. Apoi, cu o șoaptă pe care abia am deslușit-o, adăugă : Trântește-o !

Rush Madder se îndreptă de-a-ndăratelea spre ușă, clătinându-se și țintind spre mine revolverul „Smith and Wesson". Era cu spatele la Soare-Apune și gândul acesta făcea să i se învârtească ochii în cap. Aș fi pu-

tut trage în el cu destulă uşurinţă, dar nu ăsta era jocul. Soare-Apune stătea cu picioarele depărtate şi cu limba afară. Ceva ce putea fi luat drept zâmbet îi încreţea pleoapele turtite. Se uita fix la faţă şi faţa îl fixa pe el. Revolverele lor se fixau unul pe celălalt.

Rush Madder ajunse la zid, dibui cu mâna, apucă mucheia uşii şi-i făcu vânt cu putere. Ştiam precis ce se va petrece. În clipa când se va auzi bufnitura uşii trântite, ţeava de calibru 32 se va descărca. Dacă zgomotele se vor produce exact în aceeaşi secundă, nimeni n-o să-şi dea seama. Împuşcătura va fi acoperită de bufnitura uşii.

M-am întins, am apucat-o pe Carol Donovan de încheietura mâinii şi am smucit-o cu forţă. Uşa s-a trântit cu zgomot. În aceeaşi clipă, revolverul s-a descărcat şi glonţul a ciobit tavanul.

Carol se răsuci brusc spre mine, izbind din picior. Cu firul lui de voce tărăgănată, dar într-un fel pătrunzătoare, Soare-Apune grăi :

— Dacă asta-i situaţia, atunci asta e. Hai să mergem !

Piedica de la Colţul lui se lăsă cu un ţăcănit.

Ceva din vocea lui Soare-Apune o domoli pe Carol Donovan. Se destinse, lăsă în jos revolverul şi se îndepărtă de mine, aruncându-mi peste umăr o privire sinistră. Madder răsuci cheia în broască şi se rezemă de uşă, respirând zgomotos. Pălăria îi alunecase pe o ureche şi de sub bor apăreau capetele a două fâşii de leucoplast.

Toată lumea rămase pe loc, în timp ce gândurile mi se perindau prin minte. Afară, în hol, nu se auzea nici un zgomot de paşi, nici un fel de alarmă. M-am sprijinit în genunchi, mi-am camuflat arma, apoi m-am scuturat în picioare şi m-am dus la fereastră. Pe trotuar nu se vedea nimeni care să se uite în sus, la etajele hotelului *Snoqualmie*.

M-am aşezat pe pervazul lat, de modă veche, al ferestrei. Luasem o mutră stânjenită, de parcă mi-ar fi spus popa vreo dojană.

— Deșteptul ăsta-i partenerul tău? se repezi la mine.

N-am răspuns nimic. Fața i se îmbujoră ușor și îmi aruncară scântei. Madder întinse o mână și începu să se agite.

— Ascultă, Carol, ascultă-mă ce-ți spun. Nu în felul ăsta...

— Tacă-ți gura!

— Da, răspunse Madder cu o voce mieroasă. Da, sigur.

Pentru a treia sau a patra oară Soare-Apune o măsură pe fată din priviri. Mâna care ținea revolverul i se sprijinea ușor de șold și întreaga lui atitudine trăda destindere. Speram însă că după ce-l văzuse cu arma în mână, fata știa ce-i poate pielea.

Soare-Apune rosti rar:

— Am auzit de voi doi. Care-i oferta voastră? Nici n-aș sta de vorbă, numai că nu-mi trebuie mie proces pentru omor prin împușcare.

Fata răspunse:

— E destul pentru patru.

Madder încuviință scuturând cu vigoare din cap, și aproape că reuși să schițeze un zâmbet.

Soare-Apune îmi aruncă o privire. Am dat din cap.

— Patru... fie, oftă el. Și cu asta, basta. Mergem la mine acasă să ne gargarisim. Nu-mi place aici.

— Trebuie să arătăm cât mai firesc, spuse fata, cu voce ostilă.

— Să omorâm cât mai firesc, răspunse tărăgănat Soare-Apune. Am avut eu de-a face cu mulți, de asta mergem să stăm de vorbă. Nu trebuie să facem o întrecere de tir.

Carol Donovan scoase de sub brațul stâng o pungă din piele de antilopă și vârâ înăuntru revolverul de calibrul 32. Zâmbi. Era drăguță când zâmbea.

— Eu mi-am depus miza, anunță ea calm. Primesc să joc. Unde-i casa?

— Water Street. Mergem c-un taxi.

— Ia-o înainte, viteazule.

Am părăsit camera, am coborât cu liftul și am străbătut, ca patru buni amici, holul înțesat cu coarne de cerb, păsări împăiate și flori de câmp presate sub geamuri de sticlă.

Taxiul o luă spre Capitol Way, trecu de scuar, trecu de un bloc mare, roșu, prea mare pentru oraș atunci când nu aveau loc întrunirile Consiliului Legislativ. Lăsarăm în urmă primăria și monumentalele porți închise ale reședinței primarului.

Trotuarele erau străjuite de stejari. Pe după gardurile ce împrejmuiau grădinile, se zăreau câteva clădiri mai somptuoase. Taxiul trecu în viteză pe lângă acestea și vira pe un drum ce ducea spre extremitatea canalului. Peste puțin, într-un luminiș strâmt, înghesuit între niște arbori înalți, se ivi o casă. În depărtare, pe după trunchiurile arborilor, sclipea apa. Casa avea o verandă acoperită și o mică pajiște în față, cotropită de bălării și de lăstăriș crescut în voie. La capătul unei alei neîngrijite, se găsea un șopron sub care se cuibărea un autoturism de tip antic.

Am coborât și am plătit șoferului. Toți patru am așteptat grijulii să dispară taxiul, după care, Soare-Apune ni se adresă :

— Locuința mea e la etaj. Jos stă o profesoară. Nu-i acasă. Hai să mergem să ne gargarisim.

Am străbătut pajiștea până la verandă, Soare-Apune deschise o ușă și ne arătă niște scări înguste.

— Doamnele au întâietate. Ia-o înainte, frumusețe. În orașul ăsta nimeni nu încuie ușa.

Fata-i aruncă o privire de gheață, trecu pe lângă el și începu să urce. Am urmat-o, Madder venind după mine și Soare-Apune la urmă.

9

Unica încăpere, care ocupa cea mai mare parte a etajului, era întunecoasă din pricina copacilor, avea o lucarnă, un pat încăpător, adăpostit sub înclinația ta-

vanului, o masă, câteva scaune de răchită, un aparat mic de radio și o sobă rotundă, neagră, plantată în mijlocul camerei. Soare-Apune se strecură într-o chicinetă și ieși de acolo cu o sticlă pătrată și câteva pahare. Umplu paharele, ridică unul și le lăsă pe celelalte pe masă.

Ne-am luat băuturile și ne-am așezat.

Soare-Apune își goli paharul dintr-o înghițitură, se aplecă să-l așeze pe podea și se ridică ținând Coltul în mână.

În tăcerea de moarte care se lăsă brusc, auzeam gâfâitul lui Madder. Gura fetei zvâcni de parcă era gata să izbucnească în râs. Apoi se aplecă în față, ținându-și în mâna stângă paharul așezat peste poșetă. Buzele lui Soare-Apune se strânseră încetul cu încetul, până ajunseră să alcătuiască o linie subțire, perfect dreaptă. Rosti încet și cu grijă :

— Prăjitori de picioare, ha ? I-ați fript picioarele asociatului meu, ha ?

Madder se înecă, dădu să-și agite mâinile grăsune. Coltul se îndreptă spre el. Își puse palmele pe genunchi, încleștându-i cu degetele.

— Și fraieri pe deasupra, continuă Soare-Apune cu o voce sleită. Îi prăjești unui om picioarele ca să-l faci să cânte și pe urmă dai buzna în salonul unuia din partenerii lui. Nu prea sunteți duși pe la biserică.

— B-b-bine. C-c-care-i p-prețul ? întrebă Madder, cu voce tremurată.

Fata zâmbi vag, dar nu scoase o vorbă. Soare-Apune rânji.

— O funie, răspunse moale. O funie cu noduri zdravene și bine udate. Pe urmă, eu cu amicul ăsta al meu ne ducem să prindem fluturi, sau perle dacă vreți, și pe urmă, când ne întoarcem... se opri din vorbă și își duse palma stângă la grumaz. Ce zici de ideea asta ? întrebă, uitându-se la mine.

— Bine, dar nu mai face atâta tărăboi, am răspuns. Unde ți-e funia ?

— În birou, spuse Soare-Apune, indicând cu o ureche către colțul odăii.

Am pornit într-acolo, cu spinarea lipită de zid. Madder scoase un scâncet slab, ochii i se rotiră în orbite și căzu leșinat cu fața-n jos.

Asta-l zăpăci pe Soare-Apune. Nu se așteptase la o figură atât de stupidă. Mâna lui dreaptă coborî cu o smucitură, până când țeava revolverului ajunse să țintească spatele lui Madder.

Mâna fetei dibui pe sub poșeta care se înălță cu câțiva centimetri. Pistolul ascuns acolo, într-o despărțitură secretă, pistolul pe care Soare-Apune îl credea în interiorul poșetei, își scuipă glonțul într-o clipită.

Soare-Apune tuși. Coltul său bubui și o bucată de lemn se desprinse din spătarul scaunului pe care șezuse Madder.

Soare-Apune scăpă pistolul din mână, își lăsă bărbia în piept și încercă să-și ridice privire în tavan. Picioarele lungi îi lunecară înainte și podeaua scrâșni sub călcâiele lui. Rămase așa, țeapăn, cu bărbia în piept și ochii în tavan. Mort pe vecie.

Dintr-o lovitură de picior am făcut să zboare scaunul de sub domnișoara Donovan, care se răsturnă pe o parte, într-un vârtej de picioare în ciorapi de mătase. Pălăria i se strâmbă. Scoase un chelălăit. Mi-am pus piciorul pe mâna ei, apoi, retrăgându-mi-l brusc, am făcut să-i zboare revolverul în celălalt capăt al mansardei. Poșeta luă același drum, împreună cu celălalt pistol aflat în ea. Începu să țipe.

— Scoală-te ! am mârâit.

Se ridică încet, depărtându-se de mine de-a-ndăratelea, cu o privire sălbatică în ochi și mușcându-și buza : o fetișcană păcătoasă, aflată la ananghie. Continuă să se retragă până când ajunse la perete. Ochii îi scăpărau pe fața albă ca varul.

Am privit în jos spre Madder și m-am îndreptat spre o ușă închisă. Camera de baie. Am răsucit cheia și i-am poruncit fetei printr-un gest :

— Înăuntru !

Străbătu podeaua călcând țeapăn și trecu prin fața mea aproape atingându-mă.

— Gabore, ascultă aici un minut...

Am împins-o înăuntru, am trântit ușa în urma ei și am întors cheia în broască. Dacă avea chef să sară pe fereastră, eu n-o opream. Văzusem de jos la ce înălțime erau ferestrele. M-am apropiat apoi de Soare-Apune, am bâjbâit cu mâna până am simțit într-un buzunar umflătura tare a legăturii de chei înșirate pe o verigă și le-am scos afară, fără să urnesc câtuși de puțin cadavrul de pe scaun. N-am mai căutat nimic altceva.

Pe verigă erau și chei de mașină. M-am uitat din nou la Madder și am observat că degetele îi erau livide ca zăpada. Am coborât scările strâmte și întunecoase, am ieșit din verandă, am dat ocol casei și m-am suit în mașina veche de sub șopron. Una dintre chei se potrivise în broasca portierei.

Mașina demară cu o zgâlțâitură și am dat îndărăt pe aleea murdară până am ajuns la bordura trotuarului. Din casă nu se vedea și nu se auzea nici a mișcare. Pinii înalți din fața și din spatele clădirii își legănau apatic cununile și lumina soarelui, crudă și rece, licărea intermitent, odată cu mlădierea ramurilor. Am coborât iar pe Capitol Way și am luat-o în jos, cu maximum de viteză la care mă încumetam, am trecut de școar și de hotelul *Snoqualmie* și am traversat podul spre ocean și spre Westport.

O oră de mers cu viteză maximă prin zona de păduri subțiate în urma defrișărilor, întreruptă numai de trei opriri pentru apă și punctată de tusea continuă a motorului, mă aduse în punctul de unde începeam să deslușesc zgomotul valurilor. Șoseaua lată, albicioasă, traversată la mijloc de o dungă galbenă care-o împărțea în două culoare, șerpui ocolind coasta unui deal, un mănunchi de case mici în lumina irizată a oceanului și drumul se bifurcă. În stânga, un indicator marca : Westport — 9 mile, iar clădirile rămâneau de partea dreaptă. Drumul ducea peste un pod de bârne măcinate și se înfunda într-o regiune cu livezi de meri cu trunchiuri contorsionate de vânturi.

Peste alte douăzeci de minute intram în Westport, o limbă de pământ nisipos, cu case de lemn răzlețe, presărate pe movilițele de dincolo de plajă. Istmul tri-

mitea în mare un dig lung și îngust, la capătul căruia zăcea un ciorchine de bărci cu câte un singur catarg, de care fluturau și se izbeau pânzele pe jumătate lăsate. Mai încolo, un canal marcat de geamanduri, după care se întinde o fâșie lungă, neregulată, de apă gălbuie, tulbure din pricina unui banc de nisip ascuns vederii.

Dincolo de bancul de nisip, Pacificul se rostogolea spre Japonia. Era punctul cel mai avansat al coastei, extremitatea vestică cea mai îndepărtată de pe care te mai puteai considera încă pe țărmul Statelor Unite. Un loc strașnic ales pentru un fost pușcăriaș ca să se ascundă cu două perle ale altuia, mari cât cartofii noi — cu condiția să n-aibă dușmani.

Am oprit mașina în fața unei vilișoare, cu o firmă în curte : „Servim prânzul, ceaiul și cina". Un omuleț pistruiat, cu o mutră de iepure, gonea două orătănii negre, agitând o greblă. Păsările păreau să se răfuiască la el, indignate.

Când motorul mașinii lui Soare-Apune izbucni într-un acces final de tuse, omul întoarse capul.

Am coborât, am deschis portița și am arătat către firmă :

— Gata prânzul ?

Azvârli cu grebla în păsări, își șterse mâinile de pantaloni și privi firma chiorâș.

— Nevastă-mea a născocit asta, îmi mărturisi cu o voce pițigăiată, șăgalnică. De fapt, nu-nseamnă decât ouă cu șuncă.

— Ouă cu șuncă nu-mi strică la stomac, am răspuns.

Am intrat în casă. Trei măsuțe acoperite cu mușama imprimată, niște cromolitografii pe perete, iar pe cămin, într-o sticlă, o corabie cu toate pânzele sus. M-am așezat. Gazda ieși pe o ușă batantă, cineva zbieră ceva la el, iar dinspre bucătărie se auzi un sfârâit de grăsime încinsă. Patronul reveni, se întinse peste umărul meu și așternu pe mușama o față de masă de hârtie și niște tacâmuri.

— E prea devreme pentru un rachiu de mere, nu-i așa ? murmură..

L-am asigurat că părerea lui era cu totul greșită. Iesi din nou și se întoarse cu pahare și un sfert dintr-un lichid chihlimbariu, cristalin. Se așeză cu mine la masă și turnă. În bucătărie, pe deasupra sfârâitului, se înălță o voce plină, baritonală, care cânta „Chloe". Am ciocnit paharele, am băut și am așteptat să ni se împrăștie căldura prin măduva spinării, în jos.

— Nu ești de prin partea locului, nu ? întrebă omulețul.

Nu l-am contrazis.

— Poate de prin Seattle ? Ai niște țoale de soi pe dumneata.

— Seattle, am încuviințat.

— Nu prea ne calcă străinii pe aici, adăugă, privind la urechea mea stângă. Unde să se ducă ? Ei, altceva era înainte de abrogare... își curmă vorba și-și mută sfredelul privirii de ciocănitoare la urechea mea dreaptă.

— A, înainte de abrogare, am spus schițând un gest larg, și am băut ca omul care știe despre ce-i vorba.

Se aplecă peste masă și-mi suflă în bărbie :

— Ce mai, puteai să încarci din orice magazie de pește de pe chei. Marfa intra pe sub încărcăturile de crabi și stridii. Ce mai, Westportul putea de marfă, nu alta. Ajunseseră copiii să se joace cu lădițele de scotch. În orașul ăsta nu era mașină să doarmă în garaj, domnule. Garajele erau pline ochi de whisky canadian. Ce mai, aveam un cuter care făcea de pază pe coastă, supraveghind descărcarea vapoarelor o dată pe săptămână. Vinerea. Întotdeauna în aceeași zi.

Îmi făcu cu ochiul.

Am aprins o țigară, iar sfârâitul și interpretarea baritonală a lui „Chloe" continuară în bucătărie.

— Fir-ar al naibii, dumneata nu cred să te ocupi cu spirtoasele, îmi spuse.

— Nu, pe naiba. Eu cumpăr pești aurii.

— O.K., zise îmbufnat.

Am turnat încă un rând din rachiul de mere.

— Asta mi-o treci mie în socoteală, am spus. Și mai iau încă două sticle cu mine.

Se lumină la față.

— Cum ai spus că te cheamă ?

— Carmady. Crezi că te duc cu peștii aurii ? Să știi că-s serios.

— Fir-ar al naibii, doar nu poți scoate o pâine din flecușteţele alea, nu ?

I-am ridicat în fața ochilor mâneca hainei.

— Ai zis că-s ţoale de soi. Te asigur că poți scoate o pâine din cultura speciilor decorative. Numai să ai mereu specimene noi, tipuri noi. Am fost informat că se află pe aici pe undeva un bătrân care are o adevărată colecție. Poate că s-ar învoi să vândă. Unele soiuri le-a scos chiar el.

Am turnat încă un rând din rachiul de mere. O femeie voinică, mustăcioasă, împinse cu piciorul ușa batantă și strigă :

— La de-aici ouăle cu șuncă !

Gazda mea se grăbi într-acolo și se întoarse cu bucatele. Am mâncat. Mă cercetă cu de-amănuntul. După un timp, își plesni deodată pe sub masă picioarele slăbănoage.

— Bătrânul Wallace, chicoti. Desigur, pe bătrânul Wallace vrei să-l vezi. Fir-ar al naibii, nu prea-l cunoaștem bine pe aici. Se ţine deoparte.'

Se suci pe scaun și arătă în depărtare către un deal care se zărea prin perdelele străvezii. Pe creasta dealului strălucea în soare o căsuță galbenă cu alb.

— Acolo locuiește, fir-ar al naibii. Are o herghelie de pești. Pești aurii, ha ? Fir-ar al naibii, ai fi putut să mă dărâmi c-o scobitoare.

Obținusem de la omuleț tot ce mă interesa. Mi-am înfulecat mâncarea, am plătit pentru ea și pentru trei litre de rachiu de mere a câte un dolar fiecare, am dat mâna cu patronul și m-am întors la mașină.

Nu părea să fie pricină de grabă. Rush Madder avea să-și revină din leșin și s-o elibereze pe fată, dar ei habar n-aveau de Westport. Soare-Apune nu pomenise acest nume în prezența lor. Când sosiră în Olympia, nu știuseră nimic, altfel s-ar fi dus direct acolo. Și dacă ar fi tras cu urechea la ușa camerei mele de hotel,

atunci ar fi ştiut că nu eram singur. Din felul cum acţionaseră când au năvălit la mine, nu s-ar fi spus că ştiau.

Aşadar, aveam timp berechet. Am luat-o pe jos pe chei şi l-am examinat cu atenţie. Arăta bine utilat. Pe margine se înşirau magazii de peşte, câteva speluncі, un tripou pentru pescari, o sală de biliard, o galerie cu diverse automate, bărăci cu diascoape prin care te uitai la poze obscene. Peştişorii de momeală se zbăteau şi se zvârcoleau în bazine mari, de lemn, cufundate în apă de-a lungul ţăruşilor. Pe chei se învârteau câteva haimanale cu mutre prevestitoare de rău pentru cine şi-ar fi căutat beleaua cu ei. N-am văzut în jur nici un reprezentant al legii.

Am luat-o înapoi, urcând dealul spre căsuţa galbenă cu alb. Era foarte singuratică, la o depărtare considerabilă de cea mai apropiată aşezare. Avea în faţă răzoare cu flori, o pajişte verde, îngrijită, o grădină stâncoasă. O femeie într-o rochie imprimată, cafeniu cu alb, stropea insecticid cu o pompă. Mi-am oprit rabla, mi-am scos pălăria.

— Aici locuieşte domnul Wallace ?

Femeia avea o faţă frumoasă, liniştită, hotărâtă. Dădu din cap.

— Doriţi să-l vedeţi ?

Avea şi o voce liniştită, fermă, cu accent corect. Nu prea suna ca vocea nevestei unui jefuitor de trenuri.

I-am comunicat numele meu, i-am spus că auzisem jos, în oraş, despre peştii lor. Mă interesau peştii aurii, decorativi. Lăsă din mână pompa cu insecticid şi intră în casă. Albine îmi zumzăiau în jurul capului, albine mari, păroase, rezistente la briza rece a mării. Departe, ca un fundal de muzică, se auzeau valurile spărgându-se de ţărmul nisipos. Strălucirea soarelui nordic mi se părea pustiită de căldură, nu încălzea deloc.

Femeia ieşi din casă şi lăsă uşa deschisă.

— E sus, îmi spuse, dacă doriţi să urcaţi.

Am trecut pe lângă două balansoare rustice şi am intrat în casa omului care furase perlele Leander.

10

De jur împrejur, încăperea, mare, era plină cu bazine de peşti, aşezate pe două rânduri de rafturi consolidate, bazine spaţioase, prelungi, cu rame de metal, unele primind lumina de la un bec exterior, altele cu lumini interioare. Ierburi de mare se împleteau la nimereală în ghirlande, pe după sticla pătată de alge, iar apa prin care săgetau peşti de toate culorile curcubeului, avea o transparenţă verzuie, spectrală.

Erau acolo peştişori lunguieţi şi mlădioşi, ca nişte sulițe de aur, peşti japonezi cu coada înfăşurată în voaluri, trăgând după ei fantastice trene, peşti cu raze X, transparenţi de parcă erau din sticlă colorată, peşti minusculi, lungi numai de-un centimetru, peştişori pestriţi, pătaţi ca poala miresii şi mauri chinezeşti, mari şi greoi, cu ochi telescopici şi capete ca de broască şi aripioare inutile, legănându-se prin apa verzuie ca nişte burjui burduhănoşi în drum spre un ospăţ. Cea mai mare parte din cameră primea lumina din tavan, printr-un luminator înclinat. La o masă de lemn, neacoperită, aflată sub luminator, stătea un bărbat înalt şi slab, ţinând în mâna stângă un peştişor roşu care se zvârcolea, iar în dreapta o lamă de ras întărită cu o fâşie de leucoplast.

Se uită la mine pe sub nişte sprâncene groase, cărunte. Ochii îi erau înfundaţi în orbite, lipsiţi de culoare, opaci. M-am apropiat de el şi am privit peştişorul pe care-l ţinea.

— Ciupercă ? am întrebat.

Dădu încet din cap.

— Ciupercă albă.

Aşeză peştişorul pe masă şi-i întinse cu precauţie aripioara dorsală. Aripioara era sfârtecată şi plesnită, iar marginile zdrenţuite aveau o culoare albă vâscoasă.

— Ciuperca albă nu-i prea periculoasă, adăugă. Îl tund un piculeţ pe domnişorul ăsta şi o să fie iar curat ca ploaia. Cu ce vă pot fi de folos, domnule ?

— Ca şi la oameni, am spus. Mă refer la peşti ; şi cu ei se petrec uneori lucruri în neregulă.

Ţinu peştele pe lemnul mesei şi-i reteză vârfurile zdrenţuite ale aripioarei. Efectuă aceeaşi operaţie şi asupra cozii. Peştele încetă să se mai zbată.

— Unii pot fi vindecaţi, spuse, şi alţii nu. De pildă, când se îmbolnăvesc la băşica de înot, n-ai ce le face. Ridică ochii spre mine. Dacă gândiţi că-l doare, să ştiţi că nu simte. Poţi să loveşti într-un peşte până-l omori, dar nu-l doare ca pe om.

Lăsă jos lama de ras, muie un şomoiog de vată într-un lichid roşiatic şi frecă părţile tăiate, apoi băgă un deget într-un borcănaş cu vaselină albă şi o întinse pe aceleaşi locuri. Cufundă peştele într-un bazin mic, dintr-un colţ al camerei. Peştişorul începu să înoate calm, aproape mulţumit.

Slăbănogul îşi uscă mâinile, se aşeză pe marginea unei banchete şi mă privi cu ochii lui lipsiţi de viaţă. Cândva, demult, trebuie să fi fost un bărbat frumos.

— Vă interesează peştii ? întrebă el.

Vocea lui avea murmurul potolit, prudent, al celui învăţat cu zidul celulei şi curtea închisorii.

Am scuturat din cap.

— Nu în mod special. A fost doar un pretext. Am făcut cale lungă ca să te văd, domnule Sype.

Îşi umezi buzele şi continuă să mă privească. Atunci când glasul i se făcu din nou auzit, sună sleit şi moale.

Numele meu e Wallace, domnule.

Am suflat un colac de fum de ţigară şi mi-am trecut degetul prin el.

— Pentru ce mă interesează pe mine, va fi Sype.

Se înclină în faţă, îşi băgă mâinile între genunchii osoşi şi-şi încleştă palmele. Mâini mari, ciolănoase, care împliniseră munci grele la vremea lor. Îşi lungea gâtul spre mine şi ochii lui lipsiţi de viaţă sclipeau rece pe sub sprâncenele sârmoase, dar vocea îi rămase domoală.

— N-am mai văzut un gabor de ani de zile. O vorbă n-am mai schimbat cu vreunul. Care-i baiul ?

— Ghiceşte, am răspuns.

Vocea i se îndulci şi mai mult.

— Ascultă aici, copoiule. Am o casă frumoasă, liniştită. Nimeni nu mai are nimic cu mine. Nimeni nu mai

are dreptul să mă sâcâie. Am primit grațierea direct de la Casa Albă. Am peștișorii ăștia cu care mă joc și omul îndrăgește orice suflet de care are grijă. Nu datorez nimănui nimic. Am plătit cu vârf și îndesat. Nevastă-mea are destul mălai ca să putem trăi amândoi. Nu cer decât să fiu lăsat în pace, copoiule. Se opri din vorbă și scuturâ din cap. Nu mă mai poți scoate din ale mele, s-a zis cu asta.

Nu am răspuns nimic. Am zâmbit vag și am continuat să-l privesc.

— Nimeni nu mă poate atinge, continuă. Mi-a venit grațierea direct din cabinetul președintelui. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

Am dat din cap și am continuat să-i zâmbesc.

— Asta-i singurul lucru pe care n-ai să-l obții niciodată, atâta timp cât n-ai să mărturisești.

— Ascultă-mă, răspunse blând. Se vede că ești proaspăt în cazul ăsta al meu. Pentru dumneata e-o noutate. Gândești c-o să-ți faci faimă cu el. Da' eu, eu am fost frecat douăzeci de ani cu chestia asta și așa s-au frecat și mulți alții, printre care destule capete deștepte. Toți știu că n-am nimic care să nu-mi aparțină. Nici n-am avut vreodată. Altcineva a pus mâna pe ele.

— Funcționarul de la poștă, de bună seamă, am spus.

— Ascultă-mă, continuă el, tot cu voce blajină. Mi-am executat pedeapsa. Cunosc problema sub toate unghiurile ei. Știu că n-or să înceteze nici un moment să se minuneze, atâta timp cât o mai trăi vreunul dintre ăia care-și amintesc. Mai știu că din când în când o să trimită pe câte un boboc care să încerce să dezgroape morții. O.K. Nu port pică nimănui. Și acum, mă rog, ce-ar trebui să fac ca dumneata să te duci acasă ?

Am scuturat din cap și am privit peste umărul lui, la peștii care pluteau în bazinele lor mari, liniștite. Mă simțeam ostenit. Calmul casei stârnea fantome în imaginația mea, fantomele unor ani de mult trecuți. Un tren străbătând prin beznă, un borfaș ascuns în vagonul poștal, un foc de revolver, un funcționar prăbușindu-se mort pe podea, o săritură agilă din tren pe un apeduct, un

om care timp de nouăsprezece ani a păstrat o taină, sau aproape a păstrat-o.

— Ai comis o greşeală, am rostit iar. Ţii minte pe unul Peeler Mardo?

Îşi înălţă capul. Îmi dădeam seama că-şi scormonea memoria. Numele părea să nu-i spună nimic.

— Un tip pe care l-ai cunoscut la Leavenworth, am adăugat. Unul pricăjit, închis pentru falsificarea hârtiilor de douăzeci de dolari.

— Da, răspunse. Îmi amintesc.

— Astuia i-ai spus că ai perlele.

Era limpede că nu mă credea.

— Se vede c-am vrut să-l duc, răspunse cu voce încetă, golită de expresie.

— Se poate. Dar chestia stă altfel. El a luat-o de bună. Acum câtva timp a venit prin locurile astea cu încă unul, care-şi spunea Soare-Apune. Te-au văzut nu ştiu pe unde, Peeler te-a recunoscut şi pe dată a început să coacă un plan, cum să stoarcă ceva din treaba asta. Dar Peeler se droga şi vorbea în somn. O fată a ciulit urechile, pe urmă au mai intrat pe fir o altă fată şi un escroc. Peeler s-a ales cu picioarele prăjite şi a murit.

Sype se holba la mine fără să clipească. Brazdele din colţurile gurii i se adânciseră.

Mi-am scuturat ţigara şi am continuat.

— Nu ştiu cât şi ce a vorbit Peeler, dar escrocul şi fata sunt în Olympia. Şi Soare-Apune e în Olympia, da-i mort. L-au omorât. Nu ştiu dacă cei doi îţi cunosc adresa, sau nu. Dar mai devreme sau mai târziu o vor afla şi dacă nu ei, or s-o afle alţii. Pe sticleţi poţi să-i faci să se lase păgubaşi, dacă nu-ţi găsesc perlele şi dacă nu încerci să le vinzi. La fel pe cei de la Compania de Asigurări şi chiar pe cei de la poştă.

Pe faţa lui Sype nu se clintea nici un muşchi. Mâinile ciolănoase, încleştate între genunchi, nu se urniseră. Ochii lipsiţi de viaţă mă priveau fix.

— Dar pe şnapani nu-i poţi face să se satur. N-or să se lase niciodată. Întotdeauna or să se găsească doi sau trei care să aibă destui bani şi destul timp şi destulă ticăloşie ca să se ţină de treaba asta. Într-un fel sau altul

or să afle ce vor să știe. Or să-ți răpească nevasta, sau or să te atragă în pădure și or să te tortureze. Și n-ai să ai încotro... Uite ce-i, eu unul vreau să-ți fac o propunere chibzuită și dreaptă.

— Din care gașcă ești ? mă întrebă brusc Sype. Întâi ziceam că miroși a poliție, dar acum nu mai sunt așa de sigur.

— De la Asigurări, am răspuns. Și uite ce-ți propun : recompensa toată e douăsprezece de mii. Cinci mii i se cuvin fetei care mi-a vândut pontul. A obținut informația pe cale dreaptă și are dreptul la suma asta. Zece mii iau eu. Eu am făcut toată treaba și m-am chiorât în toate țevile de revolver. Și zece mii dumitale, prin intermediul meu. Dumneata personal n-ai putea pune mâna nici pe-o para chioară. Îți surâde ? Ce părere ai ?

— Mi se pare grozav. Cu o singură rezervă. Și anume că nu am perlele, copoiule.

M-am încruntat la el. Îmi epuizasem miza. Alte argumente nu aveam. M-am îndepărtat de perete, am azvârlit mucul de țigară pe podeaua de lemn și l-am strivit sub talpă. Am dat să plec.

Se ridică în picioare și întinse o mână.

— Așteaptă o clipă, îmi spuse grav, și am să-ți dovedesc.

Trecu prin fața mea și ieși din încăpere. Am privit peștii și am început să-mi sug buzele. De undeva, nu din apropiere, răzbea zgomotul unui motor de automobil. Pocnetul unui sertar care se deschide și se închide se auzi dintr-o cameră alăturată.

Sype se înapoie în încăpere. În pumnul osos strângea un Colt strălucitor, de calibru 45. Pistolul părea lung ca un braț de om.

Ținti țeava spre mine și-mi spuse :

— În ăsta țin perlele, ba chiar șase perle de plumb. Și mă pricep să nimeresc musca de la șaizeci de metri. Tu nu ești gabor. Acuma ia-ți picioarele la spinare... și spune-le prietenilor tăi cu fundul încins că-s gata să-i fac să-și culeagă dinții de pe jos în oricare zi din săptămână, iar duminica, matineu și seara.

N-am schițat nici un gest. În ochii lui lipsiți de viață, străpărea nebunia. Nu cutezam să fac vreo mișcare.

— Astea-s vorbe de paradă, am spus cu glas potolit. Am să-ți dovedesc că sunt polițist. Dumneata ești fost pușcăriaș și comiți un delict că deții biciușca asta. Las-o jos și discută ca de la om la om.

Automobilul pe care-l auzisem păru să oprească în fața casei. Frânele scrâșniră pe pavaj. Pași răsunară pe o alee, pe trepte. Larmă bruscă de voci, o exclamație înăbușită.

Sype se retrase de-a-ndărătelea în încăpere, până când ajunse între masă și un bazin mare de vreo optzeci sau nouăzeci de litri. Rânji spre mine : rânjetul larg, hotărât, al luptătorului aflat în impas.

— Văd că prietenii te-au ajuns din urmă, mormăi. Scoate-ți imediat arma și azvârle-o pe jos, cât mai ai timp... și respiră adânc.

Nu m-am clintit. Îmi țineam privirea ațintită asupra smocurilor de păr care-i adumbreau ochii. Îmi țineam privirea ațintită asupra ochilor lui. Știam că dacă aș fi mișcat, chiar făcând ce-mi spunea el, ar fi tras pe dată.

Pași urcau scările. Pași poticniți, înfundați, sugerând lupta.

Trei oameni pătrunseră în cameră.

11

Prima intră doamna Sype, călcând țeapăn, cu privirea sticloasă, cu brațele rigid îndoite din cot și mâinile întinse în gol, cu degetele încârligate ca niște gheare, căutând parcă să se prindă de ceva ce nu exista. Era mânată de un revolver pironit în coaste, unul dintre micile revolvere de calibru 32 ale Carolei Donovan și purtat cu îndemânare de mica și neînduplecata mână a Carolei Donovan.

Madder venea la urmă. Era beat și băutura îl făcea curajos, roșu la față și aprig. Își îndreptă spre mine revolverul „Smith and Wesson" și privi cu coada ochiului.

Carol Donovan o împinse pe doamna Sype într-o parte. Femeia, mai în vârstă, se împletici și căzu în genunchi, buimăcită.

Sype privea înmărmurit la Carol Donovan. Rămăsese năuc văzând că-i fată, că-i tânără, că-i drăguță. Nu era deprins cu tipul ăsta de dușman. Apariția ei îi curmase zelul. Dacă ar fi intrat pe ușă bărbați, n-ar fi pregetat să tragă-n ei până-i făcea zob.

Fetișcana brunetă cu pielița albă îl înfruntă cu răceală și-i spuse cu vocea ei seacă și înghețată :

— În regulă, papa. Aruncă pocnitoarea aceea. Hai, nu face nazuri.

Sype se aplecă încetișor, fără să-și desprindă ochii de pe fața ei. Așeză pe podea Coltul uriaș.

— Împinge-l cu piciorul, papa.

Cu vârful piciorului, Sype împinse revolverul, îndepărtându-l. Arma lunecă pe scândurile goale, oprindu-se în mijlocul camerei.

— Așa, moșulică. Supraveghează-l, Rush, cât îl dezarmez eu pe gabor.

Cele două pistoale își schimbară direcția, iar ochii cenușii, necruțători, erau acum fixați asupra-mi. Madder se apropie puțin de Sype și-și îndreptă țeava pistolului spre pieptul acestuia.

Fata zâmbi, un zâmbet lipsit de drăgălășenie.

— Te crezi deștept, hai ? Îți pui pielea-n joc de fiecare dată, da ? Ai făcut o dobitocie cât tine de mare, gabore. Nu l-ai scotocit pe slăbănog. Avea o hartă într-un pantof.

— Eu n-aveam nevoie de hartă, am răspuns cu o voce mieroasă și i-am zâmbit.

Am încercat să-mi fac zâmbetul cât mai atrăgător, pentru că doamna Sype își mișca ușor genunchii pe podea și fiecare mișcare o apropia tot mai mult de pistolul bărbatului ei.

— Dar acum s-a zis cu tine. Cu tine și cu zâmbetul tău frumos. Sus labele cât îți iau fierul. Sus, domnul meu.

Era o fetișcană înaltă de un metru cincizeci și cinci și cântărea cincizeci de kilograme. Doar o fetișcană. Eu

aveam un metru nouăzeci și doi și cântăream nouăzeci și opt de kilograme. Mi-am ridicat mâinile și i-am ars un șut în falcă.

A fost un gest nebunesc, dar mă săturasem până peste cap de comedia Donovan-Madder, de revolverele Donovan-Madder, de vorbăria Donovan-Madder. I-am tras una în falcă. Zburâ cam un metru îndărăt și jucăria din mâna i se descărcă. Simții arsura unui glonț în coastă. Carol începu să cadă. Căzu încet, ca într-un film turnat cu încetinitorul. Scena avea în ea ceva stupid.

Doamna Sype puse mâna pe Colt și o-împușcă în spate. Madder se întoarse brusc și în aceeași secundă Sype se repezi la el. Madder făcu un salt îndărăt, scoase un strigăt și îndreptă din nou pistolul asupra lui Sype. Acesta încremeni din nou și rânjetul de nebun i se răspândi la loc pe fața osoasă.

Glonțul pornit din Colt o împinse pe fată înainte, ca o ușă trântită de un vânt puternic. O fluturare de haine albastre și ceva îmi izbi ușor pieptul : capul ei. O frântură de secundă, cât se clătină spre spate, i-am zărit fața. O față stranie, pe care nu i-o mai văzusem niciodată. După aceea n-a mai fost decât ceva ghemuit pe podea, la picioarele mele. Ceva micuț, mort, stins, de sub care se prelingea lichid roșu, iar femeia înaltă, stăpânită, din spate, strângea cu ambele mâni un Colt fumegând.

Madder trase în Sype două focuri. Sype se aplecă înainte, cu rânjetul încremenit pe față și izbi marginea mesei. Lichidul roșu cu care oblojise peștișorul bolnav țâșni și-l împroșcă tot. Madder trase încă o dată și Sype se nărui.

Mi-am scos dintr-o mișcare Lugerul meu și l-am împușcat pe Madder în locul cel mai dureros, pe care nu-l socotesc mortal : spatele genunchiului. Se prăbuși exact ca și cum s-ar fi împiedicat de o sârmă invizibilă. I-am pus cătușe la mâini înainte de a fi apucat măcar să geamă.

Am împins în lături cu piciorul revolverele împrăștiate pe jos, m-am îndreptat spre doamna Sype și i-am luat din mâini Coltul cel mare.

Câteva clipe, în încăpere domni o tăcere de moarte.

Zdrențe de fum se destrămau spre luminator, ca o ceață cenușie, pălind în lumina soarelui de după-amiază. Auzeam mugetul mării, în depărtare. Pe urmă am auzit un sunet șuierător în apropiere.

Sype încerca să spună ceva. Soția sa se târî până la el, tot în genunchi și se grămădi lângă dânsul. Sype avea pe buze sânge și clăbuci. Clipea din ochi cu putere, încercând să-și limpezească mintea. Îi zâmbi nevesti-și. Vocea lui șuierătoare șopti abia auzit :

— Maurii, Hattie... maurii.

După aceea grumazul i se relaxă și zâmbetul i se stinse pe față. Capul i se rostogoli într-o parte, pe podeaua goală. Doamna Sype îl atinse, apoi se ridică foarte încet în picioare și se uită calm la mine, cu ochii uscați.

Mi se adresă cu un glas scăzut, dar limpede :

— Vrei să-mi ajuți să-l transport în pat ? Nu-mi place să-l las aici, printre oamenii ăștia.

— Sigur. Ce-a vrut să spună ?

— Nu știu. Ceva, vreo trăsnaie în legătură cu peștii lui. Așa cred.

L-am ridicat pe Sype de umeri, iar ea l-a apucat de picioare și împreună l-am transportat în dormitor și l-am întins pe pat. Nevastă-sa i-a încrucișat mâinile pe piept și i-a închis pleoapele. După aceea s-a dus la ferestre și a tras obloanele.

— Asta-i tot, mulțumesc, spuse fără să mă privească. Telefonul e jos.

Se așeză pe un scaun lângă pat și-și lăsă capul pe cuvertură, lângă brațul lui Sype.

Am ieșit din cameră și am închis ușa.

12

Piciorul lui Madder sângera încet, neprimejdios. Mă privi cu ochii înnebuniți de spaimă, în timp ce-i legam strâns o batistă deasupra genunchiului. Îmi imaginam c-o fi având vreun tendon tăiat și poate, rótula zdrobită. Poate că avea să șchiopăteze nițel în drum spre spânzurătoare.

Am coborât şi am stat în prag privind cele două maşini din faţa casei şi apoi în vale, spre chei. Nimeni n-ar fi putut spune de unde au venit împuşcăturile, doar dacă n-ar fi nimerit cineva să treacă prin preajmă. Şi după toate probabilităţile, nici nu se sesizase nimeni. De bună seamă că de acolo, din pădure, se auzeau deseori împuşcături.

Am intrat din nou în casă şi am aruncat o privire spre telefonul cu manivelă, agăţat în peretele odăii de zi, dar deocamdată nu m-am atins de el. Mă muncea un gând. Am aprins o ţigară şi am privit pe fereastră, în timp ce o voce fantomatică îmi şoptea în ureche: „Maurii, Hattie. Maurii".

M-am reîntors la acvarii. Madder gemea, gemete groase, gâfâite. Dar ce-mi păsa mie de un ticălos ca Madder.

Fata zăcea moartă. Nici unul dintre bazine nu fusese atins. Peştii înotau în apa lor verzuie, calm, lin, uşor. Nici lor nu le păsa de Madder.

Bazinul cu maurii negri, chinezeşti, un bazin mare de vreo patruzeci de litri, se afla într-un colţ. Înăuntru erau doar patru exemplare de peşti, mari, lungi de vreo zece centimetri fiecare, negri ca tăciunele. Doi dintre ei sorbeau oxigenul din stratul de la suprafaţa apei, doi pluteau lenevos la fund. Erau lătăreţi şi pântecoşi, cu coada în evantai, aripioare dorsale ţuguiate, iar ochii bulbucaţi, telescopici, îi făceau să semene cu o broască, atunci când îşi împinge capul spre tine.

I-am urmărit cum scurmau prin vegetaţia verde crescută în bazin. Vreo doi melci de baltă, roşii, frecau geamurile. Cei doi peşti de la fund arătau mai lăbărţaţi şi mai greoi decât cei doi de la suprafaţă. M-am întrebat de ce oare.

Între două bazine se găsea o strecurătoare din sârmă împletită, prevăzută cu un mâner lung. Am luat-o şi am pescuit cu ea prin bazin, până am prins unul dintre cei doi mauri şi l-am scos afară. L-am întors pe spate în plasa strecurătorii şi i-am cercetat pântecul cu irizări argintii. Am descoperit o dungă ca o cusătură. Am pipăit locul. Dedesubt se simţea un nod tare.

Am scos și celălalt pește de la fund. Aceeași cusătură, același nod tare. Am scos unul dintre peștii care respirau oxigen la suprafață. Nici o cusătură, nici un nod tare. De altfel, îl și prinsesem cu mai multă greutate.

L-am cufundat din nou în bazin. Cu ceilați doi aveam eu treabă. Îmi plac și mie peștii, așa cum îi plac oricui, dar afacerile-s afaceri și crima-i crimă. Mi-am scos haina, mi-am suflecat mânecile cămășii și am luat de pe masă lama de ras întărită cu fâșia de leucoplast.

A fost o treabă neplăcută. A durat vreo cinci minute. Dar după aceea le-am văzut în palmă. Peste un centimetru și jumătate în diametru, grele, perfect sferice, albe-sidefii, iradiind acea luminiscență interioară pe care nici o altă nestemată nu o are. Perlele Leander.

Le-am spălat, le-am înfășurat în batistă, mi-am tras în jos mânecile cămășii și mi-am îmbrăcat haina. M-am uitat la Madder, la ochii lui mici, torturați de spaimă, la fața îmbrobonită de sudoare. Nu mă sinchiseam de Madder. Era un ucigaș, un ticălos.

Am ieșit din încăpere. Ușa dormitorului era închisă. Am coborât și am învârtit manivela telefonului din perete.

— Aici e casa Wallace din Westport, am spus. A avut loc un accident. Avem nevoie de un medic și va trebui anunțată poliția. Ce puteți face ?

Telefonista răspunse :

— O să încerc să vă trimit un doctor, domnule Wallace. Dar s-ar putea să ia puțin timp. Există un șef de post municipal, credeți că vă poate fi de folos ?

— Cred că da, am răspuns mulțumindu-i și agățând receptorul în furcă.

Un telefon de țară își are în fond avantajele lui.

Am mai aprins o țigară și m-am așezat într-unul din balansoarele rustice de sub portic. După scurt timp se auziră pași și doamna Sype ieși din casă. Rămase o clipă în picioare, cu privirile pierdute spre poalele dealului, apoi se așeză alături, în celălalt balansoar. Ochii, care nu vărsaseră o lacrimă, mă priveau insistent.

— Dumneata ești detectiv, presupun, spuse încet, cu neîncredere.

— Da. Reprezint compania care a asigurat perlele Leander.

Continuă să privească în zare.

— Credeam că aici o să aibă parte de liniște, spuse. Că n-o să-l mai hărțuiască nimeni, că locul ăsta o să fie un soi de sanctuar.

— N-ar fi trebuit să încerce să păstreze perlele.

Își întoarse capul, de astă dată cu repeziciune. Întâi păru năucită, pe urmă speriată.

Mi-am vârât mâna în buzunar, am scos batista înnodată, am desfăcut-o în palmă. Zăceau acolo, pe pânza albă, una lângă alta, pricini de crime, în valoare de două sute de mii de dolari.

— Ar fi putut să-și aibă sanctuarul, am zis. Nimeni nu i l-ar fi tulburat. Dar nu s-a mulțumit numai cu atât.

Rămase îndelung cu privirea ațintită la perle, apoi buzele îi tremurară. Rosti cu voce răgușită :

— Sărmanul Wally. Așadar, le-ai găsit. Nu ești prost deloc. Știi ? A spintecat zeci de pești 'până a învățat șmecheria. Mă privi în față. Un licăr de mirare îi mijise în ochi. Continuă : Găseam odios lucrul ăsta. Îți amintești de vechea teorie din Biblie cu țapul ispășitor ?

Am făcut semn din cap că nu.

— Animalul pe seama căruia erau trecute păcatele unui om și pe care apoi îl izgoneau în sălbăticie. Peștii erau țapul lui ispășitor.

Îmi zâmbi. Nu i-am răspuns la zâmbet. Adăugă, continuând să surâdă vag :

— Știi, el pe vremuri a avut perlele, pe alea adevărate și faptul că a îndurat atâta de pe urma lor, l-a făcut să aibă impresia că-i aparțin de drept. Dar nu le-ar fi putut valorifica în nici un fel, chiar dacă le-ar mai fi regăsit. Se pare că în vreme ce era la închisoare s-au schimbat marcajele de pe șosea și n-a mai putut descoperi niciodată locșorul din Idaho unde le-a îngropat.

Un deget de gheață mi se plimba încet pe șira spinării, în sus și în jos. Am deschis gura și ceva despre care presupuneam că putea fi vocea mea, făcu :

— Ha ?

Întinse un deget și atinse una dintre perle. Le țineam încă la vedere, de parcă mâna mea era o etajeră bătută în perete.

— Așa că și le-a făcut pe astea, adăugă. La Seattle. Sunt goale pe dinăuntru, umplute cu ceară albă. Nu mai țin minte cum se cheamă procedeul de confecționare. Sunt foarte reușite. Desigur, eu n-am văzut în viața mea perle veritabile.

— Și de ce și le-a făcut pe astea ? am cârâit.

— Nu înțelegi ? Perlele acelea erau păcatul lui. Simțea nevoia să-și ascundă sălbăticia în sălbăticie. Le-a ascuns în pești. Și, știi... se aplecă din nou spre mine și ochii îi scânteiară, apoi rosti foarte încet și foarte grav : Uneori cred că în ultimul timp, în ultimul an sau așa ceva, începuse să creadă de-a binelea că ascunde perlele adevărate. Dumneata poți înțelege una ca asta ?

Mi-am privit perlele. Mâna și batista se strânseră încet asupră-le.

Am spus :

— Eu sunt un om deschis, doamnă Sype. Teoria asta cu țapul ispășitor mă cam depășește. Eu aș spune că Sype încerca să se amăgească singur un pic, ca tot omul care a suferit o pierdere grea.

Zâmbi din nou. Era frumoasă când zâmbea. Apoi, înălță ușor din umeri.

— Desigur, dumneata vezi lucrurile în felul ăsta. Dar eu... întinse mâinile. Ei, în sfârșit, acum nu mai are nici o importanță. Pot să le păstrez ca amintire ?

— Să le păstrezi ?

— Perlele... perlele astea, false. Doar n-ai de gând...

M-am ridicat în picioare. Un Ford vechi, decapotat, urca dealul păcănind de zor. Înăuntru era un bărbat cu o stea mare pe piept. Icnetul motorului semăna cu un gâjâit de maimuță bătrână, cheală și furioasă, din grădina zoologică.

Doamna Sype stătea lângă mine, cu mâna pe jumătate întinsă și o expresie de implorare în ochi.

I-am adresat un rânjet feroce :

— Da, da, un timp te-ai comportat foarte bine, i-am spus. Și eu am fost în încurcătură și m-au cam trecut

fiori pe șira spinării, cucoană. Dar cu povestea te-ai cam dat de gol. Și-apoi, ai mânuit Coltul acela cu dexteritate și fără cruțare. Dar cel mai mult cuvintele din urmă ale lui Sype ți-au stricat rostul. „Maurii, Hattie. Maurii". Dacă pietrele erau false, nu l-ar mai fi frământat. Doar nu se smintise ca să se înșele singur până-ntr-atâta.

O clipă expresia ei rămase neschimbată. Apoi se schimbă. În ochi îi scânteie ceva cumplit. Își ține buzele și mă scuipă. Intră în casă trântind ușa.

În gând și vârâsem douăzeci și cinci de mii de dolari în buzunarul vestei. Douăspe mii cinci sute pentru mine, douăspe mii cinci sute pentru Kathy Horne. Parcă îi vedeam ochii când îi aduceam cecul, când îl depunea la bancă, așteptând ca Johnny să fie eliberat de la Quentin pe cauțiune.

Fordul garase în spatele celorlalte două mașini. Omul de la volan scuipă peste marginea portierei, puse frâna de mână și sări jos fără să deschidă portiera. Era un flăcău voinic, cu mânecile suflecate.

Am coborât scările ca să-l întâmpin.

ÎMPUȘCATURI LA CYRANO

1

Lui Ted Malvern îi plăcea ploaia. Îi plăcea senzaţia pe care o dădeau zgomotul, mirosul ei. Coborî din cupeul său La Salle şi rămase câtva timp în faţa intrării laterale de la *Carondelet*, cu gulerul trenciului său albastru din piele de căprioară atingându-i urechile, cu mâinile înfipte în buzunare şi o ţigară atârnându-i moale între buze. Apoi, trecu pe lângă frizerie, pe lângă drogherie şi pe lângă parfumerie, cu şirurile ei de sticle delicat luminate, aranjate ca un ansamblu într-o scenă finală dintr-un music-hall pe Broadway.

Ocoli o coloană vârstată cu auriu şi intră în ascensorul cu podea amortizantă.

— Salut, Albert ! O ploaie splendidă afară. La nouă.

Băiatul subţire şi obosit, îmbrăcat în bleu pal şi argintiu ţinea uşa cu o mână înmănuşată.

— Doamne, credeţi că nu vă ştiu etajul, domnule Malvern ?

Duse liftul până la nouă, fără să privească indicatorul luminos, deschise uşile, apoi se lăsă brusc pe un perete al cuştii şi închise ochii.

Malvern se opri şi îi aruncă o privire cu ochii săi căprui strălucitori.

— Ce e, Albert, eşti bolnav ?

Băiatul încercă un zâmbet palid.

— Lucrez două schimburi. Corky e bolnav, are febră. Poate că n-am mâncat destul.

Bărbatul înalt şi cu ochi căprui pescui un teanc de hârtii de cinci dolari din buzunar şi îl vârî sub nasul băiatului. Ochii acestuia se holbară la bani şi îşi îndreptă corpul.

— Doamne, domnule Malvern, n-am vrut să...

— Saltă-i, Albert. Ce e o mână întinsă între prieteni? Fac și eu cinste cu câteva mese.

Ieși din lift și porni de-a lungul coridorului, șoptindu-și în barbă:

— Fraiere...

Bărbatul care alerga, aproape că îl dădu jos de pe picioare. Dăduse colțul în viteză și devie din umărul lui Malvern, apoi își continuă fuga spre ascensor.

— Jos! se auzi vocea lui prin ușile deschise.

Malvern văzuse o față palidă sub pălăria trasă pe ochi și udă de ploaie și o pereche de ochi negri foarte apropiați. Ochi în care se citea o anumită stare pe care o mai întâlnise. Ochi de drogat.

Liftul cobora ca plumbul. Malvern rămase locului un timp, uitându-se la locul unde se afla, apoi o luă pe coridor și dădu colțul.

Văzu fata zăcând pe jumătate în afara ușii deschise de la numărul 914.

Zăcea pe o parte, cu pijamaua ei gri sclipind, cu obrazul înfundat în puful mochetei de pe coridor, și capul, o claie de păr blond de culoarea grâului copt, ondulat cu precizie.

Malvern se aplecă lângă ea și îi atinse obrazul. Era cald. Îi dădu ușor părul la o parte de pe față și văzu vânătaia.

— E leșinată. Buzele i se întinseră, presându-i dinții.

O luă în brațe, trecu printr-un mic hol până în camera de zi a apartamentului și o așeză pe o canapea mare, îmbrăcată în velur, în fața unui cămin cu gaz și lemne.

Zăcea nemișcată, cu ochii închiși, cu vânătaia albăstrie pe sub fard. Închise ușa de la intrare și aruncă o privire prin apartament, apoi se întoarse în micul hol și culese ceva ce stăluțea lângă pragul ușii. Era un mic automat cu plăsele de os, de calibrul 22, cu șapte focuri. Îl mirosi, îl dădu drumul într-un buzunar, apoi se întoarse lângă fată.

Scoase o ploscă destul de mare, cu dop de argint, din buzunarul interior de la piept, îi deșurubă dopul, deschise

gura fetei cu degetele și turnă puțin whisky pe dinții ei albi și mici. Fata se înecă și capul i se smuci în mână și deschise ochii. Erau de un albastru închis, cu o tentă de violet. Erau scăldați de lumină, dar abia sclipeau.

Își aprinse o țigară și trase din ea, privind-o. Fata se mai mișcă puțin. După un timp, șopti :

— Îmi place whiskyul tău. Poți să mai îmi dai puțin ?

Luă un pahar din baie și turnă niște whisky în el. Ea se ridică încet, își duse mâna la cap și scoase un geamăt. Luă paharul din mâna lui și îl dădu pe gât cu o mișcare a încheieturii care denota obișnuința cu gestul.

— Îmi place, spuse ea. Cine ești tu ?

Avea o voce adâncă și delicată. Îi plăcea cum sună. Îi spuse :

— Ted Malvern. Locuiesc mai încolo, la 937.

— Eu... sunt cam ametită, cred.

— A-ha. Ai fost lovită, îngeraș. Ochii lui strălucitori o priveau convingător. În colțul gurii îi mijea un zâmbet.

Ochii ei se măriră și deveniră lucioși, ca luciul unui strat protector de email.

— L-am văzut pe tip, îi spuse el. Era îndopat cu „zăpadă" până peste urechi. Uite și pistolul tău.

Îl scoase din buzunar și i-l întinse, ținându-l pe palma deschisă.

— Am senzația că va fi o poveste urâtă, spuse fata, încet.

— Nu cred. Dacă ai necazuri, te-aș putea ajuta. Depinde.

— De ce depinde ? Vocea era mai rece, mai ascuțită.

— Depinde de afacerile în care ești băgată, spuse el blând. Scoase magazia din micul pistol și se uită la cartușul de deasupra. Cupru-nichel, ei ? Văd că te pricepi la muniție, îngeraș.

— Mi-ai zis îngeraș ?

— Dacă nu știu cum te cheamă !

Îi rânji, apoi merse la un birou din fața ferestrelor și puse pistolul acolo. Pe birou era o ramă din piele, cu două fotografii, una lângă cealaltă. La început le aruncă o privire indiferentă, dar imediat atenția i se concentră asupra lor. O femeie frumoasă și brunetă și un bărbat

blond, cu ochi reci, al cărui guler tare, cravată cu nod mare și revere strâmte datau fotografia cu mulți ani în urmă. Rămase cu privirea pe fotografia bărbatului.

Fata începu să vorbească, în spatele lui.

— Mă numesc Jean Adrian. Am un număr la *Cyrano*, în spectacolul de la parter.

Malvern era tot cu ochii pe fotografie.

— Îl știu pe Benny Cyrano destul de bine, spuse el indiferent. Aceștia sunt părinții tăi ?

Se întoarse și se uită la ea. Fata își ridică încet capul. Ceva care ar fi putut fi frică se vedea în ochii ei albaștri.

— Da. Sunt morți de ani de zile, spuse ea, posacă. Alte întrebări ?

Se întoarse cu pași mari lângă sofa și se opri în fața ei.

— O.K., spuse el rece. Sunt indiscret. Și ce-i cu asta ? Asta e orașul meu. Pe vremuri era condus de tatăl meu. Bătrânul Marcus Malvern, Prietenul Poporului. Asta e hotelul în care stau. O parte din el îmi aparține. Banditul ăla drogat mi-a dat senzația că este un asasin. De ce n-aș vrea să te ajut ?

Fata îl urmărea leneșă.

— Ți-am spus că îmi place whiskyul tău ? întrebă ea. Aș putea...

— Bea direct din sticlă, îngeraș. Merge mai repede așa, mormăi el.

Ea se ridică dintr-odată și fața i se albi puțin.

— Vorbești cu mine de parcă aș fi o ordinară, izbucni ea. Poftim, dacă vrei să știi. Un prieten de-al meu a primit niște amenințări. E boxer și i-au cerut să aranjeze un meci. Vor să îl forțeze să o facă prin mine. Te satisface, măcar puțin ?

Malvern își luă pălăria de pe scaun, scoase chiștocul din gură și îl stinse într-o scrumieră. Dădu din cap fără să zică ceva, apoi spuse cu vocea schimbată :

— Te rog să mă ierți. Porni spre ușă.

Când era aproape afară, auzi un chicotit în spate. Fata vorbi încet.

— Dar ce caracter scârbos ai ! Ți-ai uitat plosca.

El se întoarse şi îşi luă plosca, apoi se plecă brusc, îi puse fetei o mână sub bărbie şi o sărută pe buze.

— Naiba să te ia, îngeraş. Îmi place de tine, îi spuse blând.

Se întoarse în hol şi ieşi. Fata îşi atinse buzele cu un deget şi le frecă încet. Pe faţă avea un zâmbet.

2

Tony Acosta, şeful comisionerilor era zvelt, brunet şi plăpând ca o fată, cu mâini mici şi delicate, ochi de catifea şi o gură mică şi dură. Era în pasajul de intrare şi îi spuse lui Malvern :

— Rândul şapte. E tot ce-am putut obţine, domnule Malvern. Deacon Werra ăsta nu e rău, iar Duke Targo e viitorul campion la categoria uşoară.

— Hai înăuntru să bei ceva, Tony, îi propuse Malvern. Se îndreptă spre fereastră şi se opri în faţa ei, privind ploaia de afară. Asta dacă îi vor cumpăra titlul, adăugă peste umăr.

— Bine, dar numai unul mic, domnule Malvern.

Băiatul brunet amestecă cu grijă într-un pahar whisky cu sifon, pe o tăviţă aşezată pe o imitaţie de birou Sheraton, apoi îşi puse nişte gheaţă. Ţinu sticla în lumină, apreciind atent băutura, zdrăngăni cuburile uşor în pahar cu o linguriţă cu coadă lungă, sorbi puţin, apoi zâmbi, arătându-şi şi mai mult dinţii săi albi şi mici.

— Targo e formidabil, domnule Malvern. E rapid, deştept, are direcţie la amândoi pumnii, curaj cât carul, nu dă un pas înapoi.

— Trebuie s-o termine cu pungaşii care îi dau de mâncare, spuse Malvern.

— Ei, încă nu i-au dat carne de leu, zise Tony.

Ploaia bătea în geam. Picăturile groase se lăţeau şi se prelingeau apoi în mici râuleţe. Malvern spuse :

— E un vagabond. Un vagabond cu culoare şi aspect, dar tot vagabond rămâne.

— Aş fi vrut să merg şi eu, spuse Tony. Mai ales că am liber.

Malvern se întoarse încet și merse la birou să își prepare un pahar cu băutură. Două pete întunecate îi apărură în obraji și când vorbi, vocea îi era obosită și tărăgănată.

— Deci asta e. Și ce te împiedică ?

— Am o durere de cap.

— Iară ești pe jantă, mârâi Malvern.

Brunetul privi în altă parte pe sub genele lui lungi, în tăcere. Ochii îi erau ursuzi.

— Încearcă la Ted. Bunul și bătrânul Ted. Asta transpiră cu bani. O.K. Tony, ia douăzeci înapoi să ai de două bilete.

Se căută în buzunar și scoase o bancnotă. Băiatul părea distrus.

— Doamne, domnule Malvern, n-am vrut să vă gândiți că ..

— Saltă-i ! Ce-i aia un bilet la un meci de box, între amici ? Iei două și îți duci și fata. Să-l ia dracu'. pe Targo ăsta.

Tony Acosta luă hârtia, apoi îl privi pe bărbatul mai în vârstă cu atenție, pentru o clipă. Vocea lui deveni o șoaptă în timp ce îi spunea :

— Mai bine să vă spun, domnule Malvern. Targo bate și pe lângă, nu numai pe ring. Are o blondă ca o piersică chiar la etajul ăsta, la 914.

Malvern înțepeni. Puse paharul jos cu grijă și se întoarse în capătul biroului. Vocea îi era puțin răgușită.

— Tot un vagabond rămâne, Tony. O.K., ne întâlnim să luăm masa, în fața hotelului, la șapte.

— Doamne, asta-i grozav, domnule Malvern.

Tony Acosta ieși încet și închise ușa fără să facă nici un zgomot.

Malvern rămase lângă birou, cu degetele strivind suprafața acestuia, cu privirea în podea. Rămase așa mult timp.

— Ted Malvern, fraierul Americii, spuse el cu un surâs sardonic, cu voce tare. Un tip care se joacă cu ajutoarele și ține lumânarea la vagaboande. Mda.

Își termină băutura, se uită la ceas, își puse pălăria și trenciul albastru și ieși. Când ajunse în dreptul nu-

mărului 914 se opri, ridică mâna să bată, dar se răzgândi şi nu mai atinse uşa.

Plecă încet către lift, coborî la parter şi de acolo ieşi în stradă, la maşină.

*

Sediul ziarului *Tribune* era la intersecţia lui Forth cu Spring. Malvern parcă după colţ, folosi intrarea angajaţilor şi urcă până la patru cu un ascensor rahitic, condus de un bătrân cu un chiştoc de trabuc stins în gură, care citea o revistă îndoită pe care o ţinea la douăzeci de centimetri de nas, în timp ce urca liftul.

La etajul patru erau două uşi mari, duble, pe care se putea citi „Ştiri locale". Un alt bărbat stătea lângă ele, la un mic birou cu un interfon.

Malvern bătu în birou şi spuse :

— Cu Adams. Îl caută Ted Malvern.

Bătrânul produse nişte zgomote în cutiuţă, răsuci un comutator, şi-i arătă cu bărbia încotro s-o ia.

Malvern trecu de nişte uşi, pe lângă un aparat de copiat ca o potcoavă, apoi pe lângă un şir de mici birouri, unde nişte femei băteau la maşină ca apucatele. În capătul îndepărtat, un roşcat deşirat nu făcea nimic, sta cu picioarele pe un sertar tras, cu ceafa sprijinită pe spătarul unui scaun cu şurub, înclinat într-un mod primejdios şi cu o pipă mare în gură, îndreptată spre tavan.

Când Malvern ajunse în faţa lui, îşi lăsă ochii în jos fără să îşi mişte vreo altă parte a corpului şi spuse pe lângă pipă :

— Salutare, Teddy. Cum e-n lumea bogătanilor leneşi ?

— Cum ar fi să bag şi eu un ochi pe însemnările voastre despre un tip numit Courtway ? răspunse Malvern. Senatorul John Myerson Courtway, ca să fiu mai precis.

Adams îşi coborî picioarele pe podea. Se ridică în picioare, împingând colţul biroului. Coborî nivelul pipei, o scoase din gură, şi scuipă într-un coş mare.

— Bătrânul turture de gheață ? Când o mai fi fost și ăsta la știri ? Sigur că da. Se îndreptă plictisit și adăugă : Hai, unchiule și porni spre capătul încăperii.

Trecură pe lângă un alt șir de birouri, pe lângă o fată grasă cu machiajul mâzgălit care bătea la mașină și râdea în timp ce scria.

Intrară apoi printr-o ușă într-o încăpere ocupată aproape în întregime de rânduri de rafturi de doi metri înălțime, pline cu dosare și, din loc în loc, erau mici alcovuri cu câte o măsuță și un scaun.

Adams parcurse cu privirea câteva bibliorafturi, scoase unul, extrase un dosar și îl puse pe o masă.

— Parchează-te. Ce măgărie a făcut ?

Malvern se sprijini într-un cot pe masă și începu să răscolească într-un teanc gros de tăieturi din ziare. Erau monotone, articole despre politică, nici unul de prima pagină. Senatorul Courtway a spus asta și aia, în problema asta și aia de interes public, a vorbit la diverse mitinguri, s-a dus și s-a întors de acolo, sau de dincolo. Totul era anost.

Privi câteva jumătăți de tonă de fotografii ale unui bărbat subțire, cu părul alb, cu o față calmă și o pereche de ochi întunecați, în care nu se vedeau urme de lumină sau căldură. După o vreme, spuse :

— Nu ai o poză pe care să o sperii ? Dar una bună, vreau să zic.

Adams oftă, se întinse și dispăru printre șirurile de rafturi. Se întoarse cu o fotografie alb-negru, pe hârtie lucioasă și o puse pe masă.

— Poți s-o păstrezi, spuse el. Avem zeci din astea. Tipul ăsta nu are moarte. Sau vrei una cu autograf pentru tine ?

Malvern privi fotografia printre gene mult timp.

— Asta e, spuse el încet. A fost Courtway vreodată însurat ?

— De când am renunțat eu la scutece, nu, mărăi Adams. Probabil că niciodată. Ia zii, care mama dracului e șmecheria ?

Malvern îi zâmbi uşor. Îşi scoase plosca şi o puse pe masă, lângă el. Faţa lui Adams se lumină brusc şi braţul lui lung se întinse şi o apucă.

— Deci n-a avut niciodată un copil, spuse Malvern.

Adams se chiori la el peste ploscă.

— Ei bine, nu ca să ştie lumea, cred eu. Dacă ar fi să îl judec eu pe prostănac, n-a avut niciodată. Bău vârtos, îşi şterse buzele şi mai bău o dată.

— Iar asta, spuse Malvern, este chiar interesant. Mai trage trei gâturi şi uită că m-ai văzut.

3

Grăsanul îşi apropie faţa de cea a lui Malvern.

— Crezi că-i aranjat, vecine ? şopti el cu o respiraţie şuierătoare.

— Da, pentru Werra.

— Cât zici că pariezi ?

— Cât ai în pungă.

— Cinci sutare care-aş vrea să se-nmulţească.

— Dă-i bice, spuse Malvern indiferent, continuând să fixeze ceafa fetei cu părul de culoarea grâului, din rândul de lângă ring. Sub părul sclipitor, ondulat, avea un şal alb cu blană albă pe margine. Nu putea să îi vadă faţa, dar nici nu era necesar.

Grăsanul clipi din ochi şi scoase cu grijă un portofel umflat din interiorul vestei. Îl ţinu pe genunchi şi numără, scoţând afară zece hârtii de cincizeci de dolari, le rulă, apoi îşi băgă la loc portofelul.

— E rândul tău, fraiere, şuieră el. Să-ţi vedem mălaiul.

Malvern reveni cu privirea de la fată, scoase un pachet de sute noi, le răsfiră şi scoase cinci.

— Băiete, da vii ca lumea de-acasă, spuse grăsanul. Îşi apropie faţa din nou de a lui Malvern. Eu sunt Skeets O'Neal. N-ai ceva praf, ei ?

Malvern zâmbi uşor şi îndesă banii în mâna grăsanului.

— Ține-i tu, Skeets. Eu sunt Ted Malvern. Băiatul bătrânului Marcus Malvern. Vezi că pot să trag mai rapid decât poți tu să fugi și pot și să aranjez ploile după aia.

Grăsanul respiră adânc și se lăsă pe spate în scaunul lui. Tony Acosta trăgea cu coada ochiului la banii din mâna strânsă a grăsanului. Își linse buzele și se întoarse spre Malvern cu un zâmbet jenat.

— Doamne, ăștia-s bani pierduți, domnule Malvern, șopti el. Doar... doar dacă nu aveți ceva la mână.

— Destul ca să mă bag într-o afacere de cinci sutare, mărăi Malvern.

Se anunță începutul rundei a șasea.

Primele cinci minute nu fuseseră în avantajul nici unuia dintre cei doi. Flăcăul cel blond, Duke Targo, nu încercase nimic. Cel brunet, Deacon Werra, un polonez puternic și viguros, cu dantura stricată și cu două conopide în loc de urechi, avea forță, dar nu știa nimic în afară de un clinci rudimentar și un swing gigantic care pornea de jos și nu își nimerea niciodată ținta. Până atunci, reușise destul de bine să îl țină departe pe Targo, pe care suporterii îl tachinau de o bună bucată de vreme.

După ce taburetul l-a fost scos afară din ring, Targo trase de chiloții negri cu argintiu și-i aruncă fetei cu șal alb un zâmbet scurt și crispat. Arăta foarte bine și nu era deloc marcat de pe urma jocului. Avea doar puțin sânge pe umărul stâng, de la nasul lui Werra.

Sună gongul și Werra se năpusti traversând ringul, evită umărul lui Targo și îi băgă un croșeu, pe care acesta îl încasă și se clătină ca după o lovitură mult mai puternică. Făcu un salt înapoi până în corzi, reveni și îl luă în brațe pe adversar.

Malvern, în întuneric, zâmbea.

Arbitrul îi despărți imediat. Targo era terminat. Werra încercă un upercut, dar rată ținta. Minutul următor fu mai mult un meci de box amical. Galeria cânta un vals. Apoi, Werra încercă un swing de jos. Targo părea că îl așteaptă, că așteaptă să fie lovit. Pe față avea un zâmbet ciudat. Dintr-odată, fata cu șal alb se ridică în picioare.

Swingul lui Werra îl atinse tangențial pe Targo în falcă, făcându-l să se clatine puțin. Imediat Targo însă

a diructa dreaptă lungă, prinzând ochiul lui Werra. Urmă un croşeu de stânga în bărbia lui Werra şi unul de dreapta aproape în acelaşi loc.

Flăcăul brunet căzu în mâini şi în genunchi şi, alunecând încet spre podea, rămase cu mâinile sub el. Sala urlă cât timp fu numărat.

Grăsanul sări în picioare, rânjind larg.

— Ţi-a plăcut, amice? Tot mai crezi că a fost un aranjament?

— A fost o greşeală, spuse Malvern cu o voce la fel de inflexibilă ca vocea celui care transmite la radio informaţiile de la poliţie.

— La revedere, amice, spuse grasul. Treci mai des pe-aici. Trecu peste el pentru a ieşi, şi îl lovi din greşeală în gleznă.

Malvern rămase nemişcat, privind cum se goleşte sala. Luptătorii şi antrenorii plecaseră pe scările care duceau sub ring. Fata cu şal alb dispăruse în mulţime. Luminile se stinseră şi tribuna de lemn părea o chestie ieftină, sordidă.

Tony Acosta se foia, urmărind un om într-o salopetă dungată care strângea bârtiile lăsate printre rânduri.

Malvern se ridică brusc.

— Mă duc să vorbesc cu vagabondul ăla, Tony. Aşteaptă-mă în maşină.

Urcă rapid până în hol şi, strecurându-se printre rămăşiţele galeriei, ajunse la o uşă gri pe care scria: „Accesul interzis". Trecu de ea, coborî o rampă şi ajunse la o altă uşă, marcată la fel. Un paznic într-o uniformă kaki decoloratăşi descheiată la nasturi stătea în faţa ei cu o sticlă de bere într-o mână şi cu un hamburger în cealaltă.

Malvern îi flutură o legitimaţie de poliţist şi paznicul se dădu la o parte fără să se uite la ea. Scăpă un răgâit paşnic în timp ce Malvern intra. Trecu pe un culoar cu uşi numerotate. Din spatele uşilor se auzea zgomot. Pe a patra uşă era prins cu o pioneză un carton pe care scria „Duke Targo".

Malvern o deschise, pătrunse şi auzi zgomotul puternic al unui duş care nu se vedea.

Într-o cameră îngustă și destul de goală, un bărbat într-un trening alb stătea pe marginea unei mese de masaj pe care erau aruncate haine. Malvern îl recunoscu ca fiind antrenorul secund al lui Targo.

— Unde-i Duke ? întrebă el.

Omul îndreptă un deget spre locul de unde se auzea zgomotul dușului. Apoi, pe ușă intră un bărbat și veni clătinându-se până aproape de Malvern. Era înalt și avea părul castaniu cârlionțat, cu multe fire cărunte. În mână avea un pahar mare cu băutură. Se vedea pe fața lui lucind de transpirație că e extrem de beat. Părul îi era ud și avea ochii roșii. Buzele i se întindeau și se strângeau fără nici un rost. Spuse cu o voce groasă :

— Ca'eD'acu'Aici.

Malvern închise ușa calm, se sprijini de ea și vru să își scoată tabachera din buzunarul de la vestă, de sub trenciul său deschis. Nu se uitase deloc la bărbatul cu părul creț.

Acesta își duse rapid mâna dreaptă liberă în față, o introduse sub haină și o scoase din nou. Un pistol din oțel albastru sclipi în lumină când răsări de sub haină. Din paharul cu băutură sărira câțiva stropi.

— Nu fă asta ! mărăi el.

Malvern scoase foarte încet tabachera, o arătă, o deschise și își puse o țigară între buze. Pistolul albastru era foarte aproape de el și nu chiar așa de sigur. Mâna care ținea paharul tremura într-un ritm spasmodic.

— Mda, spuse Malvern. Tu cred că umbli după necazuri.

Omul în trening coborî de pe masa de masaj, apoi rămase nemișcat la vederea pistolului. Crețul spuse :

— Ne plac necazurile. Caută-l de armă, Mike.

— N-am chef de așa ceva, Shenvair. Pentru Dumnezeu, potolește-te ! Ești încălzit ca un feribot.

— Din partea mea, poate să mă controleze, spuse Malvern. Nu sunt înarmat.

— Nix, spuse omul în trening. Tipul ăsta e bodyguardul lui Duke. Pe mine nu mă băgați.

— Normal, sunt beat, spuse crețul și scoase un chicotit.

— Ești un prieten de-al lui Duke? întrebă omul în trening.

— Am niște informații pentru el.

— Despre ce?

Malvern nu spuse nimic.

— O.K., zise omul în trening, ridicând din umeri.

— Știi ceva, Mike? izbucni deodată crețul violent. Cred că asta vrea slujba mea. La dracu', asta e. Arată ca un parazit. Nu ești detectiv particular, nu, domnu'? Îl împinse pe Malvern cu țeava pistolului.

— Ba da, spuse Malvern. Și ține-ți fierul lângă burta ta.

Crețul își întoarse puțin capul și rânji peste umăr.

— Ce zici de asta, Mike? E detectiv. Sigur îmi vrea slujba. Sigur.

— Pune pocnitoarea deoparte, nebunule, îi spuse omul în trening, scârbit.

— Da' eu îi asigur protecția, nu? se plânse el, întorcându-se și mai mult.

Malvern lovi pistolul de lângă el aproape în mod firesc, cu mâna cu care ținea tabachera. Crețul își întoarse capul brusc înapoi. Malvern făcu un pas spre el și îi aplică un pumn jos, în stomac, ținând deoparte, cu antebrațul de la mâna cealaltă, pistolul. Crețul se înecă, împrăștiind băutura pe trenciul lui Malvern. Paharul se sparse de podea. Pistolul albastru îi căzu din mână, alunecând într-un colț. Omul în trening se duse după el.

Zgomotul dușului se oprise fără ca cineva din încăpere să își fi dat seama și boxerul blond apăru, ștergându-se viguros cu un prosop. Rămase cu gura căscată la tablou.

— De asta nu mai am nevoie, spuse Malvern.

Îl împinse pe creț de lângă el și îl pocni cu dreapta în bărbie în timp ce acesta revenea spre el. Crețul străbătu împleticindu-se încăperea, se lovi de zid, se prelinse în jos, pe el și rămase acolo.

Omul în trening ridică pistolul și rămase nemișcat, urmărindu-l pe Malvern.

Acesta scoase o batistă și își șterse poalele trenciului în timp ce Targo își închidea gura lui mare și frumos

conturată încet şi începea să îşi frece pieptul cu prosopul După o clipă întrebă :

— Cine mama dracului mai eşti şi tu ?

— Eram detectiv particular. Malvern e numele. Cred că ai nevoie de ajutor.

Faţa lui Targo deveni şi mai roşie decât îi rămăsese după duş.

— De ce ?

— Am auzit că era vorba să te dai bătut şi cred că ai încercat să o faci. Werra era prea slab. N-ai putut să te abţii. Cred că ai dat de belele.

Targo spuse foarte încet :

— Unii ajung fără dinţi vorbind aşa.

Pentru câteva momente încăperea rămase încremenită. Beţivul se sălţă în fund pe podea şi clipi, încercând să îşi adune picioarele sub el, dar renunţă. Malvern adăugă liniştit :

— Benny Cyrano e un prieten de-al meu. E sponsorul tău, nu ?

Bărbatul în trening izbucni într-un hohot de râs dur, apoi desfăcu pistolul, scoase gloanţele din el şi aruncă arma pe podea. Merse la uşă, o deschise, ieşi şi o trânti după el.

Targo se uită la uşa închisă, apoi din nou la Malvern.

— Ce ai auzit ? întrebă el foarte încet.

— Prietena ta, Jean Adrian, locuieşte în hotelul meu, la acelaşi etaj cu mine. A fost lovită de un bandit în după amiaza asta. S-a întâmplat să trec pe acolo şi l-am văzut pe tip fugind şi am ridicat-o. Mi-a povestit puţin despre afacerea asta.

Targo îşi pusese lenjeria de corp, ciorapii şi pantofii Scoase dintr-un dulap o cămaşă de mătase neagră şi o puse şi pe asta.

— Nu mi-a spus, zise el.

— Nu avea cum înainte de meci.

Targo încuviinţă tăcut, apoi spuse :

— Dacă îl ştii pe Benny, s-ar putea să fii în regulă. Am primit ameninţări. Poate pentru că sunt o grămadă de grăunţe la mijloc şi poate că asta e ideea vreunui parior de pe Spring Street despre modul de a-şi face

rost de bani fără dureri de cap. Am boxat exact cum am vrut eu s-o fac. Iar acum, poți să mergi să iei aer, domnule.

Își trase o pereche de pantaloni cu talie înaltă, negri și își înnodă o cravată albă pe cămașa neagră. Își puse o haină albă, dichisită, cu împletituri negre la cusături. O batistă alb cu negru ieșea din buzunarul exterior de la piept, în trei puncte.

Malvern se uită lung la haine, se mișcă puțin către ușă și apoi se uită la bețivul de jos.

— O.K., a zis el. Văd că ai un bodyguard. A fost doar o idee care mi-a venit, scuz-o, te rog.

Ieși din încăpere, închise ușa cu grijă, merse înapoi pe rampă în hol, apoi ieși afară, în stradă. O luă prin ploaie până la colțul clădirii unde era un mare spațiu de parcare acoperit cu pietriș.

Luminile unei mașini clipiră către el și cupeul său rulă de-a curmezișul suprafeței de pietriș umed și trase în dreptul lui. La volan era Tony Acosta. Malvern se urcă în dreapta.

— Hai să bem ceva la *Cyrano*, Tony.

— Doamne, dar asta e formidabil. Miss Adrian apare în show în seara asta. Știți, blonda de care v-am spus.

— Mda, făcu Malvern. L-am văzut pe Targo. Într-un fel îmi place, dar nu mi-a plăcut cum se îmbracă.

4

Gus Neishacker era un tip sociabil, cam de o sută de kilograme, cu obrajii foarte roșii și cu niște sprâncene rafinat pensate, sprâncene de pe un vas chinezesc. Din reverul hainei sale de seară cu umeri urlași răsărea o garoafă roșie pe care o tot mirosea în timp ce îl urmărea pe șeful chelnerilor conducând la masă o pereche de clienți. În momentul în care Malvern și Tony Acosta își făcură apariția pe sub arcadă, pe față îi înflori brusc un zâmbet și porni spre ei cu mâna întinsă.

— Ce faci, Ted, băiete? O petrecere?

— Doar noi doi, spuse Malvern. Faceți cunoștință.

Domnul Acosta. Gus Neishacker, șeful barului *Cyrano*.

Gus Neishacker îi strânse mâna lui Tony fără să se uite la el.

— Ia să vedem, zise el, ultima dată ai fost aici cu...

— Tipa a plecat din oraș, zise Malvern. Vrem să stăm lângă ring, dar nu chiar așa aproape. Nu vrem să dansăm împreună.

Gus Neishacker smulse un meniu de sub brațul chelnerului șef și îi conduse în jos, pe o scară din cinci trepte purpurii, pe lângă mesele care înconjurau ringul oval de dans.

Se așezară. Malvern comandă whisky de secară cu sifon și gheață și sandvișuri Denver. Neishacker dădu comanda unui chelner, își trase un scaun și se așeză la masă. Scoase un pix și începu să se joace făcând figuri pe interiorul unui plic cu chibrituri.

— Ai văzut luptele ? întrebă el cu grijă.

— A fost ce trebuia să fie ?

Neishacker zâmbi îngăduitor.

— Benny a vorbit cu Duke. A zis că ești deștept. Brusc, se uită spre Tony Acosta.

— Tony e în regulă, spuse Malvern.

— Bine. Știi ceva, fă-ne un serviciu, vrei ? Înțelege că aici s-a pus punct. Lui Benny îi place de băiatul ăsta. N-o să lase să i se facă nici un rău. O să pună să fie protejat peste tot, protecție *reală*, dacă o să considere că treaba asta cu amenințările nu e aiureala vreunui pierde-vară din sălile de biliard sau poanta cuiva. Benny nu sponsorizează decât un boxer odată și îi alege al dracului de bine.

Malvern își aprinse o țigară, suflă fumul pe la colțul gurii și ridică din umeri.

— Nu e treaba mea, spuse el încet, dar îți spun că e ciudat. Am un simț deosebit pentru chestii de genul ăsta.

Gus Neishacker se uită la el lung, preț de un minut, apoi ridică din umeri.

— Sper să ai dreptate, spuse el și se ridică rapid, îndepărtându-se printre mese. Împărți un zâmbet ici, un zâmbet colo și îi vorbi unui client.

Ochii de catifea ai lui Tony Acosta sclipiră.

— Doamne, domnule Malvern, zise el, credeți că e o treabă murdară ?

Malvern încuviință tăcut. Chelnerul le aduse băuturile și sandvișurile, le puse pe masă și plecă. Formația de pe scena din capătul ringului oval execută un acord prelungit de trompete și un prezentator subțire și zâmbitor alunecă pe scenă și își apropie buzele de un microfon.

Începea spectacolul de noapte. Un șir de fete pe jumătate goale își făcu apariția alergând sub o ploaie de lumini colorate. Se încolăceau și se descolăceau într-o lungă linie sinuoasă, picioarele lor goale scânteind în lumină. Pe fondul moale și alb al cărnii goale, buricele erau mici pete întunecate.

O roșcată înverșunată se încăpățâna să cânte o melodie înverșunată, cu o voce atât de ascuțită că ar fi putut fi folosită la spartul lemnelor de foc. Fetele reveniră îmbrăcate în combinezoane negre, strâmte și cu pălării de mătase, interpretând același dans, cu o foarte mică variație.

Muzica se îndulci și un flăcău înalt, cu o voce melodioasă apăru într-o lumină de chihlimbar, cântând despre ceva foarte îndepărtat și nefericit. Avea o voce ca fildeșul vechi.

Malvern își gustă băutura și bâjbâi după un sandviș în lumina slabă. Fața tânără și dură a lui Tony Acosta nu mai era decât o mică pată confuză lângă el.

Cântărețul dispăru și urmă o scurtă pauză, apoi, dintr-odată, toate luminile se stinseră, mai puțin cele de deasupra orchestrei și cele chihlimbarii care marcau trecerile printre rândurile circulare de mese.

În întunericul dens se auziră țipete. Un singur spot de lumină albă sclipi foarte sus, sub tavan, luminând o intrare în scenă. Fețele păreau albe ca varul în lumina reflectată. Ici și colo se zărea câte un punct roșu, de la țigările aprinse. Patru negri înalți apărură în lumină, cărând un sicriu alb pe umeri. Coborau rampa încet, mișcându-se în ritm spre intrarea în scenă. Aveau un acoperământ egiptean alb pentru cap, mantii din piele albă și sandale albe, legate până sub genunchi. Luciul

negru al picioarelor părea marmură neagră în strălucirea lunii.

Ajunseră în mijlocul ringului de dans și ridicară încet de un capăt al sicriului până când acesta ajunse în poziție verticală. Atunci capacul căzu și fu prins de brațele negrilor. Apoi încet, foarte încet, o siluetă albă, bandajată, păși afară și căzu încet, ca ultima frunză a unui copac mort. Se clătină ușor, păru că planează și căzu pe podea într-un răpăit dărămător de tobe.

Luminile se aprindeau, se stingeau. Silueta din bandaje era în poziție verticală pe ring, învârtindu-se și unul din negri se învârtea în sens contrar, acoperindu-și corpul cu linţoliul alb. Apoi bandajul fu îndepărtat complet și o fată apăru, toată numai paiete de aur și picioare albe și strălucitoare în lumina puternică. Corpul ei zbură prin aer sclipind și fu prins și pasat imediat între cei patru negri, ca o mingе de baseball jucată de unul singur de un mijlocaș rapid.

Apoi orchestra trecu pe vals și ea dansă între cei patru negri încet și grațios, ca între patru coloane de abanos, foarte aproape de ei, dar fără a-i atinge vreodată.

Actul luă sfârșit. Aplauzele se ridicară și căzură în valuri dese. Lumina se stinse și se făcu din nou întuneric. Când toate luminile se aprinseră, fata și cei patru negri dispăruseră.

— Excelent! respiră Tony Acosta. Oh, excelent! Asta a fost Miss Adrian, nu?

— Mda, făcu Malvern încet. Destul de îndrăzneț numărul. Își mai aprinse o țigară, privind în jur. Dar mai e un număr în negru și alb, Tony. Însuși Duke, în persoană.

Duke Targo era în picioare, aplaudând violent, lângă una din luminile care marcau rândurile de mese. Pe față avea un zâmbet detașat. Arăta ca și cum dăduse pe gât câteva pahare.

Un braț se lăsă pe umerii lui Malvern. O mână se plantă în scrumiera de lângă cotul lui. Simți un val greu de scotch. Își întoarse capul încet și văzu fața strălucitoare de băutură a lui Shenvair, bodyguardul beţiv al lui Targo.

— Cioroi cu o fată albă, spuse acesta cu o voce groasă. Ce tâmpenie ! Scârbos. Al dracului de scârbos.

Malvern îi zâmbi uşor şi îşi mută puţin scaunul. Tony Acosta se holba la Shenvair cu nişte ochi rotunzi, cu gura cu o linie.

— Feţe negre, domnule Shenvair. Nu cioroi. Mie mi-a plăcut.

— Da' cui dracu'-i pasă ce-ţi place ţie ? vru Shenvair să ştie.

Malvern zâmbi delicat şi lăsă ţigara pe marginea farfuriei. Îşi mai trase puţin scaunul.

— Tot mai crezi că îţi vreau slujba, Shenvair ?

— Păi ? Îţi datorez una-n burtă, plus de asta. Îşi scoase mâna din scrumieră şi şi-o şterse de faţa de masă. Mâna i se strânse pumn. O vrei acu' ?

Un chelner îl prinse de braţ şi îl întoarse.

— V-aţi rătăcit, domnule ? Pe aici.

Shenvair îl bătu pe umăr pe chelner şi încercă să îl ia pe după gât.

— Scumpule, hai să ciupim câte una mică. Nu-mi plac oamenii ăştia.

Plecară, pierzându-se printre mese.

— La dracu' cu localul ăsta, Tony, spuse Malvern, privind indiferent spre scenă. Deodată deveni atent.

O fată cu părul ca grâul, într-o mantie albă cu guler alb de blană apăruse în marginea scenei, trecu prin spatele ei şi reapăru mai aproape. Merse de-a lungul liniei de veioze până în dreptul rândului pe care stătea Targo. Intră acolo şi dispăru.

— Mda. La dracu' cu localul ăsta. Hai să mergem, Tony, zise Malvern cu vocea furioasă şi coborâtă. Apoi, foarte încet, continuă pe un ton încordat. Nu, aşteaptă puţin. Mai văd un tip care nu-mi place.

Omul era în partea îndepărtată a ringului de dans, care era gol în acel moment. Mergea pe lângă mesele de pe margine. Arăta puţin diferit fără pălărie, dar avea aceeaşi expresie plictisită şi aceiaşi ochi apropiaţi. Era destul de tânăr, nu mai mult de treizeci de ani, dar deja

avea probleme cu chelia. Mica umflătură de sub bratul stâng de-abia se vedea. Era omul care fugise din apartamentul Jeanei Adrian la *Carondelet*.

O luă pe pasajul care ducea spre masa lui Targo, acelaşi pe unde intrase şi Jean Adrian cu câteva clipe mai înainte.

— Aşteaptă aici, Tony, spuse Malvern repede. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

Cineva îi trase un pumn în spate. Se răsuci şi se pomeni înainte cu faţa transpirată şi zâmbitoare a lui Shenvair.

— M-am întors, amice, chicoti creţul şi îl pocni în barbă.

Fu o lovitură scurtă, destul de bună pentru unul beat. Îl prinse dezechilibrat pe Malvern şi îl cam zdrunçină. Tony Acosta sări în picioare mârâind, ca o pisică. Malvern încă se mai răsucea când Shenvair îi dădu drumul celei de-a doua. Dar asta era prea înceată, prea largă.

Malvern se repezi înainte şi cu un upercut sălbatic îi sparse nasul, mâna umplându-i-se de sânge înainte de a şi-o putea retrage. Se şterse cât putu de bine chiar de faţa lui Shenvair.

Acesta se clătină, se împletici un pas înapoi şi căzu în fund, pe podea. Îşi duse o mână la nas.

— Stai cu ochii pe pasărea asta, Tony, mârâi Malvern, grăbit.

Shenvair prinse marginea primei feţe de masă pe care o găsi în spatele său şi trase de ea. Argintărie şi pahare şi porţelanuri căzură împreună cu faţa de masă. O înjurătură de bărbat şi un ţipăt de femeie. Un chelner deja alerga într-acolo, cu o figură lividă şi furioasă.

Malvern aproape că nici nu auzi cele două împuşcături Mici şi înfundate, foarte apropiate. O armă de calibru mic. Chelnerul care alerga se opri ca mort şi o linie albă, adânc gravată, îi apăru instantaneu în jurul gurii, ca şi cum o lovitură de bici i-ar fi întipărit-o acolo.

O femeie brunetă, cu nasul ascuţit, deschise gura să ţipe dar nu ieşi nici un sunet. Era clipa de după zgomotul unei împuşcături în care nimeni nu mai aconte un sunet, când aproape ai senzaţia că niciodată nu va mai

exista vreun zgomot pe pământ. Atunci Malvern începu să alerge.

Se izbi de oamenii care stăteau în picioare cu gâturile întinse. Ajunse la intrarea în pasajul pe care o apucase omul cu faţa palidă. Separeurile aveau pereţii înalţi, dar uşile batante erau ceva mai joase. Peste tot se vedau capete iţite peste uşi, dar pe culoar nu era nimeni. Malvern urcă o pantă carpetată, nu prea accentuată, în capătul căreia erau două uşi larg deschise.

Putea vedea picioarele în pantaloni negri zăcând pe culoar, cu genunchii îndoiţi. Vârfurile pantofilor negri erau îndreptate spre separeu.

Malvern îşi scoase pistolul. Ajunsese.

Omul zăcea pe marginea mesei, cu burta şi o parte a feţei, peste faţa de masă albă, şi cu mâna stângă pe bancheta capitonată. Mâna dreaptă, pe care o avea pe masă, nu lăsase din mână pistolul mare şi negru, calibrul 45, cu ţeava retezată. Creştetul chel îi lucea în lumină şi metalul uns al pistolului sclipea ceva mai jos.

Sângele i se scurgea de sub piept, formând o pată stacojie pe albul feţei de masă şi întinzându-se pe ea ca pe o sugativă.

Duke Targo stătea în picioare în fundul separeului. Mâna stângă ce-i ieşea din haina de serj alb era încleştată de marginea mesei. Jean Adrian stătea jos, lângă el. Targo se uită la Malvern absent, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte. Îşi întinse imensa lui mână dreaptă înainte.

În palmă ţinea un mic automat cu prăsele albe.

— L-am împuşcat, spuse el cu voce răguşită. Ne-a ameninţat cu pistolul şi l-am împuşcat.

Jean Adrian îşi freca mâinile cu o zdreanţă de batistă. Părea încordată, dar era stăpână pe sine şi în nici un caz speriată. Ochii îi erau înnegurаţi.

— Eu l-am împuşcat, spuse Targo cu o voce joasă. Aruncă micul pistol pe masă. Acesta sări din cauza izbiturii şi fu cât pe-aci să lovească capul mortului. Hai, hai să plecăm de aici.

Malvern puse o mână într-o parte a gâtului omului căzut pe masă, o ţinu o secundă sau două, apoi o luă.

— E mort, spuse el. Când un cetățean cinstit doboară un nemernic, ei, asta da, noutate.

Jean Adrian rămăsese cu ochii înțepeniți la el. Malvern îi aruncă un zâmbet scurt, îi puse o mână în piept lui Targo și îl împinse înapoi.

— Stai jos, Targo. Nu pleci niciunde.

— Bine, O.K., zise Targo. Înțelegi, eu l-am omorât.

— Asta e foarte bine, spuse Malvern. Acum calmează-te.

Deja lumea era în spatele lui, bulucindu-se. Îi împinse înapoi și continuă să îi zâmbească fetei.

5

Henry Lyrand semăna cu două ouă suprapuse. Cel mic, care era capul, era așezat în vârful celui mare, care era corpul. Mâinile sale plicoare energice, cu pantofii pe cremaliă din piele, erau băgate sub un birou închis la culoare și mai. Tocmai un colț al batistei strâns între dinți și trăgea de el cu mâna stângă, iar cu dreapta își făcea vânt. Tocmai spunea cu vocea înăbușită din cauza batistei.

— Hoi, stați puțin, băieți. Stați o clipă.

Într-un colț al biroului era o canapea dungată și Duke Targo stătea în mijlocul ei, între doi copoi de la Departamentul de poliție. Avea o vânătaie pe un pomete, părul lui blond era ciufulit și cămașa sa neagră de mătase arăta de parcă cineva ar fi vrut să o smulgă de pe el.

Unul dintre polițiști, cel cu părul grizonat, avea o buză spartă. Cel mai tânăr, cu părul la fel de blond ca al lui Targo avea un ochi vânăt. Amândoi erau furioși, dar cel blond părea turbat.

Malvern încălecă un scaun de lângă perete și aruncă o privire adormită spre Jean Adrian, aflată lângă el, într-un balansoar de piele. Răsucea o batistă în mâini, ștergându-le tot timpul. O făcea de mult timp, ca și cum ar fi uitat ce face. Gura ei mică și hotărâtă o arăta că era furioasă.

Gus Nelshacker era sprijinit de ușa închisă și fuma.

— Hei, staţi o clipă, băieţi, spuse Cyrano. Dacă n-aţi fi fost prea duri cu el, nu ar fi ripostat. E băiat bun, cel mai bun pe care l-am avut. Daţi-i o şansă.

Din colţul gurii lui Targo cursese un firicel de sânge, lăsând o dâră subţire până în vârful bărbiei. Acolo se oprise şi strălucea. Avea faţa goală, lipsită de orice expresie.

Malvern spuse cu răceală :

— Doar n-o să vrei să-i opreşti pe băieţi să joace pinaclu cu bastoanele, nu, Benny ?

— Încă mai ai autorizaţia aia de detectiv particular, Malvern ? mârâi copoiul blond.

— Cred că mai e pe undeva.

— Poate că ar fi mai bine să ţi-o ridicăm.

— Poate că ne poţi interpreta dansul evantaiului, copoiule. Te pomeneşti că tu eşti cel mai deştept tip din câţi cunosc eu.

Detectivul cel blond începuse să se ridice. Cel mai în vârstă îl opri.

— Lasă-l aşa, acum. Dacă mai cârâie, îl facem bucăţi.

Malvern şi Gus Neishacker îşi rânjiră unul altuia. Cyrano făcea gesturi aiurite prin aer. Fata se uita la Malvern pe sub gene. Targo îşi deschise gura şi scuipă în faţa lui, pe covor.

Cineva apăsă clanţa şi Neishacker păşi într-o parte, crăpă uşa, apoi o deschise larg şi în cameră intră McChesney.

McChesney era un locotenent-detectiv înalt, cu păr roşcat, cam de patruzeci de ani, cu ochi spălăciţi şi o faţă mică şi suspicioasă. Închise uşa şi răsuci cheia în broască, apoi, încet, merse până în faţa lui Targo.

— Mort complet, spuse el. Unul sub inimă, unul în inimă. Frumoasă lovitură. Te antrenezi la vreo echipă ?

— Când trebuie să tragi, păi tragi, spuse Targo impasibil.

— Îl cunoaştem ? îl întrebă copoiul cu părul sur pe partenerul său, foindu-se pe canapea.

— Torchy Plant, spuse McChesney. Pistolar de închiriat. Nu l-am mai văzut pe aici de vreo doi ani. Rău

ca atunci când te loveşti la o unghie de la picior încarnată. O secătură bună de legat.

— Altfel nici nu se putea, dacă a avut curajul să-şi facă numărul aici, spuse detectivul cărunt.

Faţa lui McChesney era serioasă, dar nu dură.

— Ai permis pentru pistolul ăla, Targo ?

— Da, spuse Targo. Benny mi-a făcut rost de unul acum două săptămâni. Am primit o grămadă de ameninţări.

— Ascultă, locotenente, ciripi Cyrano. Câţiva pariori au încercat să îl sperie într-o bombă, înţelegi ? A câştigat nouă victorii înainte de limită, prin k.o., aşa că ăia ar fi scos nişte bani frumoşi. Eu i-am spus că ar putea încerca odată.

— Era cât pe-aci să o fac, spuse Targo, trist.

— Aşa că l-au trimis pe nebunul ăla, spuse Cyrano.

— N-aş putea spune că nu e aşa, spuse McChesney. Dar cum ai reuşit, Targo ? Unde era pistolul tău ?

— La şold.

— Arată-mi.

Targo îşi băgă mâna dreaptă în buzunarul de la haină şi scoase rapid o batistă, cu arătătorul băgat prin ea ca o ţeavă de pistol.

— Batista aia era în buzunar ? întrebă McChesney. Cu pistolul ?

Faţa mare şi roşcată a lui Targo se umbri pentru o clipă. Dădu din cap că da.

McChesney se întinse indiferent şi îi luă batista din mână. O mirosi, o despături, o mirosi din nou, o împături şi o băgă la el în buzunar. Faţa lui nu spunea nimic.

— Ce a zis tipul, Targo ?

— A zis „Am un mesaj pentru tine, ticălosule, uite ăsta". Apoi a băgat mâna după pistol, dar s-a încurcat puţin în haină şi eu l-am scos pe al meu mai repede.

McChesney zâmbi uşor şi se lăsă pe spate, leganându-se pe călcâie. Zâmbetul lui părea că e o prelungire a nasului său mare. Îl măsură pe Targo din cap până-n picioare.

— Mda, zise el încet. Aș putea spune că e o lovitură a dracului de bună cu un pistol de calibrul 22. Dar tu ești foarte iute pentru un flăcău așa de mare... Cine a primit amenințările astea ?

— Eu le-am primit, spuse Targo. La telefon.

— Cunoști vocea ?

— Ar putea fi același tip. Nu sunt chiar sigur.

McChesney străbătu biroul cu pași țepeni până în capătul celălalt și se uită o clipă la un desen de pe perete, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

— Un tip ca ăsta nu înseamnă mare lucru, spuse el încet, dar trebuie să ne facem meseria. Voi doi trebuie să veniți la sediu să dați niște declarații. Să mergem.

Deschise ușa și ieși din birou. Cei doi polițiști se ridicară, cu Targo între ei. Cel cărunt izbucni tăios :

— O să fii băiat bun, da ?

— Doar dacă mă lăsați să mă spăl pe față, rânji Targo.

Ieșiră și ei. Copoiul blond o așteptă pe Jean Adrian să treacă înaintea lui. Când închidea ușa, se întoarse și mârâi la Malvern :

— Cât despre tine, la ospiciu !

Malvern îi răspunse încet :

— Îmi plac băieții de acolo. E o veveriță în mine, copoiule.

Gus Neishacker râse, închise ușa și se așeză la birou.

— Tremur ca a treia gușă a lui Benny, spuse el. Hai să tragem câte o dușcă de coniac.

Umplu trei pahare cam la o treime, luă unul dintre ele cu el pe sofaua dungată, se așeză cu picioarele întinse și se lăsă pe spate, sorbind din pahar.

Malvern se ridică și îl dădu gata pe al lui. Scoase o țigară și o frecă între degete, uitându-se cu o privire pătrunzătoare la Cyrano, la fața lui netedă și albă.

— Cam la cât zici că se ridică schimbarea din meciul de astă seară ? întrebă el. La pariuri.

Cyrano clipi și își frecă buza de jos cu o mână grasă.

— Câteva mii. E doar un show obișnuit, săptămânal. Nu mă interesează, contează ?

Malvern își bagă țigara în gură și se aplecă spre birou să aprindă un băț de chibrit.

— Dacă e numai atât, crima s-a ieftinit îngrozitor în orașul ăsta.

Cyrano nu spuse nimic. Gus Neishacker luă o ultimă înghițitură din pahar și îl așeză cu grijă pe o măsuță de lângă canapea. Rămase tăcut, privind tavanul.

După un timp, Malvern dădu din cap spre cei doi și îi părăsi. O luă pe un coridor către garderobă, dar era închisă. Merse în hol unde chelnerul șef stătea în fața ușilor de sticlă, privind la ploaie și la un polițist. Intră la casa de bilete, unde își găsi pălăria și haina, le îmbrăcă și merse lângă chelnerul șef.

— Bănuiesc că nu ai observat ce s-a întâmplat cu puștiul cu care eram ? îl întrebă el.

Chelnerul șef dădu din cap că nu și îi descuie ușa.

— Au fost patru sute de persoane astă-seară și trei sute au fugit înainte să apară poliția. Îmi pare rău.

Malvern îl salută din cap și ieși în ploaie. Omul în uniformă îl privi indiferent. Merse de-a lungul străzii spre locul de parcare unde își lăsase mașina. Nu era acolo. Se uită de-a lungul străzii, și după câteva minute, porni pe jos spre Melrose.

După un timp, reuși să găsească un taxi.

6

Rampa garajului de la *Carondelet* cotea în jos în semiîntuneric și răcoare. Grupurile întunecate de mașini parcate păreau prevestitoare de rău, așa cum stăteau lângă pereții vopsiți în alb, iar punctul de lumină din mica gheretă părea să fie pâlpâirea implacabilă a unui cavou.

Un negru mare, îmbrăcat într-o salopetă murdară apăru frecându-se la ochi, ca apoi fața să i se despice imediat într-un zâmbet imens.

— Oh, hello, domnu' Malve'n. N-aveți odihnă astă sea'ă ?

— Sunt cam nervos când plouă, spuse Malvern. Caleașca mea precis că nu e aici.

— Nu-i, domnu' Malve'n. Am fost peste tot când le-am spălat şi a dumneavoast'ă nu e'a deloc.

— Am împrumutat-o unui amic, spuse Malvern cu o voce impasibilă. O fi avut un accident...

Îi aruncă negrului o fisă de o jumătate de dolăr, şi urcă înapoi pe rampă, în strada laterală. O luă spre partea din spate a hotelului şi ajunse pe o alee având pe o parte zidul din spate al hotelului *Carondelet* şi pe cealaltă două case prăpădite şi o clădire cu patru etaje, din cărămidă. Deasupra uşii de la intrarea ei era scris pe un glob lăptos *Hotel Blaine*.

Malvern urcă trei trepte de ciment şi încercă uşa. Era încuiată. Se uită printr-un gemuleţ înăuntru. Putea să vadă un hol mic şi gol. Scoase două şperacluri. Cel de-al doilea mişcă puţin încuietoarea. Trase puternic de uşă spre el, apoi îl încercă din nou pe primul. Reuşi să deschidă uşa şi să intre.

Intră înăuntru, unde rămase cu ochii pe o tejghea goală pe care scria „Administrator", lângă un clopoţel. Pe perete era un dreptunghi cu locaşuri pentru cărţi de vizită, toate goale. Malvern trecu în spatele biroului şi răsfoi un registru care era spânzurat de un cui şi nu se vedea din hol. Citi trei pagini de nume până să dea de un scris de şcolar „Tony Acosta" şi un număr de cameră scris de altă mână.

Puse registrul la locul lui, trecu pe lângă ascensorul automat şi urcă pe scări până la etajul patru.

Coridorul era foarte tăcut. De la o aplică din tavan venea o lumină slabă. De sub ultima uşă de pe partea stângă se zărea o rază de lumină. Era uşa cu numărul 411. Ridică mâna ca să bată în uşă, apoi o retrase fără să atingă uşa. Clanţa era puternic mânjită cu ceva care părea a fi sânge.

Malvern privi în jos şi văzu o baltă de sânge pe pragul uşii, după ştergător.

Simţi că mâinile i se umezesc brusc în mănuşi. Îşi scoase o mănuşă şi rămase cu mâna ţeapănă pentru o clipă, vru să apuce clanţa, apoi o scutură încet. În ochi îl fulgeră o lumină intensă.

Scoase o batistă din buzunar, apucă clanța cu ea și o întoarse încet. Ușa nu era încuiată. Intră.

Privi de-a lungul camerei și șopti :

— Tony... oh, Tony.

Închise ușa după el și întoarse cheia în broască, tot cu batista.

Lumina venea de la lustra care era atârnată cu trei lanțuri în mijlocul tavanului și dezvăluia un pat făcut, mobilă pictată în culori deschise, o mochetă moale, verde și o masă de scris pătrată din lemn de eucalipt.

Tony Acosta era la masa de scris. Avea capul lăsat în față, pe brațul stâng. Sub scaunul pe care stătea, între picioarele scaunului și ale sale sclipea o băltoacă maronie.

Malvern traversă camera atât de țeapăn încât îl dureau încheieturile la fiecare al doilea pas. Ajunse la birou și îl atinse pe Tony Acosta pe umăr.

— Tony, spuse el cu voce răgușită, fără nici un rost. Doamne, Tony !

Tony nu mișca. Malvern trecu într-o parte a lui. Un prosop înbibat în sânge sclipea lipit de stomacul băiatului, peste coapsele lipite. Mâna dreaptă îi era presată pe suprafața biroului, de parcă ar fi vrut să se ridice. Băgat aproape sub fața lui era un plic mototolit.

Malvern trase plicul spre el încet, îl ridică de parcă ar fi fost un lucru foarte greu și citi cuvintele mâzgălite cu greu. „L-am urmărit... strada Court, nr. 28... dincolo de garaj m-a împușcat... cred că am... el... mașina dumneavoastră...“

Rândul trecea de marginea paginii și acolo devenea o pată. Stiloul era pe podea. Pe plic era o amprentă de sânge.

Malvern împături plicul cu grijă pentru a păstra amprenta și îl puse în portofelul său. Ridică puțin capul lui Tony și îl întoarse spre el. Avea gâtul cald încă, dar începea să înțepenească. Ochii ușor întunecați ai lui Tony erau deschiși și păstrau în ei strălucirea unor ochi de pisică. Aveau acel efect pe care îl au de obicei ochii celor morți de curând și nu prea, atunci când sunt îndreptați spre tine.

Malvern îl lăsă ușor la loc pe mâna înțepenită. Rămase relaxat, cu capul pe o parte, cu ochii aproape dor-

mind. Apoi capul i se ridică dintr-o dată și privirea îi deveni dură.

Își dădu jos trenciul și haina, își suflecă mânecile, muie un prosop în chiuveta din colțul camerei și merse la ușă. Șterse clanța și balta din fața ușii.

Căti prosopul și îl puse la uscat, apoi își șterse mâinile cu atenție. Își folosi batista să deschidă ușa și să întoarcă cheia pentru a încuia pe dinafară. Aruncă cheia prin despicătura pentru scrisori și o auzi căzând înăuntru.

Coborî scările și ieși din hotelul *Blaine*. Afară încă ploua. Merse până la colț și se uită de-a lungul străzii mărginite de copaci. Mașina lui era parcată cu grijă, la o sută de metri de intersecție, cu luminile stinse, cu cheile în bord. Le scoase și pipăi scaunul de sub volan. Era ud și vâscos. Malvern se șterse pe mână, ridică geamul și încuie mașina. Plecă, lăsând-o acolo.

Nu se întâlni cu nimeni pe drumul spre *Carondelet*. Ploaia puternică și piezișă continua să mature străzile goale.

7

Sub ușa de la camera 914 se vedea o dâră subțire de lumină. Malvern ciocăni ușor, privind în jur pe hol și își plimbă încet degetul înmănușat pe lemnul ușii, în timp ce aștepta.

Așteptă mult timp, apoi auzi o voce îngrijorată în spatele ușii :

— Da ? Ce este ?

— Ted Malvern, îngeraș. Trebuie să te văd. Nimic personal, afaceri doar.

Ușa se deschise. El văzu o față obosită, palidă, cu ochi întunecați ca ardezia și nu albaștri spre violet. Sub ei avea pete, de parcă rimelul fusese șters dar intrase în piele. Mâna mică dar puternică a fetei se crispă pe marginea ușii.

— Tu, spuse ea obosită și plictisită. Trebuia să fii tu. Dă... bine. Pur și simplu trebuie să fac un duș. Put a poliție.

— Un sfert de oră ? întrebă cu nepăsare Malvern, dar ochii săi o cercetau foarte atenți.

Ea ridică încet din umeri, apoi dădu din cap. Ușa care se închise păru că sare la el. Merse în camera lui, își aruncă pălăria și trenciul, își turnă niște whisky într-un pahar și se duse în baie să ia niște apă rece de la robinetul de deasupra bazinului.

Bău încet, privind pe fereastră bulevardul larg și întunecat. Din când în când trecea câte o mașină : o pereche de lumini albe atașate la nimic, venind de niciunde.

Își termină băutura, se dezbrăcă la piele și intră sub duș. Se îmbrăcă în haine curate, reumplu plosca și o puse în buzunarul interior, scoase un pistol cu țeavă scurtă dintr-o valiză și îl cântări mult timp în palmă, apoi îl puse înapoi în valiză și își aprinse o țigară.

Luă o pălărie uscată și o haină de tweed și se întoarse la ușa camerei 914. Ușa era deschisă insinuant. Se strecură înăuntru după o ușoară ciocănitură, închise ușa, merse în living și o privi pe Jean Adrian.

Era așezată pe sofa, mirosind a proaspăt spălat, într-o pijama subțire vineție și un halat chinezesc, cu câteva șuvițe de păr încă neuscat la tâmple. Trăsăturile ei netede aveau strălucirea de camee pe care oboseala o dă celor foarte tineri.

— Bei ceva ? întrebă Malvern.

— Da, cred că da, spuse ea cu o voce indiferentă.

El aduse pahare, amestecă whisky cu apă de la gheață și le puse lângă sofa.

— Îl vor ține pe Targo la răcoare ?

Ea își mișcă obrazul cu trei milimetri, privind în paharul pe care îl avea în mână.

— Din nou a făcut-o de oaie. A pocnit doi polițai. Pobabil că acum ei îl adoră pe băiatul ăsta.

— Mai are multe de învățat despre polițai, spuse Malvern. Dimineață toate aparatele de fotografiat vor fi călare pe el. Parcă văd titluri, ca : „Binecunoscutul Boxer, Mai Rapid Decât un Pistolar", „Duke Targo Bagă Apret în Pistol Fierbinte din Lumea Interlopă".

Fata sorbi din pahar.

— Sunt obosită, spuse ea, și mă dor picioarele. Hai să vorbim despre ceea ce te interesează pe tine în treaba asta.

— Sigur, spuse el. Deschise tabachera și i-o ținu lângă obraz. Mâna ei bâjbâi după o țigară, în timp ce el îi spunea :

— După ce o aprinzi să-mi spui de ce l-ai împușcat.

Jean Adrian își puse țigara între buze, își aplecă capul spre chibrit, inhală fumul, apoi îl suflă dându-și capul pe spate. Culoarea începuse să îi revină în obraji și un zâmbet mic începea să îi curbeze buzele strânse. Nu răspunse.

Malvern o urmări un minut, învârtindu-și paharul în mână.

— Era pistolul tău; pistolul pe care l-am ridicat aici, după-amiază. Targo a spus că l-a scos din buzunarul de la haină, locul cel mai dificil din lume ca să scoți rapid un pistol. A și tras de două ori, suficient de precis ca să omoare un om, în timp ce acesta se chinuia să îl desprindă pe al lui din toc de sub braț. Astea-s aiurelile. Dar tu, cu pistolul în poșetă și cunoscându-l pe bandit, ai fi putut s-o faci. Probabil că el era cu ochii pe Targo.

— Am auzit că ești detectiv particular, spuse fata fără vreo emoție. Ești fiul unui mahăr, politicianul. Vorbeau despre tine la Poliție. Se comportau de parcă le era frică de tine, de oamenii pe care îi cunoști. Cine te-a pus să-mi stai pe cap ?

— Nu le e frică de mine, îngeraș, spuse Malvern. Vorbeau așa doar ca să vadă cum reacționați, dacă eu sunt implicat, și așa mai departe. Ei încă nu știu despre ce e vorba.

— Vorbeau ca și cum ar ști destul de clar despre ce e vorba.

— Un polițist nu crede niciodată ce i se spune fără dovezi. Sunt prea sătui de povești răsuflate. Cred că McChesney știe că tu l-ai împușcat. Cred că a aflat până acum dacă batista aia a lui Targo a fost în buzunar împreună cu pistolul.

Degetele ei lipsite de vigoare lăsară țigara pe jumătate fumată. O draperie se învolbură la o fereastră și câteva firicele de scrum zburară din scrumieră.

— Bine, spuse ea încet. Eu l-am împușcat. Crezi că aș fi ezitat după ce mi-a făcut în după amiaza asta ?

Malvern își frecă lobul urechii.

— O iau prea ușor, spuse el încet. Habar nu ai ce e în inima mea. S-a întâmplat ceva, ceva urât. Crezi că banditul vroia să îl omoare pe Targo ?

— Așa am crezut, altfel nu aș fi împușcat un om.

— Eu cred că doar te-ai speriat. Ca și celălalt. Plus că un bar de noapte nu e chiar locul potrivit pentru o asemenea lovitură.

— Nu stai prea mult la taclale cu un pistol de calibrul 45, spuse ea tăios. Ar fi putut să scape foarte ușor. Normal că vroia să omoare pe cineva. Și normal că nu mă așteptam ca Duke să mă poată apăra. Abia după aia mi-a smuls pistolul din mână și a început jocul pe care l-a făcut. Ce mai conta ? Știam că se va sfârși odată.

Aruncă o privire absentă chiștocului care ardea în scrumieră și continuă să stea cu ochii lăsați în jos. După o clipă vorbi, aproape într-o șoaptă.

— Asta e tot ce vroiai să știi ?

Malvern se uită cu coada ochiului, fără să își miște capul, până reuși să îi vadă conturul ferm al obrazului, linia puternică a gâtului.

— Schenvair e amestecat aici, spuse el cu voce groasă. Tipul cu care eram la *Cyrano* l-a urmărit pe Shenvair până la o ascunzătoare și Shenvair l-a ucis. E mort. E mort, îngeraș și era doar un puști care lucra aici, în hotel. Tony, șeful comisionarilor. Poliția încă nu știe.

Pocnetul înfundat al ușilor ascensorului se auzea puternic în tăcerea din jur. Claxonul unei mașini se auzi deprimant prin ploaia din stradă. Fata se prăbuși deodată în față, apoi se răsturnă pe o parte, căzând pe genunchii lui Malvern. Corpul ei era pe jumătate întors și zăcea aproape pe spate în poala lui, ochii îi clipeau dezordonat. Micile vene albastre din pleoape se vedeau clar pe pielea moale.

O luă ușor în brațe, apoi o strânse și o ridică. Îi apropie fața de a lui. O sărută pe un colț al gurii.

Ochii ei se deschiseră, priviră nedumeriți, fără să vadă. O sărută din nou, mai apăsat, apoi o împinse să stea pe sofa.

— Asta nu a fost dintr-un rol, nu-i așa ? întrebă el liniștit.

Ea se ridică în picioare și începu să se învârtească prin cameră. Avea o voce joasă, încordată și furioasă.

— Ești un individ îngrozitor ! Ceva satanic. Vii aici și îmi spui că încă un om a fost ucis și apoi mă săruți. Nu e adevărat.

Malvern spuse trist.

— Ceva îngrozitor se întâmplă cu orice bărbat care o ia brusc razna după femeia altui bărbat.

— Nu sunt femeia lui ! țipă ea. Nici măcar nu-mi place, și nici tu nu-mi placi.

Malvern ridică din umeri. Rămaseră privindu-se unul pe altul cu ostilitate. Fata își pocni dinții când închise gura, apoi rosti violentă.

— Ieși afară ! Nu mai am ce vorbi cu tine. Nu mai pot să te suport. Vrei să ieși ?

— De ce nu ? spuse Malvern. Se ridică și merse să își ia pălăria și haina.

Fata suspină o dată ascuțit, apoi se îndreptă cu pași mari și repezi către o fereastră, dădu draperia la o parte și rămase nemișcată cu spatele la el.

Malvern îi privi spatele, se apropie de ea și rămase privind părul moale care îi cădea pe gât.

— De ce dracu' nu mă lași să te ajut ? o întrebă el. Știu că e ceva în neregulă. În nici un caz nu ți-aș face vreun rău.

Fata vorbi cu înverșunare, fără să își întoarcă fața.

— Ieși afară ! N-am nevoie de ajutorul tău. Pleacă de aici și stai deoparte. Să nu te mai văd niciodată.

— Eu cred că trebuie să fii ajutată, îi vorbi blând Malvern. Oricât de mult ți-ar place sau nu. Bărbatul din fotografia de pe birou, cred că știu cine e. Și nu cred că e mort.

Fata se întoarse. Fața ei era acum albă ca hârtia. Ochii ei priviră intens într-ai lui. Respiră greu, șuierător. După o vreme îndelungată, spuse :

— Sunt terminată. Terminată. Nu poți face nimic.

Malvern ridică o mână și o mângâie cu degetele pe obraz, în jos până ce atinse gura strânsă. În ochi avea

o sclipire dură, iar pe buze un surâs. Era un surâs viclean, aproape indecent.

— M-am înşelat îngeraş, spuse el. Habar n-am cine e. Noapte bună !

Traversă camera, trecu prin micul hol şi deschise uşa. Când auzi uşa deschizându-se, fata apucă draperia cu furie şi îşi îngropă faţa în ea.

Malvern nu închise uşa. Rămase încremenit, pe jumătate înăuntru, uitându-se la cei doi bărbaţi care stăteau în faţa lui, cu pistoalele în mâini.

Erau foarte aproape de uşă, ca şi cum ar fi vrut să ciocănească. Unul era gras, şi negricios. Celălalt era un albinos cu ochi roşii şi iuţi, cu un cap ţuguiat sub o pălărie udă de ploaie, care lăsa să se vadă un păr alb ca zăpada. Avea dinţii ascuţiţi ca de rechin şi rânjetul unui şobolan.

Malvern încercă să închidă uşa după el.

— Las-o aşa, mocofane, spuse albinosul. Uşa, vreau să zic. O să intrăm.

Celălalt făcu un pas înainte şi îl percheziţionă pe Malvern de sus până jos.

— N-are arme, doar o ploscă mişto sub braţ.

Albinosul făcu un gest cu pistolul.

— Înapoi, mocofane. Vrem şi femeia.

Malvern spuse, impasibil :

— Nu e nevoie de armă, Critz. Te cunosc şi îl cunosc şi pe şeful tău. Dacă vrea să vorbească cu mine, o să fiu bucuros să stau de vorbă cu el.

Se întoarse şi reveni în cameră cu cei doi pistolari după el.

Jean Adrian nu se mişcase. Era tot la fereastră, strângând draperia la piept, cu ochii închişi, şi nu părea să fi auzit vocile de la uşă.

Apoi îi auzi şi ochii i se deschiseră brusc. Se întoarse încet, îl ocoli cu privirea pe Malvern şi se holbă la cei doi pistolari. Albinosul merse până în mijlocul camerei, se uită în jur fără să spună nimic, se duse în dormitor şi în baie. Uşi deschise şi închise. Veni înapoi încet ca o pisică, îşi descheie trenciul şi îşi dădu pălăria pe ceafă.

— Îmbracă-te, surioaro. Vom face o plimbare prin ploaie, O.K. ?

Fata se uită la Malvern. El ridică din umeri, îi zâmbi ușor și desfăcu mâinile.

— Asta e, îngeraș. S-ar putea să cădem pe rând.

Liniile feței ei se ascuțiră, devenind disprețuitoare. Spuse încet :

— Tu... tu... Limba i se împletici, bâlbâindu-se fără nici un înțeles. Traversă camera cu corpul țeapăn și intră în dormitor.

Albinosul își strecură o țigară între buzele sale ascuțite și chicoti, scoțând un sunet umed, gâlgâitor, de parcă ar fi avut gura plină cu salivă.

— S-ar zice că nu te place, mocofane.

Malvern se înfioră. Merse încet până la masa de scris și se sprijini cu șoldurile de ea, privind în jos.

— Crede că am trădat-o, spuse el șters.

— Poate că ai făcut-o, mocofane, spuse albinosul, tiraganat.

— Ar fi mai bine să aveți grijă cu ea, spuse Malvern. Le are cu pistoalele.

Malvern, sprijinindu-se aparent în mod firesc cu spatele de birou pipăi cu mâinile suprafața acestuia și apoi, fără a se observa nici cea mai mică mișcare, închise rama de piele cu cele două fotografii și o introduse sub mapa de birou.

8

La mijlocul banchetei din spate a mașinii era un suport pentru braț și Malvern își sprijini cotul pe el. Prinzându-și bărbia în palmă privea prin parbrizul pe jumătate aburit cum plouă. În lumina farurilor ploaia părea un spray gros, pulverizat, și zgomotul pe care îl făcea pe capotă părea un duruit îndepărtat de tobe.

Jean Adrian stătea de partea cealaltă a suportului pentru braț, în colț. Purta o pălărie neagră și o haină gri cu franjuri din mătase, mai lungi ca blana de ca-

racul, dar nu așa de buclate. Nici nu se uita la Malvern și nici nu vorbea cu el.

Albinosul stătea în dreapta brunetului, care era la volan. Trecură pe străzi tăcute, pe lângă case întunecate și copaci întunecați, pe lângă luminile estompate ale străzilor. În spatele perdelelor de umezeală se întrezăreau reclamele de neon. Cer nu exista.

Apoi începură să urce, și un arc neclar de lumină întins deasupra unei intersecții lumină un indicator de circulație și Malvern puțu să citească „Court Street".

— Asta-i cartierul emigranților, Critz. Barosanul n-o mai fi având atâtea lovele ca pe vremuri, spuse el încet.

Lumina sclipi în ochii albinosului în timp ce se întorcea.

— Ar trebui să știi asta, mocofane.

Mașina încetini în fața unei case de lemn cu un portic zăbrelit, cu zidurile finisate cu șindrilă curbată și cu ferestrele oarbe, întunecate. Peste drum era o săgeată reclamă agățată de peretele unei case de cărămidă, atârnând deasupra trotuarului „Paolo Perrugini — Servicii Funebre".

Mașina luă curba și intră pe o alee cu pietriș. Lumina era aprinsă într-un garaj. Intrară și se opriră lângă un dric lucios.

— Toată lumea afară ! lătră albinosul.

— Văd că următoarea călătorie ne este pregătită, spuse Malvern.

— Ha, ha, mârâi albinosul. Iată o maimuță deșteaptă.

— A-ha. O să fiu demn în drumul spre eșafod, vorbi tărăgănat Malvern.

Țigănosul opri motorul, aprinse o lanternă puternică, stinse farurile de la mașină și coborî. Îndreptă lanterna spre o scară îngustă din lemn, într-un colț al garajului.

— Ia-o-n sus, mocofane și împinge-o pe fată înaintea ta. Eu sunt în spate cu arma.

Jean Adrian coborî din mașină după Malvern, fără să îl privească. Urcă treptele țeapănă, iar cei trei bărbați formară o procesiune în urma ei.

În capătul scării era o ușă pe care fata o deschise și fură izbiți de o lumină puternică. Intrară într-o mansardă mare, cu stâlpii de susținere ai acoperișului expuși

şi cu două ferestre pătrate în cele două capete, bine închise, vopsite în negru. Un bec strălucitor atârna de un fir lăsat mult în jos, deasupra unei mese de bucătărie, la care stătea un bărbat solid cu o farfurie de supă plină cu chiştoace lângă cot. Două din ele încă mai fumegau.

Un bărbat slab şi buzat stătea pe un pat cu un Luger lângă mâna stângă. Pe podea era o mochetă groasă, câteva piese de mobilier, o uşă deschisă, din şiţă, care lăsa să se vadă un scaun de toaletă şi marginea unei căzi de baie de modă veche, aşezată pe podea pe o capră cu picioare de fier.

Omul care stătea la masa de bucătărie era solid, dar nu exagerat. Avea părul roşcat şi sprâncenele ceva mai închise, o faţă pătrată agresivă, fălci puternice. Buzele sale groase strângeau brutal o ţigară. Hainele de pe el arătau de parcă ar fi costat o grămadă de bani şi de parcă ar fi dormit în ele.

O privi cu atenţie pe Jean Adrian şi spuse cu ţigara în gură.

— Parchează-te, soro. Salut, Malvern. Dă-mi pistolul ăla, Lefty şi voi, băieţi, duceţi-vă jos.

Fata traversă în tăcere mansarda şi se aşează pe un scaun de lemn. Bărbatul de pe pat se ridică, aşează pistolul lângă cotul omului de pe masa de bucătărie. Cei trei pistolari coborâră pe scară, lăsând uşa deschisă.

Bărbatul cel solid atinse Lugerul, se uită la Malvern şi îi spuse sarcastic:

— Eu sunt Doll Conant. Poate îţi mai aduci aminte de mine.

Malvern se proţăpi lângă masă, cu picioarele larg desfăcute, cu mâinile în buzunarele trenciului şi cu capul dat pe spate. Ochii lui, pe jumătate închişi, erau foarte somnoroşi şi foarte reci.

— Mdă, spuse el. L-am ajutat pe tata să te agaţe cu singura acuzaţie care putea să ţină.

— N-a ţinut, fraiere. N-a mai ţinut la Curtea de Apel.

— Poate că asta o să ţină, spuse Malvern fără griji. Răpirea este o acuzaţie care te priponeşte la sigur în statul ăsta.

Conant rânji fără a-şi dezlipi buzele. Părea sincer amuzat.

— Hai să n-o mai frecăm. Avem afaceri de rezolvat, mai importante decât flecăreala asta. Stai jos, sau mai bine aruncă-ţi un ochi la Proba Numărul Unu. E în cada de baie din spatele tău. Da, da, du-te şi te uită. După aia o să stăm jos şi o să discutăm.

Malvern se întoarse şi trecu prin uşa de şiţă. Pe perete sclipea un bec, cu un întrerupător lângă el. Îl apăsă şi se aplecă deasupra căzii.

Pentru moment, corpul îi înţepeni şi respiraţia îi rămase în gât, la fel de rigidă, apoi îi dădu drumul încet, îşi scoase mâna stângă din buzunar şi împinse uşa până ce aceasta aproape se închise. Se aplecă mai mult deasupra căzii.

Era destul de lungă ca un om să poată sta întins în ea şi un om era întins în ea, pe spate. Era complet îmbrăcat, inclusiv cu pălărie, deşi nu arăta ca şi cum şi-ar fi pus-o singur. Avea părul des castaniu grizonat şi creţ. Avea sânge pe faţă şi o gaură cu un cerc roşu în jur în colţul interior al ochiului stâng.

Era Shenvair şi era mort.

Malvern trase aer adânc în piept şi se ridică încet, dar dintr-odată se aplecă şi mai mult în faţă, până ce putu să vadă spaţiul dintre cadă şi perete. Ceva albastru şi metalic strălucea jos, în praf. Un pistol. Un pistol ca al lui Shenvair.

Malvern se răsuci rapid. Prin uşa crăpată putea vedea o parte din mansardă, capul scărilor, unul din picioarele lui Conant aşezat liniştit pe carpetă, sub masa de bucătărie. Îşi întinse încet braţul pe după cadă şi apucă pistolul. Cele patru camere expuse aveau gloanţele de oţel în locaşurile lor.

Malvern îşi descheie haina şi vârî pistolul la centură, îşi strânse cureaua şi închelie nasturii la haină. Ieşi din camera de baie şi închise uşa de şiţă cu grijă.

Doll Conant îi arătă un scaun la masă, în faţa lui.

— Stai jos.

Malvern îi aruncă o privire Jeanei Adrian. Ea îl cerceta cu un soi de curiozitate rigidă, cu nişte ochi întunecaţi şi lipsiţi de culoare, pe faţa împietrită sub pălăria neagră.

El gesticulă sprea ea, zâmbind ușor.

— Este domnul Shenvair, îngeraș. S-a întâlnit cu un accident. E mort.

Fata se uita la el cu fața inexpresivă, apoi tresări o dată, brusc. Se uită din nou la el, dar nu scoase nici un sunet.

Malvern se așeză pe scaunul din fața lui Conant.

Conant îl privi, mai adăugă un chiștoc la colecția din farfuria albă de supă, își aprinse o altă țigară, frecând chibritul pe toată lungimea mesei.

— Da, e mort, spuse el indiferent, suflând fumul. Tu l-ai împușcat.

Malvern dădu din cap încet și zâmbi.

— Nu.

— Renunță la ochii ăia de copil nevinovat, tipule. Tu l-ai omorât. Perrugini, groparul lumii interlope, de peste drum, e proprietarul locului ăstuia și îl mai închiriază din când în când la câte-un băiat fain, ca să mai scoată un ban. Întâmplător, e amic cu mine, chestie care-mi face credit bun printre ceilalți emigranți. I l-a închiriat lui Shenvair. Nu-l cunoștea, dar Shenvair avea un bilet bun de recomandare. Aseară a auzit împușcături aici, s-a uitat pe geam și a văzut un tip că se urcă-ntr-o mașină. A notat numărul de la mașină. Mașina ta.

Malverne dădu din nou din cap.

— Dar nu l-am împușcat eu, Conant.

— Încearcă să dovedești... Cioclul a venit în fugă și l-a găsit pe Shenvair mort, pe la jumatea scării. L-a cărat până sus și l-a băgat în cadă. Vreo idee aiurită despre sânge, mă gândesc eu. Când l-a căutat prin buzunare, a găsit o insignă de polițist, o autorizație de detectiv particular și chestia asta l-a speriat. M-a găsit la telefon și când am auzit numele, am venit aici scoțând aburi.

Conant se opri și-l fixă din nou pe Malvern.

— Ai auzit de împușcăturile de la *Cyrano* de astă seară ? îl întrebă acesta.

Conant negă.

— Eram acolo cu un puști, un prieten de-al meu de

la hotel. Exact înainte de împușcături, Shenvair ăsta mi-a tras un pumn. Puștiul l-a urmărit până aici și s-au împușcat unul pe altul. Shenvair era beat și speriat, și pariez că el a tras primul. Nici măcar nu știam că puștiul are pistol. Shenvair l-a nimerit în burtă. A ajuns acasă și a murit acolo. Mi-a lăsat un bilet. Am biletul.

După un timp, Conant spuse :

— Tu l-ai omorât pe Shenvair sau l-ai angajat pe puști să-l omoare. Și îți spun și de ce : încerca să se bage de la pariurile lui, în afacerea ta cu șantajurile. A vândut totul lui Courtway.

Malvern privea uluit. Își întoarse capul brusc să o vadă pe Jean Adrian. Ea se aplecase în față, uitându-se îmbujorată la el, cu ochi sclipitori. Îi spuse încet lui Malvern :

— Iartă-mă, îngeraș, te-am judecat greșit.

Malvern zâmbi ușor și se întoarse spre Conant.

— Crede că eu am fost unul dintre cei care au trădat-o. Cine e Courtway ? Păsărelul care are grijă de tine ? Senatorul ?

Fața lui Conant se albise puțin. Așeză cu grijă țigara în scrumieră, se întinse peste masă și îl pocni pe Malvern în gură cu pumnul. Malvern se răsturnă cu scaun cu tot pe spate și lovi podeaua cu capul.

Jean Adrian sări în picioare și dinții îi clănțăniră, apoi rămase nemișcată.

Malvern se rostogoli pe o parte, se ridică, ridică și scaunul. Scoase o batistă, își tamponă gura și se uită la batistă.

Pe scară se auziră pași și albinosul își băgă pe ușă, capul țuguiat, împreună cu un pistol.

— Ai nevoie de ajutor, Boss ?

Fără să se uite la el, Conant spuse :

— Ieși afară și închide ușa și stai afară !

Ușa se închise și pașii albinosului se pierdură în jos, pe scări. Malvern își puse mâna stângă pe spătarul scaunului, mângâindu-l în sus și în jos. În dreapta încă mai avea batista. Buzele începeau să i se umfle și să i se înegrească. Se uită la Lugerul de lângă cotul lui Conant.

Conant își luă țigara și o bagă în gură.

— Poate-ți închipui că am de gând să intru în găinăria asta cu șantajul. Nu, frate-le meu. Vreau să-l stopez definitiv și să rămână așa. O să-ți scuipi boașele. Am jos trei băieți care au nevoie de exerciții. Așa că, hai, vorbește.

— Mda, spuse Malvern, dar cei trei băieți ai tăi sunt jos. Își bâgă batista în haină. Când scoase mâna pistolul cel albastru era în ea. Apucă ușor Lugerul ăla de țeavă și împinge-l ca să îl pot prinde.

Conant nu făcu nici o mișcare. Ochii i se îngustară până ajunseseră două fante subțiri. Gura lui dură scuipă imediat țigara. Nu atinse Lugerul.

— Bănuiesc că știi ce-o să ți se-ntâmple acum, spuse el după o clipă.

Malvern clătină încet din cap.

— Poate nici nu sunt așa curios, spuse el. Dar dacă mi se întâmplă ceva, îți promit că *tu* nu o să afli niciodată ce mi s-a întâmplat.

Conant se uita la el fără să se miște, apoi privi pistolul albastru.

— De unde-l ai ? Nu te-au percheziționat jigodiile alea ?

— Ba da, spuse Malvern. Asta e pistolul lui Shenvair. Cred că prietenii tăi, emigranții, l-au scăpat după ea. Câtă neglijență !

Conant împinse în față două degete groase, întoarse Lugerul și îl împinse până în capătul celălalt al mesei. Clătină din cap și spuse, impasibil :

— Mâna asta am pierdut-o. Trebuia să mă gândesc la așa ceva. Asta-nseamnă că eu tre'să vorbesc.

Jean Adrian traversă repede camera și rămase în picioare lângă masă. Malvern se întinse peste scaun și luă Lugerul cu mâna stângă. Îl bâgă în buzunarul de la trenci și rămase cu mâna pe el, apoi își lăsă mâna dreaptă în care avea pistolul albastru să se odihnească pe spătarul scaunului.

— Cine e omul ăsta ? întrebă Jean Adrian.

— Doll Conant, un tip foarte influent. Senatorul John Myerson Courtway e relația lui în senat, iar senatorul Courtway, îngeraș, este omul din fotografia înrămată de pe biroul din camera ta. Omul despre care spuneai că e tatăl tău, despre care spuneai că e mort.

— *Este* tatăl meu, spuse fata, foarte încet. Știam că nu e mort. Îl șantajam pentru o sută de mii. Shenvair, Targo și cu mine. Nu s-a însurat niciodată cu mama, așa că nu sunt legitimă. Dar sunt totuși copilul lui. Am unele drepturi, iar el nu le recunoaște. A tratat-o pe mama îngroziîor a părăsit-o fără să-i lase un ban. De ani de zile a pus detectivi să mă urmărească. Shenvair a fost unul dintre ei. M-a recunoscut din poze când am venit aici și m-am întâlnit cu Targo. Și-a adus aminte. S-a dus la San Francisco și a obținut o copie a certificatului meu de naștere. O am la mine.

Se scotoci în poșetă, trase un fermoar lateral și scoase și o studie. Spuse încet :

— Asta nu dovedește nimic.

Malvern scoase mâna stângă din buzunar și o întinse după hârtie. Conant o împinse spre el.

Era o copie legalizată după un certificat de naștere. Înregistra nașterea unui copil de sex feminin, Adriana Gianni Myerson, cu părinții John și Antonia Gianni Myerson. Malvern lăsă hârtia să cadă.

— Adriana Gianni — Jean Adrian, spuse el. Asta era pontul, Conant ?

Conant își scuturâ capul.

— Shenvair s-a ales cu picioarele reci. Îl ciupea de bani pe Courtway. Era speriat, de asta și-a ales ascunzătoarea asta. Am crezut că de asta a fost omorât. Targo nu putea s-o facă, pentru că erau în aceeași oală. Poate că te-am judecat greșit, Malvern.

Malvern îl privi nemișcat ca un lemn și nu spuse nimic.

— E vina mea, zise Jean Adrian. Pe mine trebuie dată vina. Am fost de-a dreptul lamentabilă. De abia acum văd. Vreau să-l văd și să îi spun că îmi pare rău, și că n-o să mai audă de mine de acum încolo. Vreau ca el să-mi promită că n-o să-i facă nici un rău lui Targo. Pot ?

— Poți să faci orice vrei, îngeraș. Am două pistoale care spun asta. Dar de ce ai așteptat atâta timp ? Și de ce nu ai acționat pe cale legală ? Lucrezi în show business. Publicitatea te-ar fi avantajat, chiar dacă ar fi câștigat el.

Fata își mușcă buza și spuse cu voce înceată.

— Mama n-a știut niciodată cine era, nici măcar numele de familie. Pentru ea, era John Myerson. Nu am știut până nu am venit aici și atunci s-a întâmplat să îi văd o fotografie în ziarul local. Se schimbase, dar îi știam fața și, normal, prima parte a numelui...

Conant îi spuse ironic :

— Nu ai mers direct la el pentru că știai al dracului de bine că nu ești copilul lui. Că maică-ta doar dorea să fii a lui ca orice boarfă ieftină care se și vede scăpată de grija traiului. Courtway zice că poate s-o dovedească, și c-o s-o dovedească și c-o să te pună acolo unde ți-e locul. Și crede-mă, soro, e exact tipul de om îndârjit care nu-și dă singur foc la valiză după douăzeci de ani de vinătă desfrânată, ca să nu dovedească un mizilic ca ăsta.

Malacul își scuipă cu scârbă chiștocul, adăugând apoi.

— M-a costat bani grei să-l pun acolo unde e și îmi place să cred că acolo o să rămână. De-asta-s băgat eu în afacerea asta. Fără glume, soro. Fac presiuni. O să mergi afară să iei aer și vezi-ți de treabă. La fel și pentru al doilea prieten al tău cu pistol. Poate că el n-a știut, dar acum știe și asta-l bagă în aceeași oală.

Conant pocni masa cu palma și se lăsă pe spate calm, uitându-se la pistolul albastru din mâna lui Malvern.

Malvern îl privi în ochi.

— Treaba de la *Cyrano* de astă seară, a fost cumva ideea ta, să pui lucrurile sub presiune, Conant, așa-i ?

Conant rânji dur, și scutură din cap. Ușa din capul scărilor se crăpă puțin, fără zgomot. Malvern nu văzu, se uită la Conant, dar Jean Adrian văzu.

Ochii i se măriră și se dădu înapoi cu o o exclamație de groază, ceea ce îl făcu pe Malvern să își arunce ochii spre ea.

Albinosul intră încet pe ușă, cu pistolul ridicat. Ochii lui roșii sclipeau, iar gura îi era trasă într-un rânjet animalic.

— Ușa-i cam subțire, Boss, spuse el. Am ascultat. O.K. ?... Lasă arma, mocofane, sau te tai în două.

Malvern se întoarse încet, își deschise mâna dreaptă și pistolul albastru căzu bufnind pe podea. Dădu din umeri și își ridică mâinile, fără să se uite la fată.

Albinosul intră tot pe ușă, se apropie de Malvern și îi înfipse pistolul în spate.

Conant se ridică, ocoli masa, luă Lugerul din buzunarul lui Malvern și îl ridică. Fără o vorbă sau schimbare de expresie îl pocni peste față pe Malvern.

Malvern se clătină ca beat, apoi căzu pe o parte pe podea.

Jean Adrian scoase un țipăt și se repezi cu degetele ca niște ghiare la Conant. El o împinse, își mută arma în mâna stângă și îi trase o palmă violentă.

— Ciocu' mic, soro. Te-ai distrat destul.

Albinosul merse până în capul scărilor și strigă. Ceilalți doi pistolari apărură în cameră și rămaseră rânjind.

Malvern nu mișca pe podea. După un timp, Conant își mai aprinse o țigară și ciocăni în masă, în dreptul certificatului de naștere.

— Tipa vrea să-l vadă pe bătrân, spuse el arțăgos. O.K., poate să-l vadă. Mergem toți să-l vedem. Dar mai e ceva în treaba asta care pute. Își ridică privirea, uitându-se la bondoc. Tu și cu Lefty mergeți în oraș, săltați-l pe Targo și aduceți-l la locuința senatorului cât de repede puteți. Hai, roiu' !

Cei doi banditi coborâră scara.

Conant se uită la Malvern, îl lovi ușor în coaste și continuă să îl lovească până ce Malvern deschise ochii și începu să miște.

9

Mașina aștepta în vârful dealului, în fața unei perechi de porți înalte din fier forjat, în spatele cărora se afla o gheretă. O ușă de la gheretă se deschise și o lumină galbenă contură silueta unui bărbat masiv îmbrăcat într-un trenci și cu o pălărie trasă pe ochi. Înaintă încet prin ploaie, cu mâinile adânc băgate în buzunare.

Ploaia îi clipocea la picioare și albinosul apucă de poartă clănțănind din dinți.

— Ce vrei, întrebă bărbatul cel masiv. Nu pot să te văd.

— Mișcă-te, moșofane. Domnul Conant vrea să vorbească cu șeful tău.

Omul dinăuntru scuipă prin întunericul umed.

Și ce dacă ? Știi cât e ceasu' ?

Conant deschise brusc portiera și merse la poartă. Ploaia se auzea răpăind, acoperind zgomotul mașinii și al vocilor.

Malvern își întoarse încet capul și o bătu pe braț pe Ivan Adrian. Ea îi împinse repede mâna.

— Nebunule, oh, nebunule !

Malvern oftă.

— Mă distrez excelent, îngeraș. Excelent.

Omul de dincolo de porți scoase un lanț de chei, descuie porțile și le împinse înapoi până ce intrară în locașuri. Conant și albinosul se întoarseră la mașină.

Conant rămase cu un picior pe podeaua mașinii și cu restul corpului în ploaie. Malvern își scoase plosca lui mare din buzunar, o verifică să vadă dacă nu fusese cumva lovită, îi deșurubă dopul și i-o întinse fetei.

— Ia puțin curaj.

Ea nu îi răspunse și nu se mișcă. El bău din ploscă, o puse deoparte și se uită pe lângă Conant la hectarele de copaci mustind de ploaie și la clorchinele de lumini care părea suspendat de cer.

O mașină urcă dealul străpungând întunericul ud cu farurile, trase în spatele mașinii cu care veniseră și opri. Conant merse la ea, își băgă capul înăuntru și spuse ceva. Mașina dădu înapoi, coti pe alee și farurile ei linseră pereții gheretei de la intrare, apoi lumina lor dispăru, ca să reapară după aceea în vârful aleii, ca un oval mare pe treptele de piatră de la intrarea unei case.

Conant intră în mașină, iar albinosul o conduse pe alee, după cealaltă mașină. La capătul aleii, coborâră cu toții într-o parcare cimentată, înconjurată de chiparoși.

În capătul scărilor era deschisă o ușă mare și un bărbat în halat de baie aștepta în cadrul ei. Targo, între doi oameni care-l țineau strâns, se afla la jumătatea treptelor. Era cu capul descoperit și fără trenci. Corpul său, îmbrăcat într-o haină albă, părea uriaș față de cei doi oameni care-l încadrau.

Restul trupei urcă scările şi pătrunse în casă, urmându-l pe bărbatul în halat de baie într-un hol în care erau înşirate pe pereţi portretele înaintaşilor cuiva, apoi printr-un foaier oval, auster, în alt hol, după care urmă un birou lambrisat, luminat slab, cu draperii groase şi cu fotolii adânci, din piele.

Un bărbat stătea în spatele unui birou de culoare închisă aşezat într-o nişă formată de rafturile joase, ieşite în afară, ale bibliotecii. Era cumplit de înalt şi de slab. Părul său alb era atât de des şi de subţire încât părea o masă compactă. Buzele subţiri dădeau o expresie acră feţei, ochii negri contrastau cu ridurile albe Era puţin cocârjat şi un halat albastru din catifea dublată cu mătase îi acoperea corpul aproape anormal de subţire.

Majordomul închise uşa, iar Conant o deschise din nou şi le făcu semn din cap celor doi care îl aduseseră pe Targo. Aceştia ieşiră afară. Albinosul păşi în faţa lui Targo şi îl împinse să stea într-un fotoliu. Targo privea prosteşte, buimăcit. Pe un obraz era plin de murdărie, iar ochii aveau o căutătură de drogat.

Fata se duse repede la el.

— Oh, Duke, spuse ea. Te simţi bine, Duke ?

— Deci ai trădat, ha ? îi spuse rânjind. Las-o baltă. Mă simt bine. Vocea sa părea nefirească.

Jean Adrian se îndepărtă de el şi se aşeză, ghemuindu-se, ca şi cum i-ar fi fost frig.

Bărbatul cel înalt îi cercetă cu răceală pe toţi cei din cameră, pe rând, apoi întrebă cu o voce fără pic de vlagă în ea :

— Aceştia sunt şantajiştii şi era nevoie să fie aduşi aici, în miezul nopţii ?

Conant îşi dezbrăcă haina, şi o aruncă pe podea, în spatele unei veloze. Îşi aprinse o ţigară, îşi depărtă picioarele cu nesimţire şi spuse foarte sigur pe el :

— Fata dorea să te vadă ca să-ţi spună că-i pare rău şi că vrea să se joace cu mingea. Tipul în haina de culoarea ingheţatei este Targo, boxerul. A intrat singur într-un bucluc cu împuşcături la un bar de noapte şi s-a comportat atât de violent după aia, la poliţie, că au

voiau să-l îndoape cu pastile de dormit ca să-l potolească. Celălalt tip este Ted Malvern, fiul bătrânului Marcus Malvern. Încă nu știu ce-nvârte.

— Eu sunt detectiv particular, domnule senator, spuse Malvern cu răceală. Mă găsesc aici în interesul clientei mele, domnișoara Adrian.

Spunând acestea, Malvern râse. Fata se uită brusc la el, apoi își coborî privirea în podea.

— Shenvair, spuse Conant brutal, tipul pe care-l știi, a reușit să se lase împușcat. Nu de către noi. Asta a ieșit din cursă.

Bărbatul cel înalt încuviință, cu răceală. Se așeză la birou, luă un stilou alb și se scărpină cu el după o ureche.

— Și cum te gândești că am putea rezolva problema asta, Conant ?

Conant înălță din umeri.

— Eu sunt un tip dur, dar treabu asta aș rezolva-o în mod legal. Aș vorbi la poliție să-i bage pe toți la răcoare pentru șantaj, aș cloci o poveste pentru ziare și apoi aș aștepta o vreme ca treaba să se uite. După aceea le-aș face vânt la păsările astea peste granița statului și le-aș spune să nu se mai întoarcă, că altfel...

Senatorul Courtway își mută stiloul la urechea cealaltă.

— M-ar putea ataca din nou și de la distanță. Eu aș prefera să ne înțelegem și după aia să-și vadă de treabă.

— Nu poți avea încredere în ei, Courtway. Ți-ar putea distruge cariera politică.

— M-am săturat de viața publică, Conant. Aș fi bucuros să ies la pensie. Bărbatul cel înalt își curbă gura într-o idee de zâmbet.

— Al dracu' mai ești, mărâi Conant. Își roti privirea în jur, după care lătră : Vino aici, surioaro.

Jean Adrian se ridică, traversă camera încet și se opri în fața biroului.

— O cunoști ? mărâi Conant.

Courtway studie fața fetei îndelung, fără să-și modifice expresia chipului. Puse stiloul pe birou, deschise un sertar și scoase o fotografie. Se uită și la fotografie și la fată, se uită din nou la fotografie și spuse fără intonație :

— Deşi fotografia a fost făcută cu foarte mulţi ani în urmă, seamănă foarte mult. Nu cred că aş şovăi să spun că-i aceeaşi faţă.

Puse fotografia jos pe birou şi continuând mişcarea încetă a mâinii scoase din sertar un pistol, pe care-l aşeză pe birou, lângă fotografie.

Conant privi pistolul şi buzele îi tresăriră.

— N-o să aveţi nevoie de ăsta, domnule senator, spuse el încet. Vedeţi, ideea cu înţelegerea este total greşită. Am obţinut mărturisiri complete de la oamenii ăştia şi-i avem la mână. Dacă vor mai îndrăzni vreodată, avem tot timpul să scuipăm cu ăla mare.

Malvern zâmbi uşor şi merse pe covor, până când ajunse lângă birou.

— Aş vrea să văd şi eu poza aia, spuse el şi se întinse brusc, apucând fotografia.

Mâna uscată a lui Courtway apucă pistolul, apoi îi dădu drumul. Se lăsă din nou pe spate în fotoliu, privindu-l pe Malvern.

Malvern cercetă fotografia, o lăsă în jos şi-i spuse încet Jeanei Adrian :

— Du-te şi aşează-te.

Aceasta se întoarse la fotoliul ei şi se aşeză în el cu grijă.

— Mi-ar place ideea dumneavoastră cu înţelegerea, domnule senator, spuse Malvern. E cinstită, sinceră şi ar fi o schimbare sănătoasă pentru felul de a acţiona al domnului Conant, dar n-o să meargă. Bătu cu o unghie în fotografie. Este o oarecare asemănare, dar nu mai mult. După părerea mea, nu cred că este vorba despre aceeaşi faţă. Urechile ei au o formă diferită şi sunt puţin mai joase. Ochii ei sunt mai apropiaţi decât cei ai domnişoarei Adrian, iar linia feţei este mai lungă. Lucrurile acestea nu se schimbă în timp. Deci, cu ce te-ai pricopsit ? Cu o scrisoare de şantaj. Ar putea fi adevărat, dar n-ai cum să verifici. Există totuşi ceva. Numele fetei. Poate fi pură coincidenţă. Ce altceva mai e ?

Faţa lui Conant era dură ca piatra, stătea cu gura încruntată.

— Dar cu certificatul pe care l-a scos fata din geantă, cum rămâne isteţule ?

Malvern zâmbi uşor şi îşi mângâie bărbia cu degetele.

— Nu l-ai luat de la Shenvair ? întrebă el cu şiretenie. Iar Shenvair e mort.

Conant turba de furie. Făcu un pas înainte.

— Ce vorbeşti, păduche afurisit ?

Jean Adrian se întinsese în faţă, căscând ochii la Malvern. Targo îl privea şi el, cu o căutătură ştearsă. Courtway îl privea şi el. Pe faţa lui Courtway nu se citea nimic. Stătea destins, rece, distant.

Conant râse brusc şi îşi pocni degetele.

— O.K., laudă-te, deşteptule.

— O să vă spun un alt motiv pentru care nu se va realiza nici o înţelegere, spuse el încet. Împuşcăturile de la *Cyrano*. Ameninţările alea, ca Targo să aranjeze un meci neimportant. Bătăuşul ăla care a venit la camera domnişoarei Adrian şi a lovit-o, lăsând-o zăcând în pragul uşii. Tu poţi să-ţi foloseşti căpăţâna aia vreun pic Conant ? Tu poţi să legi toate astea de cazul nostru ? *Eu* pot.

Courtway se aplecă brusc înainte şi apucă pistolul de mâner. Ochii săi negri păreau nişte găuri pe faţa albă, împietrită.

Conant nu făcu nici o mişcare, nu spuse nimic.

— De ce a fost ameninţat Targo, continuă Malvern şi după ce a renunţat să aranjeze meciul, de ce l-a căutat un pistolar la *Cyrano*, un club de noapte, un loc foarte nepotrivit pentru treburi de astea ? Pentru că la *Cyrano*, Targo era cu fata şi pentru că Cyrano era sponsorul său şi dacă s-ar fi întâmplat ceva la *Cyrano*, oamenii legii ar fi descoperit povestea cu ameninţările înainte de-a avea timp să se gândească la altceva. Asta-i cauza. Ameninţările erau pretextul pentru o crimă. Când au avut loc împuşcăturile, Targo trebuia să fie cu fata, astfel că banditul ar fi putut s-o omoare dând impresia că de fapt Targo era cel vizat.

Ar fi putut să-l omoare şi pe Targo, desigur, dar înainte de toate, pe fată trebuia s-o lichideze, pentru că în şantajul ăsta ea era dinamita. Fără ea, şantajul nu

mai putea exista, iar dacă ea rămânea în viață, în cazul în care prima variantă ar fi eșuat, totul s-ar fi putut transforma într-un proces legal de recunoaștere a paternității. Tu știai despre legătura dintre ea și Targo, pentru că Shenvair a mierlit-o și ți-a vândut pontul. Shenvair știa despre ucigaș, pentru că atunci când acesta și-a făcut apariția și eu l-am văzut, iar Shenvair știa că eu îl cunosc, pentru că mă auzise povestindu-i lui Targo despre el, a încercat să mă împiedice să intervin, înscenând un atac de om beat asupra mea.

Malvern se opri, își mai mângâie o dată bărbia, foarte ușor, foarte încet. Îl privi pe Conant cu coada ochiului.

— Eu nu sunt amestecat în treburile astea, omule, spuse Conant foarte încet și foarte supărat. Crezi, sau nu, nu sunt băgat.

— Ascultă, spuse Malvern. Ucigașul ar fi putut-o omorî pe fată la hotel. N-a făcut-o pentru că Targo nu era acolo și meciul nu se jucase și, atunci, toată înscenarea s-ar fi dus de râpă. S-a dus acolo ca s-o vadă mai bine, nemachiată. Pe ea o speriase ceva, așa că avea un pistol. Individul a trântit-o la pământ și a luat-o la fugă. Vizita asta a fost doar o tatonare.

— Eu nu sunt amestecat în treburile astea, omule, repetă Conant. Apoi, scoase Lugerul din buzunar și rămase cu mâna pe lângă corp, ținând pisfolul în mână.

Malvern ridică din umeri și își întoarse capul să-l privească pe senatorul Courtway.

— Tu nu, dar *el* este, spuse Malvern, încet. Are toate motivele, dar lucrurile n-au mers cum ar fi vrut. Toată treaba a clocit-o cu Shenvair și dacă ar fi dat greș, așa cum s-a întâmplat, scandalul ar fi fost pus pe seama lui Shenvair. Dacă polițiștii s-ar fi dovedit prea insistenți, atunci marele dur, Doll Conant, ar fi fost băgat cu nasul în rahat.

Courtway zâmbi puțin și spuse cu o voce chinuită :

— Tânărul are multă imaginație, însă asta-i tot.

Targo se ridică. Fața sa era o mască impietrită. Buzele i se mișcară puțin și spuse :

— Mie nu mi se pare a fi imaginație. Cred că o să-ți sucesc blestematul ăla de gât, domnule Courtway.

— Mai jos, bobocule, spuse albinosul și își scoase pistolul.

Targo se întoarse brusc și îl pocni în falcă. Albinosul căzu pe spate și se izbi cu capul de zid. Pistolul alunecă din mâna sa pe podea.

Targo începu să traverseze camera.

Conant îl privi când trecu pe lângă el, dar nu făcu nici o mișcare. Targo trecu de el, aproape atingându-l. Conant rămase nemișcat. Fața sa era lipsită de orice expresie, ochii aproape închiși, numai o crăpătură ce sclipea sub pleoapele grele.

Nimeni nu mișca, cu excepția lui Targo. Apoi, Courtway ridică pistolul, degetul apăsă pe trăgaci și pistolul bubui.

Malvern traversă camera cu repeziciune și se așeză în fața Jeanei Adrian, între ea și restul celorlalți din cameră.

Targo privi în jos, spre mâinile sale. Pe față îi apăru un zâmbet chinuit. Se așeză jos, pe podea și își apăsă pieptul cu amândouă mâinile.

Courtway ridică din nou pistolul și atunci Conant acționă. Lugerul scuipă foc de două ori. Pe mâna lui Courtway începu să curgă sângele. Pistolul îi căzu în spatele biroului. Corpul său lung păru că se prelinge în jos, după pistol. Se îndoi până când numai umerii i se mai văzură deasupra biroului.

— Ridică-te să-ți iei porția, porc ordinar! spuse Conant.

De sub birou răsună o împușcătură și umerii lui Courtway dispărură din raza vederii.

După o clipă, Conant ocoli biroul și se opri, țeapăn.

— A înghițit o boabă, spuse el, foarte calm. Prin gură... Și eu pierd un senator cinstit și nepătat.

Targo își luă mâinile de pe piept și căzu pe o parte, pe podea, unde rămase întins.

Ușa se deschise izbindu-se de perete. Majordomul stătea în cadrul ei, cu gura căscată și cu părul vâlvoi: Încercă să spună ceva, apoi văzu pistolul din mâna lui Conant, îl văzu pe Targo zăcând pe jos și nu mai spuse nimic.

— Tu lipseai, ca să fie numărul complet de spectatori, strigă Conant la el. Du-te şi dă telefon la poliţie. Cheamă-l pe căpitanul Malloy, care-i acum de serviciu şi spune-i să se mişte încoace.

Malvern se întoarse, îşi lăsă mâna în jos şi ridică bărbia rece a Jeanei Adrian.

— Începe să se lumineze, îngeraş şi cred că ploaia s-a oprit, spuse el, încet. Trase afară nelipsita ploscă. Hai să tragem o duşcă, pentru Targo.

Fata scuturâ din cap şi îşi acoperi faţa cu palmele.

După o vreme se făcură auzite sirenele.

10

Puştiul zvelt, ce arăta obosit, îmbrăcat în uniforma bleu pal cu argintiu a hotelului *Carondelet*, ţinu uşa ascensorului deschisă cu mâna pe care o avea băgată într-o mănuşă albă şi spuse :

— Boala lui Corky s-a ameliorat, dar n-a venit la lucru, domnule Malvern. Nici şeful nostru, Tony, nu s-a arătat în dimineaţa asta. Bine o mai duc unii.

Malvern stătea lipit de Jean Adrian, în colţul cabinei. Erau numai ei înăuntru.

— Aşa crezi tu, îi spuse Malvern.

Băiatul se înroşi. Malvern îl bătu pe umăr.

— Nu mă băga în seamă, fiule. Am stat toată noaptea în picioare, lângă un prieten bolnav. Ţine, să-ţi mai iei ceva de mâncare.

— Doamne, domnule Malvern. Nu de asta am spus...

Uşile ascensorului se deschiseră la etajul nouă şi o luară pe culoar, spre camera 914. Malvern luă cheia şi deschise uşa, puse cheia în broască pe partea din interior, şi-i ţinu uşa deschisă Jeanei.

— Trage un pui zdravăn de somn şi odihneşte-te bine. Ia plosca mea şi trage o duşcă zdravănă. Ştiu că-ţi place.

— Nu vreau să beau, îi spuse fata peste umăr, după ce intră în cameră. Intră un minut, căci vreau să-ţi spun ceva.

Malvern trânti ușa și o urmă în cameră. O dâră strălucitoare de lumină se întindea pe toată lungimea covorului, până în fața biroului. Își aprinse o țigară.

Jean Adrian se așeză, își aruncă pălăria din cap și își scutură părul. Rămase tăcută pentru o clipă, apoi spuse încet, cu atenție :

— A fost grozav din partea ta că te-ai băgat în toată încurcătura asta pentru mine. Nu știu de ce ai făcut-o.

— Pot să mă gândesc la vreo două motive, dar acestea nu-l învie pe Targo și, într-un fel, asta a fost greșeala mea. Pe de altă parte, n-a fost. Nu i-am spus eu să-i sucească gâtul senatorului Courtway.

— Crezi că ești un dur, dar nu ești decât un mare nătâng care caută justificare pentru că a intrat singur în belea, pentru prima vagaboandă care dăduse de necaz. Las-o baltă. Uită-l pe Targo și uită-mă și pe mine. Nu merită nici unul dintre noi să-ți pierzi vremea cu el. Am vrut să-ți spun asta pentru că o să plec de aici imediat ce mi se va permite și pentru că nu o să te mai văd niciodată. Asta e, la revedere.

Malvern încuviință, privind dâra luminoasă de pe covor.

— Îmi vine cam greu să-ți spun, continuă fata. Nu vreau să-ți câștig simpatia atunci când spun că sunt o vagaboandă. Am trecut prin prea multe dormitoare, m-am dezbrăcat în prea multe vestiare murdare, mi-a lipsit de prea multe ori mâncarea și am spus prea multe minciuni ca să fiu altceva. Asta este motivul pentru care nu vreau să mai am niciodată de-a face cu tine.

— Îmi place felul în care mi-o spui. Continuă.

Îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită în altă parte și continuă.

— Eu nu sunt fata lui Gianni. Tu ai ghicit treaba asta. Dar, am cunoscut-o pe fata lui. Am făcut împreună un act loitin de înfrățire, pe vremea când astfel de acte se mai puteau face. Ada și Jean Adrian. Numele de familie l-am luat pe al ei și am încercat să jucăm în spectacole. N-a mers. Atunci am plecat cu un spectacol itinerant, dar nici asta n-a mers. La New Orleans treaba a mers atât de prost încât ea s-a otrăvit. I-am păstrat

fotografiile întrucât îi cunoșteam povestea. Privindu-l pe individul ăla subțire și rece și gândindu-mă la câte ar fi putut să facă pentru ea, am început să-l urăsc. Era copilul său legitim. N-a negat niciodată asta. I-am scris chiar o scrisoare, cerându-i s-o ajute, măcar un pic. Scrisoarea am semnat-o cu numele ei. Dar, n-a dat nici un răspuns. Am început să-l urăsc atât de mult, încât după ce s-a otrăvit doream să-i fac ceva rău, așa că am venit aici când m-am prins ce aș putea să fac.

Se opri din povestit și își înlănțui degetele strâns, apoi trase puternic de ele, ca și cum ar fi vrut să-și provoace singură suferință.

— Cu Targo mi-a făcut cunoștință Cyrano, iar cu Shenvair, Targo. Shenvair cunoștea fotografiile. Lucrase mai de mult pentru o agenție din San Francisco căreia i se ceruse s-o supravegheze pe Ada. Restul din povestea asta îl știi.

— Sună foarte frumos, spuse Malvern. Aș fi curios să aflu de ce toată treaba asta n-a început mai curând. Vrei să mă faci să cred că nu vroiai să-i iei banii ?

— Nu. Vroiam să-i iau banii, dar nu ăsta era lucrul cel mai important pentru mine. Ți-am spus că eram o vagaboandă.

— Nu știi o grămadă de lucruri despre vagaboande, îngeraș, spuse Malvern, zâmbind ușor. Asta pentru că ai făcut o treabă murdară ca să obții un câștig. Dar să știi că banii nu te-ar fi făcut mai fericită, pentru că ar fi fost bani murdari. Sunt sigur de asta.

Jean îl privi și rămase cu ochii ațintiți asupra lui. Malvern își mângâie ușor obrazul și continuă :

— Știu foarte bine, pentru că și banii pe care-i am eu tot așa sunt. Pot să spun că tatăl meu i-a obținut din contracte dubioase, cusute cu ață albă, din concesiuni oneroase și chiar prin corupție. A folosit orice cale mârșavă de a scoate bani din politică și după ce i-a obținut și nu mai era nimic de făcut, a murit și mi i-a lăsat mie. Nu mi-au adus nici o bucurie. Am crezut că voi fi tot timpul afectat, dar n-a fost așa, pentru că sunt copilul lui, sângele lui, și am crescut din aceeași mocirlă.

Eu sunt mai rău decât un vagabond, îngeraș. Eu sunt un tip care trăiește din niște bani murdari și care nici măcar nu-i în stare să trăiască din propriile furtișaguri.

Se opri, scutură scrumul pe covor și își îndesă pălăria pe cap.

— Gândește-te la asta și nu pleca prea departe, pentru că eu sunt disponibil și oricum nu ai fi mai fericită. Cred că ar fi cu mult mai distractiv dacă am pleca împreună.

Se îndreptă spre ușă, rămase puțin privind dâra luminoasă de pe covor, privi repede înapoi, spre ea, după care ieși din cameră.

După ce se închise ușa, Jean se ridică, se duse în dormitor și se întinse pe pat așa cum era, îmbrăcată. Se uita la tavan și după o vreme începu să zâmbească. Adormi așa, zâmbind.

REDACTOR : Bâldea Doru
TEHNOREDACTOR Antonie Aurel

Tipărit la Imprimeria „Bacovia" Bacău
sub comanda nr. 5173-994.

Editura POINT, P.O. Box 55
1400 Tîrgu Jiu